Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►B

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1782/2003,

annettu 29 päivänä syyskuuta 2003,

yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, ►C1 (ETY) N:o 2358/71 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta ◄

(EYVL L 270, 21.10.2003, s. 1)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►M1	Neuvoston asetus (EY) N:o 583/2004, annettu 22 päivänä maaliskuuta 2004	L 91	1	30.3.2004
►M2	Neuvoston asetus (EY) N:o 864/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004	L 206	20	9.6.2004

Oikaistu:

►C1 Oikaisu, EYVL L 94, 31.3.2004, s. 70 (1782/2003)

▼B

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1782/2003,

annettu 29 päivänä syyskuuta 2003,

yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, (ETY) N:o 2358/71, ►C1 (ETY) N:o 2358/71 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta ◄

ÍNDICE

TÍTULO I ÁMBITO DE APLICACIÓN Y DEFINICIONES

TÍTULO II DISPOSICIONES GENERALES

- Capítulo 1 Condicionalidad
- Capítulo 2 Modulación y disciplina financiera
- Capítulo 3 Sistema de asesoramiento a las explotaciones
- Capítulo 4 Sistema integrado de gestión y control
- Capítulo 5 Otras disposiciones generales

TÍTULO III RÉGIMEN DE PAGO ÚNICO

- Capítulo 1 Disposiciones generales
- Capítulo 2 Determinación del importe
- Capítulo 3 Derechos de ayuda
  - Sección 1 Derechos de ayuda basados en las superficies
  - Sección 2 Derechos de ayuda sujetos a condiciones especiales
- Capítulo 4 Utilización de las tierras con arreglo al régimen depago único
  - Sección 1 Utilización de las tierras
  - Sección 2 Derechos de ayuda por retirada de tierras de laproducción
- Capítulo 5 Aplicación regional y facultativa
  - Sección 1 Aplicación regional
  - Sección 2 Aplicación parcial
  - Sección 3 Exclusiones facultativas
  - Sección 4 Transición facultativa

TÍTULO IV OTROS REGÍMENES DE AYUDA

- Capítulo 1 Prima específica a la calidad del trigo duro
- Capítulo 2 Prima a las proteaginosas
- Capítulo 3 Ayuda específica al arroz
- Capítulo 4 Ayuda por superficie a los frutos de cáscara
- Capítulo 5 Ayuda a los cultivos energéticos

▼B

	Capítulo 6	Ayuda a las patatas para fécula
	Capítulo 7	Prima láctea y pagos adicionales
	Capítulo 8	Ayudas regionales específicas para los cultivosherbáceos
	Capítulo 9	Ayudas para las semillas
	Capítulo 10	Pagos por superficies de cultivos herbáceos
	Capítulo 11	Primas por ganado ovino y caprino
	Capítulo 12	Pagos por ganado vacuno
	Capítulo 13	Ayuda a la producción de leguminosas de grano
TÍTULO V	DISPOSICIONES TRANSITORIAS Y FINALES	
ANEXO I	Lista de los regímenes de ayuda que cumplen loscriterios establecidos en el artículo 1	
ANEXO II	Límites máximos nacionales a que se refiere el apartado2 del artículo 12	
ANEXO III	Requisitos legales de gestión a que se refieren losartículos 3 y 4	
ANEXO IV	Buenas condiciones agrarias y medioambientales aque se refiere el artículo 5	
ANEXO V	Regímenes de ayuda compatibles con el SIGC a quese refiere el artículo 26	
ANEXO VI	Lista de pagos directos en relación con el pagoúnico a que se refiere el apartado 2 del artículo 33	
ANEXO VII	Cálculo del importe de referencia a que se refiere elartículo 37	
ANEXO VIII	Límites máximos nacionales a que se refiere elartículo 41	
ANEXO IX	Lista de cultivos herbáceos a que se refiere elartículo 66	
ANEXO X	Zonas de producción tradicional de trigo duro a quese refiere el artículo 74	
ANEXO XI	Lista de especies de semillas a que se refiere elartículo 99	

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan sekä 299 artiklan 2 kohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ([1]),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Yhteisen maatalouspolitiikan eri tilatukijärjestelmiin sisältyville suorille tuille olisi vahvistettava yhteiset edellytykset.

(2) Suorien tukien täysimääräinen maksaminen olisi liitettävä maatalousmaahan, -tuotantoon ja -toimintaan liittyvien sääntöjen noudattamiseen. Kyseisten sääntöjen avulla yhteisiin markkinajär-

([1]) Lausunto annettu 5. kesäkuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).
([2]) EUVL C 208, 3.9.2003, s. 64.
([3]) Lausunto annettu 2. heinäkuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

▼B

jestelyihin olisi sisällytettävä ympäristöä, elintarvikkeiden turvallisuutta, eläinten terveyttä ja hyvinvointia ja hyvän maatalouden ja ympäristön perusvaatimukset. Jos nämä perusvaatimukset eivät täyty, jäsenvaltioiden olisi evättävä suora tuki kokonaan tai osittain käyttäen apunaan suhteellisia, puolueettomia ja asteittaisia perusteita. Tällaiset epäämiset eivät rajoita muiden voimassa olevien tai myöhemmin säädettävien yhteisön tai kansallisen lain säännösten soveltamista.

(3) Maatalousmaasta luopumisen välttämiseksi ja maan säilyttämiseksi viljelyn ja ympäristön kannalta hyvässä kunnossa olisi vahvistettava vaatimukset, joiden olisi perustuttava hyvään viljelykäytäntöön, jonka perusta saattaa olla jäsenvaltioiden säännöksissä. Tämän vuoksi on aiheellista vahvistaa yhteisön kehys. Jäsenvaltioiden tämän kehyksen mukaisesti vahvistamissa vaatimuksissa olisi otettava huomioon asianomaisten viljelyalojen erityisominaisuudet, myös maaperä- ja ilmasto-olot, nykyiset viljelyjärjestelmät (maankäyttö, vuoroviljely, viljelykäytänteet) ja tilarakenteet.

(4) Koska pysyvillä laitumilla on myönteisiä ympäristövaikutuksia, on aiheellista hyväksyä toimenpiteitä, joilla kannustetaan nykyisten pysyvien laidunten säilyttämiseen entisellään ja vältetään suurten alueiden muuttaminen peltomaaksi.

(5) Jotta saavutettaisiin parempi tasapaino kestävän maatalouden edistämiseen ja maaseudun kehittämiseen tähtäävien toimintavälineiden välillä, käyttöön olisi pakollisena otettava suorien tukien asteittainen vähennysjärjestelmä koko yhteisössä vuosina 2005-2012. Kaikkia tietyn määrän ylittäviä suoria tukia olisi vuosittain alennettava tietyillä prosenttimäärillä. Saavutettuja säästöjä olisi käytettävä maaseudun kehittämisohjelmiin sisältyvien toimenpiteiden rahoittamiseksi ja jaettava jäsenvaltioiden kesken myöhemmin määriteltävien objektiivisten perusteiden perusteella. On kuitenkin aiheellista säätää, että tietyn prosenttiosuuden kyseisistä määristä olisi jäätävä siihen jäsenvaltioon, jossa ne ovat kertyneet. Vuoteen 2005 saakka jäsenvaltiot voivat edelleen soveltaa yhteisen maatalouspolitiikan mukaisia suoran tuen järjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1259/1999 ([1]) mukaisia, tuen mukauttamista koskevia voimassa olevia sääntöjä vapaaehtoisesti.

(6) Sen varmistamiseksi, että yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamiseen käytettävät määrät (alaotsake 1a) eivät ylitä rahoitusnäkymissä vahvistettuja vuotuisia enimmäismääriä, on aiheellista säätää rahoitusmekanismista, jolla suoria tukia voidaan tarvittaessa mukauttaa. Suorien tukien mukautus olisi vahvistettava, kun ennusteet osoittavat, että alaotsake 1a, johon liittyy 300 miljoonan euron turvamarginaali, ylittyy tiettynä varainhoitovuotena.

(7) Ottaen huomioon rukiin intervention poistamisesta aiheutuvat rakennesopeutukset on aiheellista säätää tiettyjen rukiin tuotantoalueiden osalta siirtymätoimenpiteistä, jotka rahoitetaan tuen mukauttamisesta kertyneistä varoista.

(8) Jotta viljelijät voisivat täyttää nykyaikaista korkealaatuista maataloutta koskevat vaatimukset, jäsenvaltioiden on tarpeen ottaa käyttöön kattava järjestelmä kaupallisille tiloille suunnatuista neuvontapalveluista. Maatilojen neuvontajärjestelmän olisi lisättävä viljelijöiden tietämystä materiaalivirroista ja maatilan toiminnoista, joita koskevat ympäristöön, elintarvikkeiden turvallisuuteen, eläinten terveyteen ja hyvinvointiin liittyvät vaatimukset, järjestelmän kuitenkaan mitenkään vaikuttamatta viljelijöiden velvollisuuksiin ja vastuuseen noudattaa näitä vaatimuksia.

([1]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 113, asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1244/2001 (EYVL L 173, 27.6.2001, s. 1).

▼B

(9) Maatilojen neuvontajärjestelmän käyttöönoton helpottamiseksi jäsenvaltioille olisi annettava määräaika järjestelmän perustamiseksi. Järjestelmään liittymisen olisi oltava vapaaehtoista viljelijöille, ja etusija olisi asetettava sellaisille viljelijöille, joiden suorat tuet ylittävät tietyn tason vuosittain. Koska kyseessä on viljelijöille tarjottu neuvontapalvelu, neuvonnan yhteydessä saadut tiedot on aiheellista säilyttää luottamuksellisina lukuun ottamatta tapauksia, joissa yhteisön tai kansallisia lakeja on rikottu vakavasti.

(10) Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1258/1999 ([1]) 8 artiklan mukaisesti jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistuakseen Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta rahoitettavien toimien tosiasiallisesta ja asianmukaisesta toteuttamisesta sekä estääkseen ja rangaistakseen sääntöjenvastaisuudet.

(11) Hallinto- ja valvontamekanismien tehokkuuden ja käyttökelpoisuuden parantamiseksi on tarpeen mukauttaa tiettyjä yhteisön tukijärjestelmiä koskevasta yhdennetystä hallinto- ja valvontajärjestelmästä 27 päivänä marraskuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3508/92 ([2]) säädettyä järjestelmää, jotta siihen voidaan sisällyttää maatilan tilatukijärjestelmä, durumvehnää, valkuaiskasveja, energiakasveja, riisiä, perunatärkkelystä ja pähkinöitä, maitoa, siemeniä ja palkokasveja koskevat tukijärjestelmät ja erityiset aluetuet sekä täydentäviä ehtoja, tuen mukauttamista ja maatilojen neuvontajärjestelmää koskevien sääntöjen soveltamisen valvonta. On tarkoituksenmukaista säätää mahdollisuudesta liittää järjestelmään myöhemmin muita tukijärjestelmiä.

(12) Tehokkaan valvonnan takaamiseksi ja sen estämiseksi, että tukihakemus voitaisiin samassa jäsenvaltiossa esittää eri maksajavirastoissa useita kertoja, jäsenvaltioiden olisi otettava käyttöön yhtenäinen järjestelmä. Siihen kirjataan tunnistetiedot niistä viljelijöistä, jotka jättävät yhdennetyn järjestelmän soveltamisalaan kuuluvia tukihakemuksia.

(13) Yhdennetyn järjestelmän eri osien tavoitteena on tehostaa hallintoa ja valvontaa. Tämän vuoksi tämän asetuksen soveltamisalaan kuulumattomien yhteisön järjestelmien osalta jäsenvaltioilla olisi oltava lupa käyttää järjestelmää hyväkseen toimimatta kuitenkaan asiaa koskevien säännösten vastaisesti.

(14) Järjestelmän monimutkaisuuden ja käsiteltävien hakemusten suuren määrän vuoksi on välttämätöntä käyttää asianmukaisia teknisiä apukeinoja ja hallinto- ja valvontamenetelmiä. Sen vuoksi yhdennettyyn järjestelmään on jokaisessa jäsenvaltiossa sisällyttävä tietokonepohjainen tietokanta, viljelylohkojen tunnistusjärjestelmä, viljelijöiden tukihakemukset, yhdenmukaistettu valvontajärjestelmä ja tilatukijärjestelmän osalta tukioikeuksien tunnistamista ja rekisteröintiä koskeva järjestelmä.

(15) Jotta kerätyt tiedot voidaan käsitellä ja niitä voidaan käyttää tukihakemusten tarkastamisessa, on tarpeen ottaa käyttöön tehokkaat tietokonepohjaiset tietokannat, jotka mahdollistavat erityisesti ristiintarkastukset.

(16) Viljelylohkojen tunnistaminen on olennainen osa pinta-alaperusteisten järjestelmien asianmukaista soveltamista. Kokemus on osoittanut tiettyjä puutteita nykyisissä menetelmissä. Sen vuoksi on syytä säätää tunnistusjärjestelmästä, jonka perustamisessa voidaan tarvittaessa turvautua kaukokartoitukseen.

(17) Yksinkertaisuuden vuoksi jäsenvaltioilla olisi oltava lupa säätää useita tukijärjestelmiä koskevan yhden ainoan hakemuksen jättä-

([1]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 103.
([2]) EYVL L 355, 5.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 495/2001 (EYVL L 72, 14.3.2001, s. 6).

▼B

misestä ja vuotuisten hakemusten korvaamisesta monivuotisella, vuosittain pelkästään vahvistettavalla hakemuksella.

(18) Jäsenvaltioiden olisi voitava käyttää tuen mukautuksesta johtuvista vähennyksistä saatavia määriä tiettyihin Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1257/1999 ([1]) säädettyyn maaseudun kehittämistukeen liittyviin täydentäviin toimenpiteisiin.

(19) Koska täydentävien ehtojen perusteella käyttöön tulevia määriä ei voida ennakoida tarpeeksi ajoissa, jotta ne voitaisiin käyttää maaseudun kehittämistukeen liittyviin täydentäviin toimenpiteisiin, nämä määrät olisi tilitettävä Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosastolle jäsenvaltiolle jätettävää tiettyä prosenttiosuutta lukuun ottamatta.

(20) Kansallisten toimivaltaisten viranomaisten olisi maksettava säädettyjen maksuaikojen kuluessa yhteisön tukijärjestelmien mukaiset tuet täysimääräisesti edunsaajille, jollei tässä asetuksessa säädetyistä tuen vähennyksistä muuta johdu.

(21) Yhteisen maatalouspolitiikan mukaisissa tukijärjestelmissä säädetään suorasta tilatuesta erityisesti maatalousväestön kohtuullisen elintason turvaamiseksi. Tämä tavoite liittyy läheisesti maaseutualueiden säilyttämiseen. Yhteisön varojen virheellisen kohdentamisen estämiseksi tukea ei pitäisi maksaa viljelijöille, jotka ovat keinotekoisesti luoneet tukien saamiseen vaaditut edellytykset.

(22) Yhteiset tukijärjestelmät on tarvittaessa lyhyessä ajassa mukautettava tapahtuneeseen kehitykseen. Edunsaajat eivät näin ollen voi olettaa tukiedellytysten pysyvän muuttumattomina, vaan heidän olisi oltava valmiita siihen, että järjestelmiä saatetaan tarkistaa markkinakehityksen perusteella.

(23) Koska suorilla tuilla on merkittäviä talousarviovaikutuksia, yhteisön järjestelmiä olisi arvioitava tarkoituksenmukaisella tavalla, jotta nämä vaikutukset voitaisiin arvioida paremmin.

(24) Yhteisön maatalouden kilpailukyvyn parantaminen sekä elintarvikkeiden laadun ja ympäristövaatimusten edistäminen merkitsevät väistämättä maataloustuotteiden virallisten hintojen laskua ja tuotantokustannusten nousua yhteisön maatiloilla. Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi sekä markkinasuuntautuneemman ja kestävämmän maatalouden edistämiseksi on tarpeen täydentää siirtymistä tuotantotuesta tuottajatukeen ottamalla käyttöön tuotantomääristä riippumattoman maatilakohtaisen tilatuen järjestelmä. Tuen irrottaminen tuotantomääristä ei muuta viljelijöille tosiasiallisesti maksettavia määriä mutta parantaa huomattavasti tilatuen tehokkuutta. Tämän vuoksi on aiheellista asettaa tilatuen edellytykseksi se, että noudatetaan ympäristöä, elintarviketurvallisuutta, eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevia vaatimuksia ja että maatila säilytetään viljelyn ja ympäristön kannalta hyvässä kunnossa.

(25) Tällaisessa järjestelmässä viljelijän useista eri järjestelmistä saamat nykyiset suorat tuet olisi yhdistettävä tilatueksi, joka määräytyy viitekauden aiempien oikeuksien perusteella ja joka on mukautettu Agenda 2000:n yhteydessä käyttöönotettujen toimenpiteiden täydellisen toteuttamisen ja tällä asetuksella vahvistettujen tukimäärien muutosten ottamiseksi huomioon.

(26) Koska hallinnon yksinkertaistamisesta saatava hyöty kasvaa, jos järjestelmään sisällytetään useita eri aloja, järjestelmän olisi ensimmäisessä vaiheessa katettava kaikki peltokasvijärjestelmään kuuluvat tuotteet sekä palkoviljat, siemenet, naudanliha ja lampaanliha. Järjestelmään olisi myös sisällytettävä riisin ja durumvehnän tarkistetut tuet sekä maitoalan tuki sen jälkeen, kun uudistus on pantu täytäntöön kaikilta osin. Järjestelmään

([1]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 80.

▼B

olisi myös sisällytettävä tärkkelysperunan ja kuivatun rehun tuet, mutta jalostusteollisuuden osalta olisi säilytettävä erillinen tuki.

(27) Hampun osalta olisi säädettävä erityisistä toimenpiteistä, jotta laittomia viljelyksiä ei voitaisi kätkeä tilatukeen oikeutettujen viljelysten joukkoon, mikä vaikuttaisi haitallisesti hampun yhteiseen markkinajärjestelyyn. Tämän vuoksi olisi säädettävä pinta-alatuen myöntämisestä ainoastaan sellaisille viljelyaloille, joille kylvetyt hamppulajikkeet antavat tietyt takeet psykotrooppisten aineiden pitoisuudesta. Viittaukset kuiduntuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä heinäkuuta 2000 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1673/2000 ([1]) säädettyihin erityistoimenpiteisiin olisi näin ollen mukautettava.

(28) Viljelijöille olisi annettava täysi vapaus valita maillaan viljelemänsä tuotteet, myös tuotteet, joista edelleen maksetaan tuotantomääristä riippuvaa tukea, sillä tämä lisäisi markkinasuuntautuneisuutta. Näin ollen tilatuen saannin edellytyksenä ei pitäisi olla jonkin tietyn tuotteen tuotanto. Kilpailun vääristymien välttämiseksi eräät tuotteet olisi kuitenkin suljettava tukikelpoisella maalla tapahtuvan tuotannon ulkopuolelle.

(29) Jotta voidaan vahvistaa määrä, joka viljelijän olisi uudessa järjestelmässä saatava, on aiheellista viitata hänelle viitekaudella myönnettyihin määriin. Erityistilanteiden varalta olisi perustettava kansallinen varanto. Kyseisen varannon avulla voidaan myös helpottaa uusien viljelijöiden osallistumista järjestelmään. Tilatuki olisi vahvistettava tilakohtaisesti.

(30) Tilan saama kokonaismäärä olisi jaettava osiin (tukioikeudet), ja siihen olisi yhdistettävä tietty määriteltävä määrä tukikelpoisia hehtaareita, jotta palkkio-oikeuksien siirtoa voidaan helpottaa. Jotta vältettäisiin keinottelumielessä tehdyt siirrot, jotka johtaisivat tukioikeuksien kasautumiseen ilman vastaava maatalouspohjaa, tuen myöntämiseksi on aiheellista säätää yhteydestä tukioikeuksien ja tietyn tukikelpoisten hehtaarien määrän välillä sekä mahdollisuudesta rajata oikeuksien siirto tietylle alueelle. Olisi säädettävä erityissäännökset tuelle, joka ei ole suoraan pinta-alaperusteista, ja huomioon olisi otettava lampaan- ja vuohenkasvatuksen erityisluonne.

(31) Jotta varmistettaisiin, ettei tuen ja oikeuksien kokonaistaso ylitä nykyisiä talousarviovaroja yhteisön, kansallisella ja tarvittaessa alueellisella tasolla, on aiheellista säätää kansallisista enimmäismääristä, jotka lasketaan asianomaisissa tukijärjestelmissä tukien maksamiseksi kussakin jäsenvaltiossa viitekauden aikana ja myöhemmät mukautukset huomioon ottaen myönnettyjen kaikkien varojen yhteissummana. Suhteellisia vähennyksiä olisi sovellettava, jos kokonaismäärä ylittyy.

(32) Peltokasvien kesannointiedellytykset olisi pidettävä voimassa, jotta voitaisiin säilyttää viljelykäytöstä poistamisesta aiheutuvat, tarjonnan valvontaa koskevat edut samalla kun vahvistetaan siihen liittyviä uuden tukijärjestelmän mukaisia ympäristöetuja.

(33) Jotta erityistilanteissa voitaisiin toimia joustavasti, jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus määritellä tietynlainen tasapaino tilakohtaisten tukioikeuksien ja alueellisten tai kansallisten keskiarvojen välille sekä nykyisten tukien ja tilatuen välille. Olisi säädettävä erityisestä poikkeuksesta hedelmiä ja vihanneksia sekä ruokaperunaa koskevaan viljelykieltoon, jotta alueellistamistapauksissa voitaisiin ehkäistä tuotantohäiriöt, samalla kun kilpailun vääristymisen vaikutukset minimoidaan. Jotta tietyn jäsenvaltion maatalouden erityisolosuhteet voitaisiin ottaa huomioon, on lisäksi aiheellista antaa sille mahdollisuus pyytää siirtymäkautta tilatukijärjestelmän täytäntöönpanoa varten siten, ettei ylitetä tilatukijärjestelmälle vahvistettuja talousarvion enimmäismääriä. Jos

([1]) EYVL L 193, 29.7.2000, s. 16, asetus sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 651/2002 (EYVL L 101, 17.4.2002, s. 3).

▼B

siirtymäkauden aikana ilmenee vakavia kilpailun vääristymiä ja jotta varmistettaisiin yhteisön kansainvälisten velvoitteiden noudattaminen, komission on voitava toteuttaa tarvittavia toimenpiteitä tällaisten tilanteiden käsittelemiseksi.

(34) Kun kyse on vapaaehtoisesta tai siirtymäkauden täytäntöönpanosta, on viljelijöiden oikeutettujen odotusten turvaamiseksi aiheellista asettaa määräaika, johon mennessä jäsenvaltioiden on tehtävä päätöksensä tilatukijärjestelmän soveltamisesta. Lisäksi olisi nykyisten järjestelmien jatkumisen varmistamiseksi vahvistettava tietyt tukikelpoisuusedellytykset siten, että komissiolle jätetään toimivalta säätää täytäntöönpanosäännöistä.

(35) Jotta durumvehnän tuotantoasema voitaisiin säilyttää perinteisillä tuotantoalueilla samalla kun parannetaan tuen myöntämistä tietyt vähimmäislaatuvaatimukset täyttävälle durumvehnälle, on aiheellista vähentää siirtymäkauden ajan nykyistä perinteisten alueiden durumvehnän lisätukea ja poistaa määriteltyjen alueiden erityistuki. Tukea olisi myönnettävä ainoastaan sellaiselle durumvehnäviljelmille, joilla viljellään suurimoiden ja pastavalmisteiden tuotantoon soveltuvaa durumvehnää.

(36) Jotta paljon valkuaista sisältävien kasvien asema vahvistuisi ja näiden kasvien tuotantoa kannustettaisiin entistä enemmän, on aiheellista säätää näitä kasveja tuottaville viljelijöille maksettavasta lisätuesta. Uuden järjestelmän asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi olisi vahvistettava tietyt tukikelpoisuusedellytykset. Olisi määriteltävä taattu enimmäispinta-ala ja sovellettava suhteellisia vähennyksiä, jos taattu enimmäispinta-ala ylittyy.

(37) Jotta riisintuotannon asema säilyisi perinteisillä tuotantoalueilla, on aiheellista säätää riisintuottajille maksettavasta lisätuesta. Uuden järjestelmän asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi olisi vahvistettava tietyt tukikelpoisuusedellytykset. Olisi vahvistettava kansalliset perusalat ja sovellettava vähennyksiä, jos nämä alat ylittyvät.

(38) Pähkinäalalle olisi vahvistettava uudet järjestelyt, jotta vältettäisiin pähkinäntuotannon loppuminen perinteisillä alueilla ja tästä aiheutuvat kielteiset ympäristöön, maaseutuun, yhteiskuntaan ja talouteen kohdistuvat seuraukset. Uusien järjestelyjen asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi olisi vahvistettava tietyt tukikelpoisuusedellytykset, myös puiden vähimmäistiheys ja palstakoko. Erityistarpeitten täyttämiseksi jäsenvaltioilla olisi oltava oikeus säätää lisätuesta.

(39) Talousarvion ylittymisen välttämiseksi olisi määriteltävä taattu enimmäispinta-ala ja sovellettava suhteellisia vähennyksiä, jos se ylittyy. Nämä vähennykset olisi keskitettävä jäsenvaltioihin, joissa taattu enimmäispinta-ala ylittyy. Tasapainoisen soveltamisen takaamiseksi koko yhteisössä tämä ala olisi jaettava suhteessa jäsenvaltioiden pähkinäntuotantoaloihin. Jäsenvaltioiden olisi vastattava alojen jakamisesta alueellaan. Aloille, joille on laadittu parantamissuunnitelma, olisi myönnettävä uuden järjestelmän mukaista tukea vasta kun suunnitelma umpeutuu.

(40) Jotta hyödynnettäisiin parantamissuunnitelmista saatavaa hyötyä tarjonnan uudelleenryhmittelyssä, jäsenvaltiot voivat asettaa yhteisön ja kansallisen tuen saamisen edellytykseksi jäsenyyden tuottajaorganisaatiossa. Häiriöiden välttämiseksi on varmistettava joustava siirtyminen uuteen järjestelmään.

(41) Energiakasveja tuetaan tällä hetkellä tarjoamalla mahdollisuus kasvattaa teollisuuden tarpeisiin tarkoitettuja viljelykasveja kesantomaalla. Suurin osa kesantomaan non-food -tuotannosta on energiakasveja. Olisi vahvistettava energiakasvien erityistuki, jonka tavoitteena on hiilidioksidipäästöjen vähentäminen. Olisi määriteltävä taattu enimmäispinta-ala ja sovellettava suhteellisia vähennyksiä, jos taattu enimmäispinta-ala ylittyy. Järjestelyjä olisi tarkasteltava uudelleen määrätyn ajan kuluttua ottaen huomioon biopolttoaineita koskevan yhteisön aloitteen täytäntöönpano.

▼B

(42) Jotta tärkkelystuotanto voidaan säilyttää perinteisillä tuotantoalueilla ja tunnustaa perunantuotannon merkitys maatalouskierrossa, on aiheellista säätää tärkkelysperunan tuottajille maksettavasta lisätuesta. Lisäksi siltä osin kuin tärkkelysperunan tuottajien tukijärjestelmä sisällytetään osittain tilatukijärjestelmään, perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä 27 päivänä heinäkuuta 1994 annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 1868/94 ([1]) olisi muutettava.

(43) Peltokasvien, naudanlihan ja lampaiden mukaantulon vuoksi tilatukijärjestelmä ulottuu joihinkin palkkioihin, jotka maksetaan syrjäisimmillä alueilla ja Egeanmeren saarilla. Näin järjestelmää voidaan entisestään yksinkertaistaa ja välttää pelkästään kyseisillä alueilla toimivaa rajoitettua viljelijämäärää koskevan oikeudellisen ja hallinnollisen kehyksen säilyttäminen. Jotta säilytettäisiin tietyn tuotantotyypin asema kyseisillä yhteisön alueilla, on kuitenkin aiheellista säätää, että jäsenvaltiot voivat päättää, ettei niiden tarvitse sisällyttää kyseisiä tukia tilatukijärjestelmään. Samaa mahdollisuutta olisi sovellettava lisätukiin tietyillä Ruotsin ja Suomen alueilla sekä siementukeen. Näissä tapauksissa nykyisten järjestelmien jatkaminen edellyttää, että on vahvistettava tietyt tukikelpoisuusedellytykset siten, että komissiolle jätetään toimivalta säätää täytäntöönpanosäännöistä.

(44) Jotta helpotettaisiin siirtymistä nykyisistä peltokasvituki- ja kotieläinpalkkiojärjestelmistä tilatukijärjestelmään, on asianmukaista säätää eräistä mukautuksista kyseisten alojen nykyisiin suoriin tilatukiin.

(45) Azorien maataloustoiminta on suuresti riippuvainen maidon tuotannosta. Näin ollen on asianmukaista uudistaa ja laajentaa tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityistoimenpiteistä Azorien ja Madeiran hyväksi 28 päivänä kesäkuuta 2001 annetun asetuksen (EY) N:o 1453/2001 ([2]) 23 artiklassa säädettyjä toimenpiteitä ja poiketa kaikkiaan kuuden markkinointivuoden ajan markkinointivuodesta 1999/2000 alkaen joistakin maidon ja maitotuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn tuotantorajoituksia koskevista säännöksistä paikallisen tuotannon kehitysasteen ja tuotanto-olosuhteiden huomioon ottamiseksi. Toimenpiteellä on tarkoitus sen soveltamisaikana jatkaa alan uudelleenjärjestelyä Azoreilla ilman, että se haittaa maitotuotteiden markkinoita tai vaikuttaa merkittävästi maksujärjestelmän asianmukaiseen toimintaan Portugalissa ja yhteisössä.

(46) Tilatukijärjestelmän soveltaminen merkitsee tosiasiallisesti sitä, että asetuksessa (EY) N:o 1017/94 ([3]) säädetty Portugalissa sovellettava ohjelma nykyisin peltokasvien viljelyssä olevien maiden käyttötarkoituksen muuttamisesta laajaperäiseksi karjankasvatukseksi ei ole enää perusteltu. Asetus (EY) N:o 1017/94 olisi siksi kumottava ennen tilatukijärjestelmän voimaantuloa.

(47) Edellä mainittujen muutosten ja uusien säännösten vuoksi olisi kumottava neuvoston asetus (ETY) N:o 3508/92, palkoviljoja koskevasta erityistoimenpiteestä 30 päivänä heinäkuuta 1996 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1577/96 ([4]) ja tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 17 päivänä toukokuuta 1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1251/1999 ([5]). Asetus (EY) N:o 1259/1999 olisi myös kumottava lukuun ottamatta joitakin säännöksiä, joissa säädetään erityisistä väliaikaisista ja vapaaehtoisista järjestelmistä.

([1]) EYVL L 197, 30.7.1994, s. 4, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 962/2002 (EYVL L 149, 7.6.2002, s. 1).
([2]) EYVL L 198, 21.7.2001, s. 26.
([3]) EYVL L 112, 3.5.1994, s. 2, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2582/2001 (EYVL L 345, 29.12.2001, s. 5).
([4]) EYVL L 206, 16.8.1996, s. 4, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 811/2000 (EYVL L 100, 20.4.2000, s. 1).
([5]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1038/2001 (EYVL L 145, 31.5.2001, s. 16).

▼B

(48) Suoria tukia koskevat erityissäännökset, joista säädetään siemenalan yhteisestä markkinajärjestelystä 26 päivänä lokakuuta 1971 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2358/71 ([1]), tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityistoimenpiteistä Aigeianmeren pienten saarten hyväksi 19 päivänä heinäkuuta 1993 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2019/93 ([2]), naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1254/1999 ([3]), tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityistoimenpiteistä Ranskan merentakaisten departementtien hyväksi 28 päivänä kesäkuuta 2001 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1452/2001 ([4]), asetuksessa (EY) N:o 1453/2001, tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityistoimenpiteistä Kanariansaarten hyväksi 28 päivänä kesäkuuta 2001 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1454/2001 ([5]) ja lampaan- ja vuohenliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 19 päivänä joulukuuta 2001 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2529/2001 ([6]), ovat tosiasiallisesti menettäneet merkityksensä, ja ne olisi tämän vuoksi kumottava.

(49) Tämän asetuksen tullessa voimaan yhteisö koostuu 15 jäsenvaltiosta. Ottaen huomioon, että vuoden 2003 liittymissopimuksen mukaan uudet jäsenvaltiot liittyvät unioniin 1 päivänä toukokuuta 2004, tätä asetusta olisi liittymispäivään mennessä mukautettava mainitussa liittymissopimuksessa määrättyjen menettelyjen mukaisesti, jotta sitä voitaisiin soveltaa uusiin jäsenvaltioihin.

(50) Tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ([7]) mukaisesti,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

Tässä asetuksessa vahvistetaan:

— ►C1 yhteiset säännöt ◄ yhteisen maatalouspolitiikan tilatukijärjestelmien nojalla maksettaville suorille tuille, jotka rahoitetaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston ►C1 (EMOTR) tukiosastosta, ja jotka on lueteltu liitteessä I, asetuksessa (EY) N:o 1257/1999 säädettyjä ◄ suoria tukia lukuun ottamatta,

— viljelijöiden tilatuki (jäljempänä ’tilatukijärjestelmä’),

▼M2

— humalaa ylläpitävien maataloustuottajien tukijärjestelmät.

([1]) EYVL L 246, 5.11.1971, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 154/2002 (EYVL L 25, 29.1.2002, s. 18).
([2]) EYVL L 184, 27.7.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 442/2002 (EYVL L 68, 12.3.2002, s. 4).
([3]) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).
([4]) EYVL L 198, 21.7.2001, s. 11.
([5]) EYVL L 198, 21.7.2001, s. 45, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 1922/2002 (EYVL L 293, 29.10.2002, s. 11).
([6]) EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.
([7]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼B

2 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa sovelletaan seuraavia määritelmiä:

a) ’viljelijällä’ tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmää riippumatta ryhmän ja sen jäsenten oikeudellisesta asemasta kansallisessa lainsäädännössä ja jonka tila sijaitsee perustamissopimuksen 299 artiklassa tarkoitetulla yhteisön alueella ja joka harjoittaa maataloustoimintaa;

b) ’tilalla’ tarkoitetaan kaikkia viljelijän johtamia, saman jäsenvaltion alueella sijaitsevia tuotantoyksiköitä;

c) ’maataloustoiminnalla’ tarkoitetaan maataloustuotteiden tuotantoa, kasvatusta tai viljelyä, myös sadonkorjuuta, lypsämistä ja tuotantoeläinten kasvatusta ja pitoa, tai maan säilyttämistä viljelyn ja ympäristön kannalta hyvässä kunnossa, kuten 5 artiklassa säädetään;

d) ’suoralla tuella’ tarkoitetaan viljelijälle suoraan liitteessä I luetellusta tukijärjestelmästä myönnettävää tilatukea;

e) ”tietyn kalenterivuoden tuella” tai ’viitekauden tuella’ tarkoitetaan asianomaisen vuoden/asianomaisten vuosien osalta myönnettyä tai myönnettävää tukea, myös kaikkia tukia, jotka myönnetään kyseisenä kalenterivuonna / kyseisinä kalenterivuosina alkavien muiden ajanjaksojen osalta.

f) ”maataloustuotteilla” perustamissopimuksen liitteessä I lueteltuja tuotteita, puuvilla mukaan luettuna mutta kalastustuotteita lukuun ottamatta.

II OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 LUKU

TÄYDENTÄVÄT EHDOT

3 artikla

Pääasialliset vaatimukset

1. Suoria tukia saavan viljelijän on noudatettava liitteessä III tarkoitettuja lakisääteisiä hoitovaatimuksia kyseisessä liitteessä vahvistetun aikataulun mukaisesti ja 5 artiklan mukaisesti vahvistettua hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimusta.

2. Toimivaltaisen kansallisen viranomaisen on esitettävä viljelijälle luettelo noudatettavista lakisääteisistä hoitovaatimuksista sekä hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimuksesta.

4 artikla

Lakisääteiset hoitovaatimukset

1. Liitteessä III tarkoitetut lakisääteiset hoitovaatimukset vahvistetaan yhteisön lainsäädännössä seuraavilla aloilla:

— kansanterveys sekä eläinten ja kasvien terveys,

— ympäristö,

— eläinten hyvinvointi.

2. Liitteessä III tarkoitettuja säädöksiä sovelletaan tämän asetuksen yhteydessä niiden ajoittain muutettavien toisintojen mukaisesti, ja kun on kyse direktiiveistä, sellaisina kuin jäsenvaltiot ovat panneet ne täytäntöön.

▼B

5 artikla

Hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että maatalousmaa, erityisesti maa, jota ei enää käytetä tuotantoon, säilytetään viljelyn ja ympäristön kannalta hyvässä kunnossa. Jäsenvaltiot määrittelevät kansallisella tai alueellisella tasolla hyvää maataloutta ja ympäristöä koskevat vähimmäisvaatimukset liitteessä IV esitetyn kehyksen perusteella, ottaen huomioon kyseisten alueiden erityispiirteet, mukaan lukien maaperä ja ilmasto-olosuhteet, olemassa olevat viljelyjärjestelmät, maankäyttö, viljelykierto, viljelykäytännöt ja tilarakenteet. Tämä ei vaikuta hyvää maatalouskäytäntöä koskeviin vaatimuksiin sellaisina kuin niitä sovelletaan neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999 yhteydessä, eikä hyvän maatalouskäytännön viitetason yläpuolella sovellettaviin maatalouden ympäristötoimenpiteisiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivänä pysyvänä laitumena ollut maa-ala säilytetään samassa käytössä. ►M1 Uusien jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 päivänä toukokuuta 2004 monivuotisena laitumena ollut maa-ala säilytetään samassa käytössä. ◄

Asianmukaisesti perustelluissa olosuhteissa jäsenvaltio voi kuitenkin poiketa ensimmäisestä alakohdasta edellyttäen, että se toteuttaa toimia estääkseen pysyvän laitumensa kokonaisalan merkittävän supistumisen.

Edellä olevaa ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta metsitettäväksi tarkoitettuun pysyvään laitumeen, jos metsitys on hyvän ympäristön mukaista; tähän ei lueta joulukuusiviljelmiä eikä lyhytaikaisesti viljeltäviä, nopeakasvuisia lajeja.

6 artikla

Tuen vähentäminen tai tuen ulkopuolelle jättäminen

1. Jos lakisääteisiä hoitovaatimuksia tai hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimusta ei noudateta yksittäisestä viljelijästä suoraan johtuvan toiminnan tai laiminlyönnin seurauksena, sinä kalenterivuonna, jona noudattamatta jättäminen tapahtuu, myönnettävien suorien tukien kokonaismäärää vähennetään tai määrä perutaan 7 artiklassa säädettyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti sen jälkeen kun on ensin sovellettu 10 ja 11 artiklaa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja tuen vähennyksiä tai tuen ulkopuolelle jättämisiä sovelletaan ainoastaan, jos noudattamatta jättäminen liittyy seuraaviin asioihin:

a) maataloustoiminta tai

b) tilan maatalousmaa, myös kesannoidut palstat.

7 artikla

Tuen vähentämistä tai tuen ulkopuolelle jättämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt

1. Edellä 6 artiklassa tarkoitettuja vähennyksiä tai tuen ulkopuolelle jättämisiä koskevat yksityiskohtaiset säännöt säädetään 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Tässä yhteydessä huomioon otetaan havaitun noudattamatta jättämisen vakavuus, laajuus, kesto ja toistuvuus sekä tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa vahvistetut perusteet.

2. Jos kyseessä on laiminlyönti, vähennysprosentti ei saa olla yli 5, ja jos kyseessä on toistuva noudattamatta jättäminen, se ei saa olla yli 15.

3. Jos kyseessä on tarkoituksellinen noudattamatta jättäminen, vähennysprosentin on pääsääntöisesti oltava vähintään 20, ja kyseeseen voi myös tulla täydellinen yhden tai useamman tukijärjestelmän ulkopuolelle sulkeminen, ja nämä seuraamukset voivat jatkua yhden tai useamman kalenterivuoden ajan.

▼B

4. Tuen vähennysten ja tuen ulkopuolelle jättämisten kokonaismäärä ei voi kuitenkaan yhden kalenterivuoden osalta ylittää 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kokonaismäärää.

8 artikla

Tarkistus

Komission on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2007 annettava täydentäviä ehtoja koskevan järjestelmän soveltamisesta kertomus, johon tarvittaessa liittyy asianmukaisia ehdotuksia erityisesti liitteessä III esitettyjen lakisääteisten hoitovaatimusten luettelon muuttamiseksi.

9 artikla

Täydentävien ehtojen soveltamisesta johtuvat määrät

Tämän luvun soveltamisesta johtuvat määrät on tilitettävä EMOTR:n tukiosastolle. Jäsenvaltiot voivat pitää itsellään 25 prosenttia näistä määristä.

2 LUKU

TUEN MUKAUTTAMINEN JA RAHOITUSKURI

10 artikla

Tuen mukauttaminen

1. Viljelijälle tietyssä jäsenvaltiossa tiettynä kalenterivuonna myönnettävien suorien tukien kaikkia määriä vähennetään kunakin vuonna vuoteen 2012 saakka seuraavien prosenttimäärien mukaisesti:

— 2005: 3 %,

— 2006: 4 %,

— 2007: 5 %,

— 2008: 5 %,

— 2009: 5 %,

— 2010: 5 %,

— 2011: 5 %,

— 2012: 5 %.

2. Edellä 1 kohdassa säädettyjen vähennysten soveltamisesta liitteessä II mainittujen kokonaismäärien vähentämisen jälkeen johtuvat määrät käytetään yhteisön lisätukena EMOTR:n tukiosastosta asetuksen (EY) N:o 1257/1999 mukaisesti rahoitettaviin maaseudun kehittämisohjelmiin sisältyviin toimenpiteisiin.

3. Yhtä prosenttiyksikköä vastaava määrä jaetaan sille jäsenvaltiolle, jossa vastaavat määrät ovat kertyneet. Jäljellä olevat määrät jaetaan asianomaisille jäsenvaltiolle 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen seuraavien perusteiden mukaisesti:

— maatalousmaa,

— maatalouden työpaikat,

— bruttokansantuote (BKT) asukasta kohti ostovoimana mitattuna.

Kunkin jäsenvaltion on kuitenkin saatava vähintään 80 prosenttia tuen mukauttamisesta kyseisessä jäsenvaltiossa kertyneistä kokonaismääristä.

4. Poiketen siitä, mitä 3 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, jos jäsenvaltion rukiin tuotannon osuus ylitti keskimäärin viisi prosenttia sen viljatuotannon kokonaismäärästä vuosina 2000-2002 ja jos sen rukiin tuotannon osuus ylitti 50 prosenttia yhteisön rukiin tuotannon kokonaismäärästä samalla aikavälillä, kyseisessä jäsenvaltiossa kertyneistä mukauttamisvaroista jaetaan vähintään 90 prosenttia uudelleen kyseiselle jäsenvaltiolle vuoden 2013 loppuun saakka.

▼B

Tällaisessa tapauksessa vähintään 10 prosenttia kyseiselle jäsenvaltiolle jaetusta määrästä on voitava kohdistaa tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin rukiin tuotantoalueilla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 69 artiklassa säädetyn mahdollisuuden soveltamista.

Tässä kohdassa ’viljoilla’ tarkoitetaan liitteessä IX tarkoitettuja viljoja.

5. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta Ranskan merentakaisten departementtien, Azorien ja Madeiran, Kanariansaarten sekä Egeanmeren saarten viljelijöille myönnettävään suoraan tukeen.

11 artikla

Rahoituskuri

1. Sen varmistamiseksi, että yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamiseen käytettävät, tällä hetkellä alaotsakkeeseen 1a (markkinatoimenpiteet ja suorat tuet) sisältyvät määrät eivät ylitä neuvostossa 18 päivänä marraskuuta 2002 kokoontuneiden jäsenvaltioiden hallitusten edustajien Brysselissä 24-25 päivänä lokakuuta 2002 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmien johdosta tekemässä päätöksessä vahvistettujen rahoitusnäkymien vuotuisia enimmäismääriä, vahvistetaan vuoden 2007 talousarviosta alkaen suorien tukien mukautus, kun ennusteet osoittavat, että alaotsakkeessa 1a tarkoitetut määrät, ottaen huomioon 300 miljoonan euron marginaali esitettyjen määrien alapuolella ja ennen 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tuen mukauttamista, ylittyvät tiettynä varainhoitovuotena. Tämä ei vaikuta vuosien 2007-2013 rahoitusnäkymiin.

2. Neuvosto vahvistaa viimeistään 1 kohdassa tarkoitettujen mukautusten soveltamiskalenterivuoden maaliskuun 31 päivänä esitettävän komission ehdotuksen pohjalta kyseiset mukautukset viimeistään mukautusten soveltamiskalenterivuoden 30 päivänä kesäkuuta.

12 artikla

Tuen lisämäärä

1. Tämän asetuksen mukaisia suoria tukia saaville viljelijöille myönnetään lisämäärä.

Tuen lisämäärä on sama kuin määrä, joka saadaan soveltamalla 10 artiklan mukaista kyseisen kalenterivuoden vähennysprosenttia suorien tukien ensimmäisten 5 000 euron tai sitä pienempään määrään saakka.

2. Tuen lisämäärä, joka jäsenvaltiossa voidaan jonakin kalenterivuonna myöntää, ei saa kokonaisuudessaan ylittää liitteessä II vahvistettuja enimmäismääriä. Jäsenvaltion on tarvittaessa tehtävä tuen lisämäärille lineaarinen prosenttikorjaus liitteessä II vahvistettujen enimmäismäärien noudattamiseksi.

3. Tuen lisämäärälle ei tehdä 10 artiklassa tarkoitettuja vähennyksiä.

4. Komissio tarkastelee uudelleen talousarviota 2007 lukien 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen liitteessä II vahvistettuja enimmäismääriä tilojen rakenteellisten muutosten huomioon ottamiseksi.

▼M1

5. Komissio vahvistaa uusien jäsenvaltioiden osalta 2 kohdassa tarkoitetut enimmäismäärät 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

12 a artikla

Soveltaminen uusiin jäsenvaltioihin

1. Edellä olevia 10 ja 12 artiklaa ei sovelleta uusiin jäsenvaltioihin ennen sen kalenterivuoden alkua, jolloin uusissa jäsenvaltioissa sovellettavien suorien tukien taso on vähintään samansuuruinen kuin yhteisössä, sellaisena kuin se on 30 päivänä huhtikuuta 2004, kyseisenä ajankohtana sovellettava tällaisten tukien taso.

▼M1

2. Sovellettaessa 143 a artiklassa vahvistettua tukien lisäystä koskevaa aikataulua kaikkiin uusissa jäsenvaltioissa myönnettäviin suoriin tukiin 11 artiklaa ei sovelleta ennen sen kalenterivuoden alkua, jolloin uusissa jäsenvaltioissa sovellettavien suorien tukien taso on vähintään samansuuruinen kuin yhteisössä, sellaisena kuin se on 30 päivänä huhtikuuta 2004, kyseisenä ajankohtana sovellettava tällaisten tukien taso.

▼B

3 LUKU

MAATILOJEN NEUVONTAJÄRJESTELMÄ

13 artikla

Maatilojen neuvontajärjestelmä

1. Jäsenvaltioiden on perustettava 1 päivään tammikuuta 2007 mennessä järjestelmä, jossa viljelijöille annetaan maatalousmaata ja tilanhoitoa koskevia neuvoja (jäljempänä ’maatilojen neuvontajärjestelmä’) ja jota johtaa yksi tai useampi nimetty viranomainen tai yksityiset laitokset.

2. Neuvontapalvelujen on katettava vähintään I luvussa tarkoitetut lakisääteiset hoitovaatimukset ja hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimus.

14 artikla

Edellytykset

1. Viljelijät voivat osallistua maatilojen neuvontajärjestelmään vapaaehtoisesti.

2. Jäsenvaltioiden on annettava etusija viljelijöille, jotka saavat enemmän kuin 15 000 euroa suoraa tukea vuosittain.

15 artikla

Hyväksyttyjen yksityisten laitosten ja nimettyjen viranomaisten velvollisuudet

Rajoittamatta yleisön tiedonsaantioikeutta koskevan kansallisen lainsäädännön soveltamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että 13 artiklassa tarkoitetut yksityiset laitokset ja nimetyt viranomaiset eivät paljasta neuvontatoimintansa yhteydessä tietoonsa tulleita henkilökohtaisia tai yksityisiä tietoja muille henkilöille kuin kyseistä tilaa hoitavalle viljelijälle, lukuun ottamatta toimintansa yhteydessä havaitsemiaan säännönvastaisuuksia tai säännösten rikkomisia, joita koskee yhteisön tai kansallisessa lainsäädännössä säädetty velvoite julkisille viranomaisille ilmoittamisesta erityisesti rikostapauksissa.

16 artikla

Tarkistus

Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2010 maatilojen neuvontajärjestelmän soveltamisesta kertomuksen, johon tarvittaessa liittyy ehdotuksia sen tekemiseksi pakolliseksi.

4 LUKU

YHDENNETTY HALLINTO- JA VALVONTAJÄRJESTELMÄ

17 artikla

Soveltamisala

Kunkin jäsenvaltion on perustettava yhdennetty hallinto- ja valvontajärjestelmä, jäljempänä ’yhdennetty järjestelmä’.

▼B

Yhdennettyä järjestelmää sovelletaan tämän asetuksen III ja IV osastossa ja asetuksen (EY) N:o 1259/1999 2 a artiklassa vahvistettuihin tukijärjestelmiin.

Sitä sovelletaan myös tarvittavissa määrin 1, 2 ja 3 luvussa säädettyihin hallinto- ja valvontasääntöihin.

18 artikla

Yhdennetyn järjestelmän eri osat

1. Yhdennetyn järjestelmän on sisällettävä seuraavat osat:

a) tietokonepohjainen tietokanta;

b) viljelylohkojen tunnistusjärjestelmä;

c) 21 artiklassa tarkoitettu tukioikeuksien tunnistamista ja rekisteröintiä koskeva järjestelmä;

d) tukihakemukset;

e) yhdennetty valvontajärjestelmä;

f) yhtenäinen järjestelmä, jolla kirjataan kaikkien tukihakemuksen jättävien viljelijöiden tunnistetiedot.

2. Jos sovelletaan 67, 68, 69, 70 ja 71 artiklaa, yhdennetyn järjestelmän on käsitettävä direktiivin 92/102/ETY ([1]) ja asetuksen (EY) N:o 1760/2000 ([2]) mukaisesti perustettu eläinten tunnistamis- ja rekisteröintijärjestelmä.

19 artikla

Tietokonepohjainen tietokanta

1. Tietokonepohjaiseen tietokantaan on kirjattava kunkin maatilan osalta tukihakemuksista saadut tiedot.

Tämän tietokannan on mahdollistettava erityisesti se, että jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen saa suoraan ja viipymättä käyttöönsä kalenterivuotta ja/tai markkinointivuotta koskevat tiedot vuodesta 2000 alkaen.

2. Jäsenvaltiot voivat luoda hajautettuja tietokantoja, jos nämä tietokannat sekä tietojen kirjaamista ja saantia koskevat hallinnolliset menettelyt suunnitellaan yhdenmukaisesti koko jäsenvaltion alueella ja ne ovat keskenään yhteensopivia niin, että ristiintarkastukset ovat mahdollisia.

20 artikla

Viljelylohkojen tunnistusjärjestelmä

Viljelylohkojen tunnistusjärjestelmä perustuu karttoihin tai maarekisteriasiakirjoihin tai muuhun kartta-aineistoon. On käytettävä hyväksi tietokoneistettua paikkatietojärjestelmätekniikkaa (GIS), johon on suotavaa sisällyttää ilma- tai satelliittiortokuvaus ja joka noudattaa yhtenäistä standardia. Kyseinen standardi takaa vähintään mittakaavaltaan 1:10 000 olevia karttoja vastaavan tarkkuuden.

21 artikla

Tukioikeuksien tunnistamista ja rekisteröintiä koskeva järjestelmä

1. On perustettava tukioikeuksien tunnistamista ja rekisteröintiä koskeva järjestelmä, joka mahdollistaa oikeuksien tarkastamisen ja ristiintarkastukset tukihakemusten ja viljelylohkojen tunnistusjärjestelmän kanssa.

([1]) EYVL L 355, 15.12.1992, s. 32, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 1994 liittymisasiakirjalla.
([2]) EYVL L 204, 11.8.2000, s. 1.

▼B

2. Tämän järjestelmän on mahdollistettava se, että jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen saa suoraan ja viipymättä käyttöönsä vähintään kolmea edeltävää kalenterivuotta ja/tai markkinointivuotta koskevat tiedot.

22 artikla

Tukihakemukset

1. Kunkin viljelijän on vuosittain toimitettava hakemus yhdennettyyn järjestelmään kuuluvista suorista tuista ja ilmoitettava tarvittaessa seuraavat seikat:

— kaikki tilan viljelylohkot,

— tukioikeuksien numero ja määrä,

— kaikki muut tässä asetuksessa säädetyt tai asianomaisen jäsenvaltion säätämät tiedot.

2. Jäsenvaltio voi päättää, että tukihakemukseen on sisällyttävä ainoastaan edellisenä vuonna jätettyyn tukihakemukseen tehdyt muutokset. Jäsenvaltiot jakavat edellisinä vuosina määritettyihin aloihin perustuvat esipainetut lomakkeet ja toimittavat kyseisten alojen sijainnin osoittavaa graafista aineistoa.

3. Jäsenvaltio voi päättää, että yksi hakemus kattaa useita liitteessä I luetelluista tukijärjestelmistä tai ne kaikki tai muita tukijärjestelmiä.

23 artikla

Tukikelpoisuusedellytysten tarkastaminen

1. Jäsenvaltioiden on tehtävä tukihakemuksille hallinnollisia tarkastuksia, joihin sisältyy tukikelpoisen pinta-alan ja vastaavien tukioikeuksien tarkastaminen.

2. Hallinnollisia tarkastuksia on täydennettävä paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmällä tukikelpoisuuden tarkastamiseksi. Tätä tarkoitusta varten jäsenvaltioiden on laadittava maatilojen otantasuunnitelma.

Jäsenvaltiot voivat käyttää apuna kaukokartoitusta paikalla tehtävien viljelylohkojen tarkastusten tekemiseksi.

3. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä viranomainen vastaamaan tässä luvussa säädettyjen tarkastusten koordinoinnista.

Jos jäsenvaltiot siirtävät erikoistuneille laitoksille tai yrityksille tiettyjä osia tämän luvun nojalla tehtävistä töistä, nimetyllä viranomaisella on säilyttävä töiden valvonta ja niihin liittyvä vastuu.

24 artikla

Tuen vähennykset ja tuen ulkopuolelle jättämiset

1. Jos havaitaan, että viljelijä ei täytä tässä asetuksessa tai asetuksen (EY) N:o 1259/1999 2 a artiklassa säädettyjä tuen myöntämiseen liittyviä tukikelpoisuusedellytyksiä, myönnettyyn tai myönnettävään tukeen tai sen osaan, jonka osalta tukikelpoisuusedellytykset täyttyvät, sovelletaan tämän asetuksen 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen vahvistettavia tuen vähennyksiä tai tuen ulkopuolelle jättämisiä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän asetuksen 6 artiklassa säädettyjä tuen vähennyksiä ja tuen ulkopuolelle jättämisiä.

2. Vähennysprosentit luokitellaan tapahtuneen havaitun noudattamatta jättämisen vakavuuden, laajuuden, keston ja toistuvuuden perusteella, ja kyseeseen voi myös tulla täydellinen yhden tai useamman tukijärjestelmän ulkopuolelle sulkeminen yhden tai useamman kalenterivuoden ajan.

▼B

25 artikla

Täydentäviä ehtoja koskevat tarkastukset

1. Jäsenvaltioiden on tehtävä paikalla tehtäviä tarkastuksia, todetakseen, noudattavatko viljelijät I luvussa tarkoitettuja velvoitteita.

2. Jäsenvaltiot voivat käyttää nykyisiä hallinto- ja valvontajärjestelmiään varmistaakseen I luvussa tarkoitettujen lakisääteisten hoitovaatimusten ja hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimuksen noudattamisen.

Näiden järjestelmien ja erityisesti direktiivin 92/102/ETY ja asetuksen (EY) N:o 1760/2000 mukaisesti perustetun eläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän on oltava tämän asetuksen 26 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä yhteensopivia yhdennetyn järjestelmän kanssa.

26 artikla

Yhteensopivuus

Liitteessä V lueteltujen tukijärjestelmien soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että järjestelmiin sovellettavat hallinto- ja valvontajärjestelmät ovat yhteensopivia yhdennetyn järjestelmän kanssa seuraavilta osin:

a) tietokonepohjainen tietokanta;

b) viljelylohkojen tunnistusjärjestelmät;

c) hallinnolliset tarkastukset.

Tätä varten järjestelmät on luotava niin, että ne toimivat yhdessä tai että niiden välinen tietojenvaihto on mahdollista ilman ongelmia ja ristiriitoja.

Jäsenvaltiot voivat muiden kuin liitteessä V lueteltujen yhteisön tai kansallisten tukijärjestelmien soveltamiseksi sisällyttää yhdennetyn järjestelmän osan tai osia hallinto- ja valvontamenettelyihinsä.

27 artikla

Tiedottaminen ja tarkastukset

1. Komissiolle on tiedotettava säännöllisesti yhdennetyn järjestelmän soveltamisesta.

Se järjestää asiaa koskevan mielipiteiden vaihdon jäsenvaltioiden kanssa.

2. Komission nimeämät valtuutetut edustajat voivat asianomaisille toimivaltaisille viranomaisille asiasta hyvissä ajoin tiedotettuaan suorittaa seuraavia toimia:

— tutkimus tai tarkastus, joka koskee yhdennetyn järjestelmän perustamiseksi ja täytäntöönpanemiseksi toteutettuja toimenpiteitä,

— 23 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja erikoistuneita laitoksia ja yrityksiä koskevat tarkastukset.

Asianomaisen jäsenvaltion virkamiehet voivat osallistua näihin tarkastuksiin. Edellä mainitut tarkastusvaltuudet eivät vaikuta niiden kansallisten säännösten soveltamiseen, joiden mukaan tietyt toimet kuuluvat ainoastaan kansallisessa lainsäädännössä nimenomaisesti nimetyille virkamiehille. Komission nimittämät valtuutetut edustajat eivät saa osallistua kotikäynteihin tai jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaiseen epäiltyjen viralliseen kuulusteluun. Heidän on kuitenkin saatava käyttöönsä tällä tavoin hankittu tieto.

3. Komissio voi käyttää asiantuntijoiden tai erikoistuneiden laitosten palveluja yhdennetyn järjestelmän luomisen, seurannan ja käytön edistämiseksi ja erityisesti teknisen avun antamiseksi jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille näiden pyynnöstä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta yhdennetyn järjestelmän käyttöönottoa ja soveltamista koskevia jäsenvaltioiden velvollisuuksia.

▼B

5 LUKU

MUUT YLEISET SÄÄNNÖKSET

28 artikla

Tukien maksaminen

1. Jollei tässä asetuksessa muuta säädetä, liitteessä I luetelluissa tukijärjestelmissä myönnettävät tuet maksetaan kokonaisuudessaan edunsaajille.

2. Tuet maksetaan kerran vuodessa 1 päivän joulukuuta ja seuraavan kalenterivuoden 30 päivän kesäkuuta välisenä aikana.

Edellä 12 artiklassa säädetty tuen lisämäärä maksetaan kuitenkin viimeistään asianomaista kalenterivuotta seuraavan kalenterivuoden syyskuun 30 päivänä.

3. Poiketen siitä, mitä tämän asetuksen 2 kohdassa säädetään, ja 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen komissio voi:

a) pidentää rasva-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 22 päivänä syyskuuta 1966 annetun asetuksen 136/66/ETY ([1]) 5 artiklan 1 kohdassa säädetyn tuen maksuaikaa;

b) mahdollistaa ennakkomaksut;

c) myöntää jäsenvaltioille talousarviotilanteesta riippuen luvan maksaa ennakkona ennen 1 päivää joulukuuta sellaisilla alueilla, joilla viljelijöillä on poikkeuksellisten olojen vuoksi suuria taloudellisia vaikeuksia:

— enintään 50 prosenttia tuista

tai

— enintään 80 prosenttia tuista, jos ennakkomaksuihin on jo varauduttu.

29 artikla

Maksurajoitukset

Tukea ei makseta edunsaajille, joiden osalta on osoitettu, että he ovat keinotekoisesti luoneet kyseisten tukien saamiseen vaaditut edellytykset saadakseen hyötyä kyseisen tukijärjestelmän tavoitteiden vastaisesti; tällä ei kuitenkaan rajoiteta yksittäisten tukijärjestelmien erityissäännösten soveltamista.

30 artikla

Uudelleentarkastelu

Liitteessä I lueteltujen tukijärjestelmien soveltaminen ei rajoita niiden mahdollista tarkistamista milloin tahansa markkinakehityksen tai talousarviotilanteen perusteella.

31 artikla

Arviointi

Liitteessä I luetelluista tukijärjestelmistä maksettavien tukien tehokkuuden selvittämiseksi tukia on arvioitava, jotta voidaan selvittää niiden vaikutukset järjestelmien tavoitteisiin ja asianomaisiin markkinoihin nähden.

([1]) EYVL 172, 30.9.1966, s. 3025/66, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1513/2001 (EYVL L 201, 26.7.2001, s. 4).

▼B

32 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1258/1999 mukaiset tukitoimet

Liitteessä I lueteltuja tukijärjestelmiä pidetään asetuksen (EY) N:o 1258/1999 1 artiklan 2 kohdan b alakohdassa ja 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuina tukitoimina.

III OSASTO

TILATUKIJÄRJESTELMÄ

1 LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

33 artikla

Tukikelpoisuus

1. Viljelijät pääsevät tilatukijärjestelmän piiriin, jos:

a) heille on myönnetty tukea 38 artiklassa tarkoitetulla viitekaudella ainakin yhdestä liitteessä VI tarkoitetusta tukijärjestelmästä; tai

b) he ovat saaneet tilan tai sen osan perintönä tai ennakkoperintönä a alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyttäneeltä viljelijältä; taikka

c) he ovat saaneet tukioikeuden kansallisesta varannosta tai siirron kautta.

2. Jos viljelijän, jolle on myönnetty suoraa tukea viitekaudella, oikeudellinen asema tai nimitys muuttuu kyseisenä aikana tai viimeistään tilatukijärjestelmän soveltamisvuotta edeltävän vuoden joulukuun 31 päivänä, hän voi päästä tilatukijärjestelmän piiriin samoin edellytyksin kuin tilaa alun perin hoitanut viljelijä.

3. Kun on kyse viitekaudella tai viimeistään tilatukijärjestelmän soveltamisvuotta edeltävän vuoden joulukuun 31 päivänä tapahtuneista sulautumisista, uutta tilaa hoitava viljelijä pääsee tilatukijärjestelmän piiriin samoin edellytyksin kuin alkuperäisiä tiloja hoitaneet viljelijät.

Kun on kyse viitekaudella tai viimeistään tilatukijärjestelmän soveltamisvuotta edeltävän vuoden joulukuun 31 päivänä tapahtuneista tilojen jakamisista, tiloja hoitavat viljelijät pääsevät suhteutetusti tilatukijärjestelmän piiriin samoin edellytyksin kuin alkuperäistä tilaa hoitanut viljelijä.

34 artikla

Soveltaminen

1. Tilatukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on lähetettävä 33 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuille viljelijöille hakulomake, josta käyvät ilmi seuraavat seikat:

a) 2 luvussa tarkoitettu määrä (jäljempänä ’viitemäärä’);

b) 43 artiklassa tarkoitettu hehtaarimäärä;

c) tukioikeuksien määrä ja arvo, kuten 3 luvussa on määritelty.

2. Viljelijöiden on toimitettava tilatukijärjestelmää koskeva hakemuksensa määräpäivänä, jonka jäsenvaltiot vahvistavat, kuitenkin viimeistään 15 päivänä toukokuuta.

Komissio voi kuitenkin 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen antaa luvan siirtää 15 päiväksi toukokuuta vahvistetun määräajan myöhemmäksi tietyillä alueilla, joilla tavanomaisia määräaikoja ei voida soveltaa poikkeuksellisten ilmasto-olojen vuoksi.

3. Jollei ole kyse 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista ylivoimaisista esteistä tai poikkeuksellisista olosuhteista, tukioikeuksia ei jaeta 33 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuille viljelijöille ja kansallisesta varannosta tukioikeuden saaville viljelijöille, jos he eivät jätä

▼B

tilatukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden toukokuun 15 päivään mennessä tilatukijärjestelmää koskevaa hakemusta.

Jakamatta jääneitä tukioikeuksia vastaavat määrät palautuvat 42 artiklassa tarkoitettuun kansalliseen varantoon, ja niiden on oltava valmiina uudelleenjakamista varten määräpäivänä, jonka jäsenvaltiot vahvistavat, kuitenkin viimeistään tilatukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden elokuun 15 päivään mennessä.

35 artikla

Kaksinkertaiset vaatimukset

Jäljempänä 44 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen tukikelpoisten hehtaarien määrää vastaavasta pinta-alasta, josta toimitetaan tilatukijärjestelmän mukainen hakemus, voidaan tehdä muita suoria tukia koskeva hakemus sekä tämän asetuksen ulkopuolelle jääviä tukia koskeva hakemus, ellei asiasta toisin säädetä.

36 artikla

Tuen maksaminen

1. Tilatuki maksetaan 3 luvussa määriteltyjen tukioikeuksien osalta, joihin liittyy vastaava määrä tukikelpoisia hehtaareita, kuten 44 artiklan 2 kohdassa määritellään.

2. Jäsenvaltiot voivat päättää yhdistää tilatuet muiden tukijärjestelmien mukaisiin tukiin.

2 LUKU

MÄÄRÄN VAHVISTAMINEN

37 artikla

Viitemäärän laskeminen

1. Viitemäärä on liitteessä VI tarkoitettujen tukijärjestelmien mukaisesti viljelijälle 38 artiklassa tarkoitetun viitekauden kunakin kalenterivuonna myönnettyjen tukien kokonaismäärien kolmen vuoden keskiarvo, joka lasketaan ja jota mukautetaan liitteen VII mukaisesti.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jos viljelijä aloittaa maataloustoimintansa viitekaudella, keskiarvon on perustuttava niihin tukiin, jotka hänelle myönnettiin sinä kalenterivuotena tai niinä kalenterivuosina, joiden aikana hän harjoitti maataloustoimintaa.

38 artikla

Viitekausi

Viitekausi käsittää kalenterivuodet 2000, 2001 ja 2002.

39 artikla

Asetuksessa (EY) N:o 1259/1999 säädettyjen tuen mukauttamisen ja täydentävien ehtojen soveltaminen

Jos asetuksen (EY) N:o 1259/1999 3 ja 4 artiklaa sovelletaan viitekaudella, liitteessä VII tarkoitetut määrät ovat määrät, jotka olisi myönnetty ennen mainittujen artiklojen soveltamista.

40 artikla

Viljelijän kohtaamat vaikeudet

1. Poiketen siitä, mitä 37 artiklassa säädetään, viljelijän, jonka tuotantoa ovat viitekaudella vakavasti haitanneet ennen viitekautta tai sen aikana ilmenneet ylivoimaiset esteet tai poikkeukselliset olosuhteet, voi pyytää, että viitemäärä laskettaisiin viitekauteen sisältyvän sellaisen kalenterivuoden (sisältyvien kalenterivuosien) perusteella, jona (joina) ylivoimaiset esteet tai poikkeukselliset olosuhteet eivät vaikuttaneet.

▼B

2. Jos ylivoimaiset esteet tai poikkeukselliset olosuhteet vaikuttivat koko viitekauteen, jäsenvaltion on laskettava viitemäärä ajanjakson 1997-1999 perusteella. Kyseisessä tapauksessa 1 kohtaa sovelletaan soveltuvin osin.

3. Viljelijän on ilmoitettava ylivoimaisista esteistä tai poikkeuksellisista olosuhteista - ja esitettävä niistä toimivaltaista viranomaista tyydyttävät todisteet - kirjallisesti viranomaiselle kunkin jäsenvaltion vahvistamassa määräajassa.

4. Toimivaltaisen viranomaisen on hyväksyttävä ylivoimaiseksi esteeksi tai poikkeuksellisiksi olosuhteiksi esimerkiksi seuraavat:

a) viljelijän kuolema;

b) viljelijän pitkäaikainen työkyvyttömyys;

c) vakava luonnononnettomuus, joka koskee merkittävää osaa tilan maatalousmaasta;

d) kotieläintuotantoon tarkoitettujen tilan rakennusten tuhoutuminen onnettomuudessa;

e) eläinkulkutauti, joka koskee viljelijän koko karjaa tai osaa siitä.

▼M2

5. Tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa sovelletaan soveltuvin osin humalanviljelijöihin, joilla oli samalla kaudella neuvoston asetuksen (EY) N: o 1098/98 ([1]) mukainen raivausvelvoite.

Siinä tapauksessa, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut toimenpiteet kattoivat sekä viitekauden että 2 kohdassa tarkoitetun kauden, jäsenvaltioiden on vahvistettava objektiivisin perustein ja tavalla, jolla taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen, viitemäärä yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti, jotka komissio vahvistaa 144 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

▼B

41 artikla

Enimmäismäärä

1. Jäsenvaltion viitemäärien summa ei saa ylittää liitteessä VIII tarkoitettua kansallista enimmäismäärää.

2. Jäsenvaltion on tarvittaessa tehtävä viitemäärille lineaarinen prosentuaalinen vähennys enimmäismääränsä noudattamiseksi.

42 artikla

Kansallinen varanto

1. Jäsenvaltion on tehtävä 41 artiklan 2 kohdan mukaisen mahdollisen vähennyksen jälkeen viitemäärille lineaarinen prosentuaalinen vähennys kansallisen varannon perustamiseksi. Tämä vähennys saa olla enintään kolme prosenttia.

2. Kansalliseen varantoon on lisäksi sisällyttävä liitteessä VIII tarkoitetun enimmäismäärän ja tilatukijärjestelmässä viljelijöille myönnettävien viitemäärien yhteismäärän välinen erotus ennen 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettua vähennystä.

3. Jäsenvaltiot voivat käyttää kansallista varantoaan myöntääkseen viitemääriä ensisijaisesti viljelijöille, jotka aloittavat maataloustoimintansa 31 päivän joulukuuta 2002 jälkeen tai vuonna 2002 saamatta mitään suoraa tukea kyseisenä vuotena, objektiivisin perustein ja tavalla, jolla taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

([1]) EYVL L 157, 30.5.1998, s. 7.

▼B

4. Jäsenvaltioiden on käytettävä kansallista varantoa viitemäärien vahvistamiseksi objektiivisin perustein ja tavalla, jolla taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen, viljelijöille, jotka ovat erityistilanteessa, jonka komissio määrittelee 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

5. Jäsenvaltiot voivat käyttää kansallista varantoa vahvistaakseen objektiivisin perustein ja siten, että taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen, viitemääriä sellaisilla alueilla toimiville viljelijöille, joihin sovelletaan johonkin julkiseen interventioon liittyvää rakenneuudistus- ja/tai kehitysohjelmaa maan viljelemättä jättämisen välttämiseksi ja/tai korvatakseen näillä alueilla toimiville viljelijöille koituvia erityisiä haittoja.

6. Sovellettaessa 3-5 kohtaa jäsenvaltiot voivat korottaa yksikköarvoa oikeuksien arvon alueellisen keskiarvon puitteissa ja/tai viljelijöille jaettavien oikeuksien määrää.

7. Jäsenvaltioiden on suoritettava oikeuksien lineaarisia vähennyksiä, jos niiden kansallinen varanto ei ole riittävä 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen tapausten kattamiseksi.

8. Lukuun ottamatta perintönä tai ennakkoperintönä annettavien oikeuksien siirtoa ja poiketen siitä, mitä 46 artiklassa säädetään, oikeuksia, jotka on vahvistettu kansallista varantoa käyttäen, ei saa siirtää viiden vuoden aikana niiden myöntämisestä.

Poiketen siitä, mitä 45 artiklan 1 kohdassa säädetään, oikeudet, joita ei ole käytetty viiden vuoden jakson kunkin vuoden kuluessa, on välittömästi palautettava kansalliseen varantoon.

9. Poiketen siitä, mitä 33 ja 43 artiklassa säädetään, jos tila tai sen osa tai palkkio-oikeuksia myydään tai vuokrataan kuudeksi tai useammaksi vuodeksi viitekaudella tai viimeistään ►**M2** 15 päivä toukokuuta 2004 ◄ osa myyjälle tai vuokranantajalle myönnettävistä oikeuksista voidaan palauttaa kansalliseen varantoon edellytyksin, jotka komissio määrittelee 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

3 LUKU

TUKIOIKEUDET

1 jakso

Pinta-alaan perustuvat tukioikeudet

43 artikla

Tukioikeuksien määrääminen

1. Tukioikeus myönnetään viljelijälle hehtaarikohtaisesti jakamalla viitemäärä niiden kaikkien hehtaarien kolmen vuoden keskiarvolla, jotka viitekaudella oikeuttivat liitteessä VI lueteltuihin suoriin tukiin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 48 artiklan soveltamista.

Tukioikeuksien kokonaismäärä on yhtä suuri kuin edellä mainittu hehtaarien keskiarvo.

Edellä 37 artiklan 2 kohdassa tarkoitetussa tapauksessa tukioikeuksien kokonaismäärän on kuitenkin oltava yhtä suuri kuin niiden hehtaarien keskiarvo, joita samalla kaudella käytettiin viitemäärien vahvistamiseksi, ►**C1** ja näihin tukioikeuksiin sovelletaan 42 artiklan 8 kohtaa. ◄

▼B

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun hehtaarimäärään sisältyvät lisäksi:

a) liitteessä VII luetellun perunatärkkelyksen, kuivarehun ja siementen tuen osalta hehtaarimäärä, jonka tuotannosta on viitekaudella myönnetty liitteessä VII olevan B, D ja F kohdan mukaisesti laskettavaa tukea;

b) viitekauden koko rehuala.

3. Tämän artiklan 2 kohdan b alakohdassa ’rehualalla’ tarkoitetaan tilan pinta-alaa, joka oli komission asetuksen (EY) N:o 2419/2001 ([1]) 5 artiklan mukaisesti koko kalenterivuoden käytettävissä eläinten kasvatukseen, mukaan luettuina yhteiskäytössä ja sekaviljelyssä olevat alat. Rehualaan ei lasketa mukaan:

— rakennuksia, metsiä, lammikoita, teitä,

— muiden yhteisön tukea saavien kasvien taikka pysyvien kasvien tai puutarhakasvien viljelyssä käytettyjä aloja,

— aloja, jotka kuuluvat tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmään, kuivarehun tukijärjestelmään taikka kansalliseen tai yhteisön kesannointijärjestelmään.

4. Hehtaarikohtaisia tukioikeuksia ei muuteta, ellei toisin säädetä.

44 artikla

Tukioikeuksien käyttö

1. Tukioikeudesta, johon liittyy tukikelpoinen hehtaari, maksetaan tukioikeuden mukaisesti vahvistettu määrä.

2. ’Tukikelpoisilla hehtaareilla’ tarkoitetaan tilan maatalousalaa, joka on ollut peltona tai pysyvänä laitumena, lukuun ottamatta pysyvillä kasveilla, metsänä tai muussa kuin maatalouskäytössä olleita aloja.

▼M2

”Tukikelpoisilla hehtaareilla” tarkoitetaan myös aloja, joille on istutettu humalaa.

▼B

3. Viljelijän on ilmoitettava viljelylohkot, jotka vastaavat tukioikeuksiin liittyvää tukikelpoista hehtaarimäärää. Ylivoimaista estettä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta, kyseisten lohkojen on oltava viljelijän käytössä vähintään 10 kuukautta alkaen päivästä, jonka jäsenvaltio vahvistaa, kuitenkin aikaisintaan 1 päivästä syyskuuta sitä vuotta edeltävänä kalenterivuotena, jona tilatukijärjestelmään osallistumista koskeva hakemus jätettiin.

4. Jäsenvaltiot voivat asiamukaisesti perustelluissa olosuhteissa sallia viljelijän muuttaa ilmoitustaan edellyttäen, että tämä noudattaa tukioikeuksiaan vastaavaa hehtaarien määrää ja ehtoja, jotka koskevat tilatuen myöntämistä kyseiselle alalle.

45 artikla

Käyttämättömät tukioikeudet

1. Tukioikeus, jota ei ole käytetty kolmeen vuoteen, luovutetaan kansalliseen varantoon.

([1]) Komission asetus (EY) N:o 2419/2001, annettu 11 päivänä joulukuuta 2001, tiettyjä yhteisön tukijärjestelmiä koskevasta yhdennetystä hallinto- ja valvontajärjestelmästä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3508/92 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä (EYVL L 327, 12.12.2001, s. 11), asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 2550/2001 (EYVL L 341, 22.12.2001, s. 105).

▼B

2. Käyttämättömät tukioikeudet eivät kuitenkaan palaudu kansalliseen varantoon, jos kyseessä on 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu ylivoimainen este tai siinä tarkoitetut poikkeukselliset olosuhteet.

46 artikla

Tukioikeuksien siirtäminen

1. Tukioikeudet voidaan siirtää ainoastaan samaan jäsenvaltioon sijoittuneelle toiselle viljelijälle, paitsi kun on kyse perintönä tai ennakkoperintönä annettavista oikeuksista.

Jälkimmäisessä tapauksessa tukioikeuksia voidaan kuitenkin käyttää ainoastaan siinä jäsenvaltiossa, jossa ne vahvistettiin.

Jäsenvaltio voi päättää, että tukioikeuksia voidaan siirtää tai käyttää ainoastaan saman alueen sisällä.

2. Tukioikeudet voidaan siirtää myymällä tai muutoin lopullisesti siirtämällä ne maa-alan kanssa tai ilman. Tukioikeuksien vuokraus tai muu samantyyppinen liiketoimi sallitaan sitä vastoin ainoastaan, jos siirrettyihin tukioikeuksiin liittyy vastaavan tukikelpoisen hehtaarimäärän siirto.

Edellä 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta viljelijä voi siirtää tukioikeutensa ilman maa-alaa vasta sitten, kun hän on käyttänyt 44 artiklan mukaisesti vähintään 80 prosenttia tukioikeuksistaan vähintään yhden kalenterivuoden aikana, tai kun hän on luovuttanut vapaaehtoisesti kansalliseen varantoon kaikki tukioikeudet, joita hän ei ole käyttänyt tilatukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden aikana.

3. Jos tukioikeudet myydään maa-alan kanssa tai ilman, jäsenvaltiot ►C1 voivat yhteisön oikeuden yleisperiaatteita noudattaen ◄ päättää, että osa myydyistä tukioikeuksista palautetaan kansalliseen varantoon tai että niiden yksikköarvoa alennetaan kansallisen varannon hyväksi noudattaen perusteita, jotka komissio vahvistaa 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti.

2 jakso

Tukioikeudet, joihin sovelletaan erityisedellytyksiä

47 artikla

Maksut, jotka oikeuttavat tukioikeuksiin, joihin sovelletaan erityisedellytyksiä

1. Poiketen siitä, mitä 43 ja 44 artiklassa säädetään, viitemäärään sisällytetään seuraavat viitekaudella myönnetyistä tuista johtuvat määrät 48 artiklassa ja liitteessä VII olevassa C kohdassa säädetyin edellytyksin:

a) asetuksen (EY) N:o 1254/1999 5 artiklassa säädetty kausiporrastuspalkkio;

b) asetuksen (EY) N:o 1254/1999 11 artiklassa säädetty teurastuspalkkio;

c) urospuolisista nautaeläimistä myönnettävä erityispalkkio ja emolehmäpalkkio, jos viljelijä oli vapautettu eläintiheyttä koskevasta vaatimuksesta asetuksen (EY) N:o 1254/1999 12 artiklan 1 kohdan mukaisesti, edellyttäen, ettei viljelijä ole hakenut mainitun asetuksen 13 artiklassa säädettyä laajaperäistämispalkkiota;

d) asetuksen (EY) N:o 1254/1999 14 artiklassa säädetyt lisätuet, jos ne maksetaan tämän kohdan a, b ja c alakohdassa säädetyn tuen lisänä;

▼B

e) lammas- ja vuohitukijärjestelmässä säädetyt tuet:

— kalenterivuosina 2000 ja 2001 asetuksen (EY) N:o 2467/98 5 artiklan ja neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1323/90 ([1]) 1 artiklan mukaisesti,

— kalenterivuonna 2002 asetuksen (EY) N:o 2529/2001 4 ja 5 artiklan ja 11 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan ensimmäisen, toisen ja neljännen luetelmakohdan mukaisesti.

2. Vuodesta 2007 alkaen ja poiketen siitä, mitä 33, 43 ja 44 artiklassa säädetään, 95 ja 96 artiklassa säädetystä lypsylehmäpalkkiosta ja lisätuesta johtuvat vuonna 2007 myönnettävät määrät sisällytetään tilatukijärjestelmään 48-50 artiklassa säädetyin edellytyksin.

48 artikla

Niiden tukioikeuksien määrittäminen, joihin sovelletaan erityisedellytyksiä

Jos viljelijälle myönnettiin 47 artiklassa tarkoitettuja tukia, mutta hänellä ei ollut 43 artiklassa tarkoitettuja hehtaareita viitekaudella, tai jos hehtaarikohtainen oikeus johtaa yli 5 000 euroon, viljelijä on oikeutettu tukeen,

a) joka ensin mainitussa tapauksessa on yhtä suuri kuin niitä suoria tukia vastaava viitemäärä, jotka hänelle myönnettiin kolmen vuoden keskiarvokautena; ja

b) jälkimmäisessä tapauksessa kunkin 5 000 euron viitemäärän tai viitemäärän osan osalta, joka vastaa niitä suoria tukia, jotka hänelle myönnettiin kolmen vuoden keskiarvokautena.

49 artikla

Edellytykset

1. Jollei tässä jaksossa toisin säädetä, tämän osaston muita säännöksiä sovelletaan tukioikeuksiin, joihin sovelletaan erityisedellytyksiä.

2. Poiketen siitä, mitä 36 artiklan 1 kohdassa ja 44 artiklan 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi sallia viljelijän, jolla on sellaisia tukioikeuksia, joiden osalta hänellä ei ollut hallussaan hehtaareja viitekaudella, poiketa velvollisuudesta esittää oikeuksien määrää vastaava tukikelpoisten hehtaarien määrä edellyttäen, että hän säilyttää vähintään 50 prosenttia viitekaudella harjoitetusta maataloustoiminnasta nautayksikköinä ilmaistuna.

Tukioikeuksia siirrettäessä siirronsaaja voi hyötyä 2 kohdassa säädetystä poikkeuksesta ainoastaan, jos kaikki poikkeuksen piiriin kuuluvat tukioikeudet siirretään.

3. Edellä 48 artiklan mukaisesti määrättyjä tukioikeuksia ei muuteta.

50 artikla

Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet

1. Rajoittamatta 48 artiklan soveltamista ja poiketen siitä, mitä 37 ja 43 artiklassa säädetään, viljelijä saa tukioikeutta kohden lisämäärän, joka saadaan jakamalla viljelijälle 95 ja 96 artiklan nojalla myönnettävät määrät niiden tukioikeuksien lukumäärällä, jotka viljelijä omistaa vuonna 2007, lukuun ottamatta kesannointioikeuksia.

Jokaiseen viljelijän vuonna 2007 omistaman tukioikeuden yksikköarvoon lisätään kyseinen lisämäärä.

([1]) EYVL L 132, 23.5.1990, s. 17. Asetus kumottu asetuksella (EY) N:o 2529/2001.

▼B

2. Jos viljelijällä ei ole tukioikeuksia, 48 ja 49 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin. Edellä 48 artiklan soveltamiseksi ’hehtaarilla’ tarkoitetaan tässä tapauksessa tukikelpoisia hehtaareja, jotka viljelijä omistaa vuonna 2007.

4 LUKU

MAANKÄYTTÖ TILATUKIJÄRJESTELMÄSSÄ

1 jakso

Maan käyttö

▼M2

51 artikla

Maan maatalouskäyttö

Viljelijät voivat käyttää 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti ilmoitettuja lohkoja kaikkeen muuhun maataloustoimintaan paitsi:

a) pysyvien kasvien tuotantoon, lukuun ottamatta humalaa;

b) asetuksen (EY) N:o 2200/96 ([1]) 1 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen (EY) N:o 2201/96 ([2]) 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin päättää sallia kerääjäkasvien viljelyn tukikelpoisia hehtaareilla enintään kolmen kuukauden pituisena ajanjaksona, joka alkaa kunakin vuonna 15 päivänä elokuuta; päivämäärää muutetaan kuitenkin jäsenvaltion pyynnöstä 144 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti niiden alueiden osalta, joilla vilja normaalisti korjataan aikaisemmin ilmastollisista syistä.

c) muiden kuin sellaisten perunoiden tuotantoon, jotka on tarkoitettu perunatärkkelyksen valmistukseen ja joille myönnetään tukea 93 artiklan nojalla.

▼B

52 artikla

Hampun tuotanto

1. Jos tuotetaan CN-koodiin 5302 10 00 kuuluvaa hamppua, käytettyjen lajikkeiden tetrahydrokannabinolipitoisuus ei saa ylittää 0,2: ta prosenttia ja tuotannosta on täytynyt tehdä asetuksen (EY) N:o 1673/2000 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sopimus tai sitoumus. Jäsenvaltioiden on perustettava järjestelmä, jonka avulla kasvien tetrahydrokannabinolipitoisuus voidaan tarkastaa vähintään 30 prosentilla kuiduntuotantoon tarkoitetun hampun aloista, joista sopimus on tehty tai sitoumus annettu. Jos jäsenvaltiot kuitenkin ottavat käyttöön tällaisen viljelyn ennakkohyväksyntäjärjestelmän, vähimmäismäärä on 20 prosenttia.

2. Tuen myöntämisen edellytykseksi asetetaan 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen tiettyjen lajikkeiden varmennettujen siementen käyttö ja ilmoitus kuiduntuotantoon tarkoitetun hampun aloista.

([1]) EYVL L 297, 21.11.1996, s. 1.
([2]) EYVL L 297, 21.11.1996, s. 29.

▼B

2 jakso

Kesannointioikeudet

53 artikla

Kesannointioikeuksien määrittäminen

1. Poiketen siitä, mitä tämän asetuksen 37 ja 43 artiklassa säädetään, jos viljelijän oli viitekautena kesannoitava osa tilansa maasta asetuksen (EY) N:o 1251/1999 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti, liitteen VII mukaisesti lasketun ja mukautetun pakollisen kesannointituen kolmen vuoden keskiarvoa ja pakollisen kesannoidun hehtaarimäärän kolmen vuoden keskiarvoa ei oteta huomioon tämän asetuksen 43 artiklassa tarkoitettujen tukioikeuksien määrittämisessä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa tapauksessa viljelijälle myönnetään hehtaarikohtainen tukioikeus (jäljempänä 'kesannointioikeus'), joka lasketaan jakamalla kesannointituen kolmen vuoden keskiarvo kesannoidun hehtaarimäärän kolmen vuoden keskiarvolla 1 kohdassa tarkoitetun mukaisesti.

Kesannointioikeuksien kokonaismäärän on oltava yhtä suuri kuin pakollisten kesannoitujen hehtaarien keskiarvo.

54 artikla

Kesannointioikeuksien käyttö

1. Kesannointioikeus, johon liittyy kesannointioikeuskelpoinen hehtaarimäärä, oikeuttaa kesannointioikeuden mukaisesti vahvistetun määrän maksatukseen.

2. Poiketen siitä, mitä 44 artiklan 2 kohdassa säädetään, 'kesannointioikeuskelpoisella hehtaarilla' tarkoitetaan tilan maatalousalaa, joka oli peltona lukuun ottamatta alueita, jotka vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivänä olivat pysyvillä kasveilla, metsänä tai muussa kuin maatalouskäytössä tai pysyvänä laitumena olleita aloja. ►M1 Uusien jäsenvaltioiden osalta viittausta vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivään on pidettävä viittauksena 30 päivään kesäkuuta 2003. ◄

Seuraavat alat voidaan kuitenkin laskea kesannoiduiksi aloiksi kesäkuun 28 päivän 1995 jälkeen tehdyn hakemuksen perusteella:

— asetuksen (EY) N:o 1257/1999 22-24 artiklan nojalla kesannoidut alat, joita ei ole otettu maanviljelykäyttöön tai muuhun tuottavaan käyttöön kuin tämän asetuksen mukaisesti muun kuin kesannoidun maan osalta on hyväksyttyä, tai

— alat, jotka on metsitetty asetuksen (EY) N:o 1257/1999 31 artiklan mukaisesti.

3. Viljelijöiden on kesannoitava kesannointitukioikeuksiin oikeuttavat hehtaarit.

4. Kesannoitujen alojen on oltava pinta-alaltaan vähintään 0,1 hehtaaria ja vähintään 10 metriä leveitä. Jäsenvaltiot saavat asianmukaisesti perustelluista ympäristösyistä hyväksyä vähintään viisi metriä leveät ja pinta-alaltaan 0,05 hehtaarin suuruiset alueet.

5. Jäsenvaltiot voivat 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen päätettävin edellytyksin poiketa tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan säännöksistä edellyttäen, että ne toteuttavat toimia estääkseen kesannointioikeuskelpoisen maatalousmaan kokonaismäärän merkittävän kasvun.

6. Poiketen siitä, mitä 36 artiklan 1 kohdassa ja 44 artiklan 1 kohdassa säädetään, kesannointioikeuksia on haettava ennen muita tukioikeuksia.

7. Kesannointivelvoitetta sovelletaan edelleen kesannointioikeuksiin, jotka siirretään.

▼B

55 artikla

Vapautus kesannoinnista

Viljelijää ei koske 54 artiklassa tarkoitettu kesannointivelvoite, jos

a) hänen koko tilansa koko tuotantoa hoidetaan maataloustuotteiden luonnonmukaisesta tuotantotavasta ja siihen viittaavista merkinnöistä maataloustuotteissa ja elintarvikkeissa annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2092/91 ([1]) säädettyjen velvoitteiden mukaisesti,

b) kesannoitua maa-alaa käytetään sellaisten yhteisössä valmistettavien tuotteiden raaka-aineiden tuottamiseen, joita ei ole ensisijaisesti tarkoitettu ihmis- tai eläinravinnoksi, edellyttäen että sovelletaan tehokkaita valvontajärjestelmiä.

56 artikla

Kesannoidun maan käyttö

1. Kesannoitu maa on säilytettävä maatalouden ja ympäristön kannalta hyvässä kunnossa 5 artiklan mukaisesti.

Sitä ei saa käyttää maataloustarkoituksiin eikä sillä saa tuottaa viljelykasveja kaupallisiin tarkoituksiin, tämän kuitenkaan rajoittamatta 55 artiklan soveltamista.

2. Tähän maahan voidaan soveltaa viljelykiertoa.

3. Jos sellaisten sivutuotteiden määrä, jotka on tarkoitettu ihmisten tai eläinten ravinnoksi ja jotka todennäköisesti syntyvät sen seurauksena, että öljysiemeniä viljellään kesannoidulla alalla 55 artiklan b alakohdan mukaisesti, ylittää viljelijän kanssa tehtyjen sopimusten mukaisten ennakkotuotosmäärien perusteella miljoona tonnia vuodessa ilmaistuna vastaavana määränä soijapapujauhoa, kunkin sopimuksen perusteella tuotettavaa ennakkotuotosmäärää, joka voidaan käyttää ihmisten tai eläinten ravinnoksi, alennetaan, jotta kokonaismäärä saadaan rajoitetuksi miljoonaan tonniin.

4. Jäsenvaltiot saavat maksaa kansallisena tukena enintään 50 prosenttia niistä menoista, jotka aiheutuvat biomassatuotantoon tarkoitettujen monivuotisten kasvien viljelyalojen perustamisesta kesannoidulla maalla.

57 artikla

Muiden säännösten soveltaminen

Jollei tässä jaksossa muuta säädetä, tämän osaston muita säännöksiä sovelletaan kesannointioikeuksiin.

5 LUKU

ALUEELLINEN JA VALINNAINEN TÄYTÄNTÖÖNPANO

1 jakso

Alueellinen täytäntöönpano

58 artikla

Edellä 41 artiklassa tarkoitetun enimmäismäärän alueellinen jakaminen

1. Jäsenvaltiot voivat viimeistään 1 päivään elokuuta 2004 mennessä päättää soveltaa 1-4 luvussa säädettyä tilatukijärjestelmää alueellisella tasolla tässä jaksossa säädetyin edellytyksin.

([1]) EYVL L 198, 22.7.1991, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).

▼B

2. Jäsenvaltioiden on määritettävä alueet objektiivisten perusteiden mukaisesti.

Jäsenvaltioita, joissa on alle kolme miljoonaa tukikelpoista hehtaaria, voidaan pitää yhtenä alueena.

3. Jäsenvaltion on jaettava 41 artiklassa tarkoitettu enimmäismäärä alueiden kesken objektiivisten perusteiden mukaisesti.

59 artikla

Tilatukijärjestelmän alueellistaminen

1. Asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja objektiivisin perustein jäsenvaltiot voivat jakaa koko 58 artiklan nojalla vahvistetun alueellisen enimmäismäärän tai osan siitä kaikkien niiden viljelijöiden kesken, joiden tilat sijaitsevat asianomaisella alueella, mukaan lukien ne viljelijät, jotka eivät täytä 33 artiklassa tarkoitettuja kelpoisuusehtoja.

2. Jos koko alueellinen enimmäismäärä jaetaan, viljelijät saavat tukioikeuksia, joiden yksikköarvo lasketaan jakamalla 58 artiklan mukaisesti vahvistettu alueellinen enimmäismäärä alueellisesti vahvistetulla 44 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tukioikeuskelpoisella hehtaarimäärällä.

3. Jos alueellinen enimmäismäärä jaetaan osittain, viljelijät saavat tukioikeuksia, joiden yksikköarvo lasketaan jakamalla 58 artiklan mukaisesti vahvistetun alueellisen enimmäismäärän vastaava osa alueellisesti vahvistetulla 44 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tukioikeuskelpoisella hehtaarimäärällä.

Jos viljelijä voi myös saada oikeuksia, jotka lasketaan alueellisen enimmäismäärän jäljelle jäävästä osasta, kunkin hänelle jaetun oikeuden alueellista yksikköarvoa, lukuun ottamatta kesannointioikeuksia, korotetaan viitemäärää vastaavalla määrällä jaettuna hänen 4 kohdan mukaisesti vahvistettujen oikeuksiensa määrällä.

Asetuksen 48 ja 49 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin.

4. Oikeuksien määrän viljelijää kohti on oltava yhtä suuri kuin hehtaarimäärä, jonka viljelijä ilmoittaa 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti tilatukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta.

60 artikla

Maan käyttö

▼M2

1. Jos jäsenvaltio käyttää 59 artiklassa säädettyä vaihtoehtoa, viljelijät voivat poiketen siitä, mitä 51 artiklassa säädetään, ja tämän artiklan mukaisesti käyttää myös 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti ilmoitettuja lohkoja asetuksen (EY) N:o 2200/96 1 artiklan 2 kohdassa tai asetuksen (EY) N:o 2201/96 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden sekä muiden kuin tämän asetuksen 93 artiklan nojalla tukea saavien perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettujen perunoiden tuotantoon, pysyviä kasveja lukuun ottamatta, joihin ei lueta humalaa.

▼B

2. Jäsenvaltioiden on vahvistettava hehtaarimäärä, joka voidaan käyttää tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti jakamalla objektiivisin perustein 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon kansallisella tasolla kolmivuotiskaudella 2000-2002 käytetty keskimääräinen hehtaarimäärä 58 artiklan 2 kohdan nojalla määritettyjen alueiden kesken. Komissio vahvistaa kansallisen tason keskimääräisen hehtaarimäärän ja alueellisen tason hehtaarimäärän 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen jäsenvaltion toimittamien tietojen perusteella.

▼B

3. Viljelijän on saatava kyseiselle alueelle 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa käyttää 1 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa:

a) hänen 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon vuonna 2003 käyttämänsä hehtaarimäärän rajoissa;

b) tai jos sovelletaan soveltuvin osin 40 artiklaa ja 42 artiklan 4 kohtaa, muun sellaisen hehtaarimäärän rajoissa, joka on vahvistettava objektiivisin perustein ja siten, että varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristymät.

4. Viljelijöiden on 3 kohdan soveltamisen jälkeen käytettävissä olevan hehtaarimäärän rajoissa saatava tuottaa 1 kohdassa tarkoitettuja tuotteita hehtaarimäärällä, joka ei kuulu 3 kohdan soveltamisalaan, sen hehtaarimäärän rajoissa, joka vastaa 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon vuonna 2004 ja/ tai 2005 käytettyä hehtaarimäärää, siten että etusijalle asetetaan viljelijät, jotka jo vuonna 2004 tuottivat mainittuja tuotteita vuonna 2004 käytetyn hehtaarimäärän rajoissa.

Jos 71 artiklaa sovelletaan, vuodet 2004 ja 2005 korvataan vastaavasti tilatukijärjestelmän soveltamista edeltävällä vuodella ja sen soveltamisvuodella.

5. Edellä 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen viljelijäkohtaisten enimmäismäärien määrittämiseksi jäsenvaltion on käytettävä viljelijän yksilöllisiä tietoja, jos niitä on saatavilla, tai muita riittäviä todisteita, joita viljelijä on sille toimittanut.

6. Tämän artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti hyväksytyt hehtaarimäärät eivät missään tapauksessa saa ylittää 44 artiklan 2 kohdan mukaista tukikelpoista hehtaarimäärää, joka on ilmoitettu tilatukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna.

7. Lupa on käytettävä kyseisellä alueella yhdessä vastaavan tukioikeuden kanssa.

8. Komissio antaa viimeistään vuoteen 2007 mennessä neuvostolle kertomuksen siitä, miten tämän artiklan täytäntöönpano jäsenvaltioissa on mahdollisesti vaikuttanut rakenteelliseen ja markkinakehitykseen. Komissio liittää kertomukseen tarvittaessa asianmukaisia ehdotuksia.

61 artikla

Nurmi

Jos 59 artiklaa sovelletaan, jäsenvaltiot voivat objektiivisten perusteiden mukaisesti myös vahvistaa alueellisen enimmäismäärän tai sen osan puitteissa erilaisia oikeuksien yksikköarvoja jaettavaksi 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille viljelijöille vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivänä nurmena olevien hehtaarien ja muiden tukioikeuskelpoisten hehtaarien tai vaihtoehtoisesti vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivänä pysyvänä laitumena olevien hehtaarien ja muiden tukioikeuskelpoisten hehtaarien osalta.

62 artikla

Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet

Poiketen siitä, mitä 47 artiklan 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat päättää, että 95 ja 96 artiklassa säädetyistä lypsylehmäpalkkioista ja lisätuista ►C1 johtuvat määrät on kansallisella tai alueellisella tasolla sisällytettävä osittain tai kokonaan tilatukijärjestelmään ◄ vuodesta 2005. Tämän kohdan nojalla vahvistetut oikeudet muuttuvat vastaavasti.

Kyseisten tukien viitemäärä on yhtä suuri kuin 95 ja 96 artiklan mukaisesti myönnettävät määrät laskettuna sen vuoden maaliskuun 31 päivän tilakohtaisen maidon viitemäärän perusteella, jona kyseiset tuet otettiin kokonaan tai osittain tilatukijärjestelmän piiriin.

Edellä olevia 48 ja 50 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin.

▼B

63 artikla

Tässä jaksossa vahvistettujen tukioikeuksien edellytykset

1. Jos 59 artiklaa sovelletaan, tämän jakson mukaisesti vahvistettuja oikeuksia voi siirtää tai käyttää ainoastaan samalla alueella tai sellaisten alueiden kesken, joilla hehtaarikohtaiset oikeudet ovat samat.

2. Jos 59 artiklaa sovelletaan, poiketen siitä, mitä 53 artiklassa säädetään, viljelijä saa kyseisellä alueella kesannointioikeuksia.

Kesannointioikeuksien määrä vahvistetaan kertomalla tilatukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna ilmoitettu 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viljelijän tukikelpoinen maa kesannointivelvoiteprosentilla.

Kesannointivelvoiteprosentti lasketaan kertomalla pakollisen kesannoinnin 10 prosentin perusvelvoite suhteella, joka saadaan kun jaetaan maa, jolle kyseisellä alueella on viitekaudella myönnetty ►C1 liitteessä VI tarkoitettua peltokasvien pinta-alatukea, viitekaudella ◄ 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tukikelpoisella maalla.

Kesannointioikeuksien arvo on 59 artiklan 2 kohdan tai tarvittaessa 59 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti vahvistettu tukioikeuksien alueellinen arvo.

Kesannointioikeuksia eivät saa viljelijät, joiden ilmoittama 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu hehtaarimäärä on alhaisempi kuin hehtaarimäärä, joka tarvittaisiin 92:ta tonnia liitteessä IX määriteltyä viljaa vastaavan määrän tuottamiseen kyseisellä alueella sovellettavan aluejakosuunnitelman mukaisesti tilatukijärjestelmän soveltamista edeltävälle vuodelle määritettyjen satojen perusteella; kyseinen hehtaarimäärä jaetaan tämän artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetulla suhteella.

3. Poiketen siitä, mitä 43 artiklan 4 kohdassa ja 49 artiklan 3 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat myös päättää viimeistään 1 päivänä elokuuta 2004►C1 yhteisön oikeuden yleisperiaatteita noudattaen, että ◄ tässä jaksossa vahvistettuja oikeuksia voidaan muuttaa asteittain etukäteen vahvistettujen menettelyjen ja objektiivisten perusteiden mukaisesti.

4. Jollei tässä jaksossa muuta säädetä, tämän osaston muita säännöksiä sovelletaan.

2 jakso

Osittainen täytäntöönpano

64 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltio voi päättää viimeistään 1 päivänä elokuuta 2004, että se soveltaa kansallisesti tai alueellisesti 1-4 luvuissa säädettyä tilatukijärjestelmää tässä jaksossa vahvistetuin edellytyksin.

2. Komissio vahvistaa kunkin jäsenvaltion tekemän valinnan mukaan 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti enimmäismäärän kullekin ►M2 66, 67, 68, 68 a ja 69 artiklassa ◄ tarkoitetulle suoralle tilatuelle.

Enimmäismäärän on oltava yhtä suuri kuin kunkin suoran tuen osa 41 artiklassa tarkoitetussa kansallisessa enimmäismäärässä kerrottuna vähennysprosenteilla, joita jäsenvaltiot soveltavat ►M2 66, 67, 68, 68 a ja 69 artiklan ◄ mukaisesti.

Vahvistettujen enimmäismäärien kokonaismäärä on vähennettävä 41 artiklassa tarkoitetuista kansallisista enimmäismääristä 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti.

3. Viimeistään kahden vuoden kuluttua siitä, kun kaikki jäsenvaltiot ovat panneet tilatukijärjestelmän täytäntöön, tai viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2009 komissio toimittaa neuvostolle tarvittaessa aiheellisin ehdotuksin varustetun kertomuksen seurauksista, joita 2 ja 3 jaksoissa

▼B

säädettyjen vaihtoehtojen täytäntöönpanolla jäsenvaltioissa mahdollisesti on ollut markkinoiden ja rakenteiden kehitykseen.

65 artikla

Oikeuksien vahvistaminen tämän jakson nojalla

1. Kun kaikki mahdolliset vähennykset on tehty 41 artiklan nojalla viljelijöille myönnettävien oikeuksien osalta, sitä viitemäärän osaa, joka johtuu kustakin ►M2 66, 67, 68, 68 a ja 69 artiklassa ◄ tarkoitetusta suorasta tuesta, pienennetään prosenttimäärällä, jonka jäsenvaltiot vahvistavat ►M2 66, 67, 68, 68 a ja 69 artiklassa ◄ vahvistetun rajan puitteissa.

2. Jollei tässä jaksossa muuta säädetä, tämän osaston muita säännöksiä sovelletaan oikeuksiin, jotka on vahvistettu viitemäärän jäljelle jäävän osan suhteen.

66 artikla

Peltokasvit

Jäsenvaltiot voivat peltokasvitukien osalta:

a) pidättää enintään 25 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettuja peltokasvien pinta-alatukia, pakollista kesannointitukea lukuun ottamatta.

   Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

   Lisätuki myönnetään viljelijöille, jotka tuottavat liitteessä IX lueteltuja peltokasveja ja nurmisäilörehua niissä jäsenvaltioissa, joissa maissi ei ole perinteinen viljelykasvi. Tuki on hehtaariperusteinen ja sen enimmäismäärä on 25 prosenttia hehtaarikohtaisesta liitteessä VI tarkoitetusta tuesta ja se myönnetään IV osaston 10 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti;

   tai vaihtoehtoisesti

b) pidättää enintään 40 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua durumvehnästä maksettavaa lisätukea.

   Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

   Lisätuki myönnetään viljelijöille, jotka tuottavat liitteessä IX lueteltua durumvehnää. Tuki on hehtaariperusteinen ja sen enimmäismäärä on 40 prosenttia hehtaarikohtaisesta liitteessä VI tarkoitetusta durumvehnän lisätuesta ja se on myönnetty tai myönnetään IV osaston 10 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti.

67 artikla

Lammas- ja vuohipalkkiot

Jäsenvaltiot voivat pidättää enintään 50 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI lueteltuja lammas- ja vuohipalkkioita.

Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätuki myönnetään lampaita ja vuohia kasvattaville viljelijöille. Tuen enimmäismäärä on 50 prosenttia liitteessä VI luetelluista IV osaston 11 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävistä lammas- ja vuohipalkkioista.

▼B

68 artikla

Naudanlihapalkkiot

1. Jäsenvaltiot voivat naudanlihapalkkioiden osalta pidättää enintään 100 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua vasikoiden teurastuspalkkiota.

Tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistettua ylärajaa noudattaen kyseisen jäsenvaltion on maksettava viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätukea myönnetään enintään 100 prosenttia liitteessä VI tarkoitetusta, IV osaston 12 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä vasikoiden teurastuspalkkiosta.

2. Jäsenvaltiot voivat myös

a) i) pidättää enintään 100 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua emolehmäpalkkiota.

Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätuki myönnetään emolehmien pidosta. Tuen enimmäismäärä on 100 prosenttia liitteessä VI tarkoitetusta IV osaston 12 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä emolehmäpalkkiosta;

ja

ii) pidättää enintään 40 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastuspalkkiota.

Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätuki myönnetään muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastamisesta. Tuen enimmäismäärä on 40 prosenttia liitteessä VI tarkoitetusta IV osaston 12 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastuspalkkiosta;

tai vaihtoehtoisesti

b) i) pidättää enintään 100 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastuspalkkiota.

Kyseisen jäsenvaltion on tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myönnettävä viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätuki myönnetään muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastamisesta. Tuen enimmäismäärä on 100 prosenttia liitteessä VI tarkoitetusta IV osaston 12 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä muiden nautaeläinten kuin vasikoiden teurastuspalkkiosta;

taikka vaihtoehtoisesti

ii) pidättää enintään 75 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua urospuolisten nautojen erityispalkkiota.

▼B

Kyseinen jäsenvaltio voi tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa antaa viljelijöille vuosittain lisätukea.

Lisätukea myönnetään enintään 75 prosenttia liitteessä VI tarkoitetusta IV osaston 12 luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä urospuolisten nautojen erityispalkkiosta.

▼M2

68 a artikla

Humalatuki

Jäsenvaltiot voivat pidättää humalan tuesta enintään 25 prosenttia 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisen enimmäismäärän osasta, joka vastaa liitteessä VI tarkoitettua humalan pinta-alatukea ja väliaikaisesta kesannoinnista myönnettävää tukea.

Kyseinen jäsenvaltio voi tässä tapauksessa ja 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa myöntää viljelijöille vuosittain lisätukea ja/tai asetuksen (ETY) N:o 1696/71 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti hyväksytyille tuottajaryhmittymille suunnattua tukea.

Lisätuki myönnetään humalaa tuottaville viljelijöille hehtaariperusteisesti, ja sen enimmäismäärä on 25 prosenttia IV osaston 10 d luvussa säädettyjen edellytysten mukaisesti myönnettävästä liitteessä VI tarkoitetusta hehtaarituesta.

Hyväksytyille tuottajaryhmittymille suunnattu tuki myönnetään asetuksen (ETY) N:o 1696/71 7 artiklan 1 kohdan a—d alakohdassa tarkoitetun toiminnan rahoittamiseksi.

▼B

69 artikla

Vapaaehtoinen täytäntöönpano tiettyjen maatalouden muotojen ja laatutuotannon osalta

Jäsenvaltiot voivat pidättää enintään 10 prosenttia 41 artiklassa tarkoitettujen kansallisten enimmäismäärän osasta, joka vastaa kutakin liitteessä VI tarkoitettua alaa. Peltokasvi-, naudanliha- ja vasikanliha- sekä lampaan- ja vuohenliha-aloilla kyseinen pidätys otetaan huomioon 66, 67 ja 68 artiklassa vahvistettujen enimmäisosuuksien soveltamiseksi.

Tässä tapauksessa ja ylittämättä 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa asianomaisen jäsenvaltion on myönnettävä vuosittain viljelijöille lisätukea sillä alalla tai niillä aloilla, joita pidätys koskee.

Lisätukea myönnetään tietyille maatalouden muodoille, jotka ovat tärkeitä ympäristönsuojelun tai ympäristön tilan parantamisen kannalta taikka maataloustuotteiden laadun ja kaupan pitämisen kannalta, edellytyksin, jotka komissio määrittelee 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

3 jakso

Vapaaehtoiset poissulkemiset

70 artikla

Eräiden suorien tukien vapaaehtoinen poissulkeminen

1. Jäsenvaltio voi päättää viimeistään 1 päivänä elokuuta 2004 sulkea pois tilatukijärjestelmästä:

a) yhden tai useamman suoran tuen, jota viitekaudella on myönnetty seuraavien säännösten nojalla:

— asetuksen (EY) N:o 1251/1999 4 artiklan 4 kohta

— asetuksen (EY) N:o 2358/71 3 artikla.

Tässä tapauksessa sovelletaan 64 ja 65 artiklaa soveltuvin osin;

▼B

b) kaikki muut liitteessä VI luetellut suorat tuet, jotka myönnettiin viitekaudella Ranskan merentakaisten departementtien, Azoreiden, Madeiran, Kanariansaarten ja Egeanmeren saarten viljelijöille sekä viitekaudella seuraavien säännösten nojalla myönnetyt suorat tuet:

— asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artikla

— asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artikla

— asetuksen (EY) N:o 1453/2001 13 artikla ja 22 artiklan 2-6 kohta

— asetuksen (EY) N:o 1454/2001 5 ja 6 artikla.

2. Jäsenvaltioiden on myönnettävä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua suoraa tukea tämän asetuksen 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistettujen enimmäismäärien puitteissa edellytyksin, jotka on vahvistettu tämän asetuksen IV osaston 3, 6 ja 7-13 luvussa, asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artiklassa, asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artiklassa, asetuksen (EY) N:o 1453/2001 13 artiklassa ja 22 artiklan 2-4 kohdassa sekä asetuksen (EY) N:o 1454/2001 5 artiklassa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artiklan 2 kohdan, asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artiklan 2 kohdan, asetuksen (EY) N:o 1453/2001 13 artiklan 2 kohdan ja 22 artiklan 2 kohdan sekä asetuksen (EY) N:o 1454/2001 5 artiklan 2 kohdan soveltamista.

Vahvistettujen tuen enimmäismäärien kokonaismäärä vähennetään 41 artiklassa tarkoitetuista kansallisista enimmäismääristä 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

4 jakso

Vapaaehtoinen siirtyminen

71 artikla

Vapaaehtoinen siirtymäkausi

1. Jäsenvaltio voi päättää viimeistään 1 päivänä elokuuta 2004, että se alkaa soveltaa tilatukijärjestelmää siirtymäkauden jälkeen, joka päättyy joko 31 päivänä joulukuuta 2005 tai 31 päivänä joulukuuta 2006, jos tämä on perusteltua maatalouden erityisolosuhteiden vuoksi.

Jos kyseinen jäsenvaltio päättää soveltaa tilatukijärjestelmää ennen siirtymäkauden päättymistä, sen on tehtävä päätöksensä viimeistään tilatukijärjestelmän soveltamisvuotta edeltävän kalenterivuoden elokuun 1 päivänä.

▼M2

Humalan osalta ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu siirtymäkausi päättyy 31 päivänä joulukuuta 2005. Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua siirtymäkautta ei sovelleta puuvillaan, oliiviöljyyn ja syötäväksi tarkoitettuihin oliiveihin eikä tupakkaan.

▼B

2. ►M2 Siirtymäkauden aikana kyseisen jäsenvaltion on sovellettava liitteessä VI tarkoitettuja suoria tukia edellytyksin, jotka on vahvistettu tämän asetuksen IV osaston 3, 6—10 ja 10 d—13 luvussa, asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artiklassa, asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artiklassa, asetuksen (EY) N:o 1453/2001 13 artiklassa ja 22 artiklan 2—4 kohdassa ja asetuksen (EY) N:o 1454/2001 5 artiklassa, ylittämättä talousarvioenimmäismääriä, jotka vastaavat kyseisten suorien tukien osuutta 41 artiklassa tarkoitetusta kansallisesta enimmäismäärästä, joka vahvistetaan tämän asetuksen 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen kunkin suoran tuen osalta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 70 artiklan 2 kohdan soveltamista. ◄

Kun kyse on kuivattujen rehujen tuesta, jäsenvaltioiden on myönnettävä tuki edellytyksin, jotka määritellään 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen, ylittämättä edellä mainittuja talousarviorajoja.

3. Tilatukijärjestelmää sovelletaan sen kalenterivuoden tammikuun 1. päivänä, joka seuraa sitä kalenterivuotta, jolloin siirtymäkausi päättyy.

▼B

Tässä tapauksessa asianomaisen jäsenvaltion on tehtävä 58 artiklan 1 kohdassa, 63 artiklan 3 kohdassa, 64 artiklan 1 kohdassa ja 70 artiklassa tarkoitetut päätökset vuoden 2005 tai vaihtoehtoisesti vuoden 2006 elokuun 1 päivään mennessä tämän artiklan 1 kohdan nojalla päätetyn määräajan mukaisesti.

4. Komissio toteuttaa 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen tarvittavat toimenpiteet, jos tämän siirtymäajan soveltaminen aiheuttaa yhteisön markkinoilla vakavaa kilpailun vääristymistä, ja varmistaakseen yhteisön kansainvälisten velvoitteiden noudattamisen.

▼M1

6 LUKU

TÄYTÄNTÖÖNPANO UUSISSA JÄSENVALTIOISSA

71 a artikla

1. Jollei tässä luvussa muuta säädetä, tämän osaston säännöksiä sovelletaan uusiin jäsenvaltioihin.

Tämän asetuksen 33, 34, 37, 38 ja 39 artiklaa, 40 artiklan 1, 2, 3 ja 5 kohtaa sekä 41, 42, 43, 47—50, 53 ja 58—63 artiklaa ei sovelleta.

2. Kaikkien yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltavien uusien jäsenvaltioiden on tehtävä 64 artiklan 1 kohdassa ja 71 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut päätökset sitä vuotta edeltävän vuoden 1 päivään elokuuta mennessä, jolloin se soveltaa maatilan tulotukijärjestelmää ensimmäisen kerran.

71 b artikla

Tukihakemus

1. Viljelijöiden on toimitettava maatilan tulotukijärjestelmän mukainen tukihakemuksensa määräpäivänä, jonka uudet jäsenvaltiot vahvistavat, kuitenkin viimeistään 15 päivänä toukokuuta.

2. Jollei ole kyse 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista ylivoimaisista esteistä tai poikkeuksellisista olosuhteista, tukioikeuksia ei jaeta viljelijöille, jos he eivät jätä maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden 15 päivään toukokuuta mennessä maatilan tulotukijärjestelmää koskevaa hakemusta.

3. Jakamatta jääneitä tukioikeuksia vastaavat määrät palautuvat 71 d artiklassa tarkoitettuun kansalliseen varantoon, ja niiden on oltava käytettävissä uudelleen jakamista varten.

71 c artikla

Enimmäismäärä

Uusien jäsenvaltioiden kansalliset enimmäismäärät luetellaan liitteessä VIII a.

71 d artikla

Kansallinen varanto

1. Kunkin uuden jäsenvaltion on tehtävä kansalliselle enimmäismäärälleen lineaarinen prosentuaalinen vähennys kansallisen varannon perustamiseksi. Tämä vähennys ei voi olla suurempi kuin 3 prosenttia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 71 b artiklan 3 kohdan soveltamista.

2. Uusien jäsenvaltioiden on käytettävä kansallista varantoa tukioikeuksien jakamiseksi komission 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen määrittelemässä erityistilanteessa oleville viljelijöille objektiivisin perustein ja tavalla, jolla taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

3. Maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna uudet jäsenvaltiot voivat käyttää kansallista varantoa tukioikeuksien jakamiseksi maatilan tulotukijärjestelmään siirtymisen vuoksi erityisti-

▼M1

lanteessa oleville erityisalojen viljelijöille objektiivisin perustein ja tavalla, jolla taataan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen. Tällaiset tukioikeudet jaetaan niiden sääntöjen mukaisesti, jotka komissio määrittelee 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

4. Soveltaessaan 2 ja 3 kohtaa uudet jäsenvaltiot saavat nostaa 5 000 euron rajoissa tukioikeuksien yksikköarvoa ja/tai viljelijöille myönnettyjen tukioikeuksien määrää.

5. Uusien jäsenvaltioiden on suoritettava oikeuksien lineaarisia vähennyksiä, jos niiden kansallinen varanto ei ole riittävä 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen tapausten kattamiseksi.

6. Lukuun ottamatta perintönä tai ennakkoperintönä annettavien oikeuksien siirtoa ja poiketen siitä, mitä 46 artiklassa säädetään, kansallista varantoa käyttäen vahvistettuja oikeuksia ei saa siirtää viiden vuoden aikana niiden myöntämisestä.

Poiketen siitä, mitä 45 artiklan 1 kohdassa säädetään, oikeudet, joita ei ole käytetty viiden vuoden jakson jokaisena vuotena, on välittömästi palautettava kansalliseen varantoon.

71 e artikla

Edellä 71 c artiklassa tarkoitetun enimmäismäärän alueellinen jakaminen

1. Uusien jäsenvaltioiden on sovellettava maatilan tulotukijärjestelmää alueellisella tasolla.

2. Uusien jäsenvaltioiden on määritettävä alueet objektiivisten kriteerien mukaisesti.

Uusia jäsenvaltioita, joissa on alle kolme miljoonaa tukikelpoista hehtaaria, voidaan pitää yhtenä alueena.

3. Kunkin uuden jäsenvaltion on jaettava 71 c artiklassa tarkoitettu kansallinen enimmäismääränsä 71 d artiklan mukaisten mahdollisten vähennysten jälkeen alueiden kesken objektiivisia kriteereitä noudattaen.

71 f artikla

Maatilan tulotukijärjestelmän alueellistaminen

1. Kaikki viljelijät, joiden tilat sijaitsevat tietyllä alueella, saavat tukioikeuksia, joiden yksikköarvo lasketaan jakamalla 71 e artiklan mukaisesti vahvistettu alueellinen enimmäismäärä alueellisesti vahvistetulla 44 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tukikelpoisella hehtaarimäärällä.

2. Oikeuksien määrän viljelijää kohti on oltava yhtä suuri kuin hehtaarimäärä, jonka viljelijä ilmoittaa 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäistä soveltamisvuotta varten, 40 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta.

3. Tukioikeuksia hehtaaria kohti ei saa muuttaa, jollei toisin säädetä.

71 g artikla

Maan käyttö

▼M2

1. Viljelijät voivat poiketen siitä, mitä 51 artiklassa säädetään, ja tämän artiklan säännösten mukaisesti käyttää myös 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti ilmoitettuja lohkoja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2200/96 1 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen (EY) N:o 2201/96 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun tuotantoon sekä muiden kuin tämän asetuksen 93 artiklan nojalla tukea saavien perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettujen perunoiden tuotantoon, pysyviä kasveja lukuun ottamatta, joihin ei lueta humalaa eikä paikkatietojärjestelmään rekisteröityjä, ennen 1 päivää toukokuuta 1998 — Kyproksen ja Maltan osalta ennen 31 päivää joulukuuta 2001 — istutettuja oliivipuita, tai uusia

▼M2

oliivipuita, joilla korvataan nykyiset oliivipuut, tai hyväksyttyihin istutussuunnitelmiin kuuluvia oliivipuita.

▼M1

2. Uusien jäsenvaltioiden on vahvistettava hehtaarimäärä, joka voidaan käyttää 1 kohdan mukaisesti jakamalla objektiivisin perustein 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon kansallisella tasolla kolmivuotiskaudella 2000—2002 käytetty keskimääräinen hehtaarimäärä 71 e artiklan 2 kohdan nojalla määritettyjen alueiden kesken. Komissio vahvistaa kansallisen tason keskimääräisen hehtaarimäärän ja alueellisen tason hehtaarimäärän 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen uuden jäsenvaltion toimittamien tietojen perusteella.

3. Viljelijän on kyseiselle alueelle 2 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän rajoissa saatava käyttää 1 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa:

a) hänen 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon vuonna 2003 käyttämänsä hehtaarimäärän rajoissa;

b) edellä 71 a artiklan 1 kohdan toisen alakohdan säännöksistä poiketen, jos sovelletaan soveltuvin osin 40 artiklaa ja 42 artiklan 4 kohtaa, jonkin sellaisen hehtaarimäärän rajoissa, joka on vahvistettava objektiivisin perustein ja siten, että varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristymät.

4. Viljelijöiden on 3 kohdan soveltamisen jälkeen käytettävissä olevan hehtaarimäärän rajoissa saatava tuottaa 1 kohdassa tarkoitettuja tuotteita hehtaarimäärällä, joka ei kuulu 3 kohdan soveltamisalaan, sen hehtaarimäärän rajoissa, joka vastaa 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon vuonna 2004 ja/tai 2005 käytettyä hehtaarimäärää, siten että etusijalle asetetaan viljelijät, jotka jo vuonna 2004 tuottivat mainittuja tuotteita vuonna 2004 käytetyn hehtaarimäärän rajoissa.

Jos 71 artiklaa tai 143 b artiklaa sovelletaan, vuosi 2004 korvataan maatilan tulotukijärjestelmän soveltamista edeltävällä vuodella ja vuosi 2005 korvataan sen soveltamisvuodella.

5. Edellä 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen viljelijäkohtaisten enimmäismäärien määrittämiseksi uusien jäsenvaltioiden on käytettävä viljelijän yksilöllisiä tietoja, jos niitä on saatavilla, tai muita riittäviä todisteita, joita viljelijä on niille toimittanut.

6. Edellä 3 ja 4 kohdan mukaisesti hyväksytyt hehtaarimäärät eivät missään tapauksessa saa ylittää 44 artiklan 2 kohdan mukaista tukikelpoista hehtaarimäärää, joka on ilmoitettu maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna.

7. Lupa on käytettävä kyseisellä alueella yhdessä vastaavan tukioikeuden kanssa.

8. Edellä 60 artiklassa tarkoitetun kertomuksen on koskettava myös uusien jäsenvaltioiden suorittamaa täytäntöönpanoa.

71 h artikla

Niityt

Uudet jäsenvaltiot voivat puolueettomien kriteerien mukaisesti myös vahvistaa alueellisen enimmäismäärän tai sen osan puitteissa erilaisia oikeuksien yksikköarvoja jaettavaksi 71 f artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille viljelijöille nurmena olevien hehtaarien, sellaisina kuin ne on määritelty 30 päivänä kesäkuuta 2003, ja muiden tukikelpoisten hehtaarien tai vaihtoehtoisesti monivuotisena laitumena olevien hehtaarien, sellaisina kuin ne on määritelty 30 päivänä kesäkuuta 2003, ja muiden tukikelpoisten hehtaarien osalta.

▼M1

71 i artikla

Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet

Vuodesta 2007 alkaen 95 ja 96 artiklassa säädetyistä lypsylehmäpalkkioista ja lisätuista johtuvat vuonna 2007 myönnettävät määrät sisällytetään maatilan tulotukijärjestelmään.

Uudet jäsenvaltiot voivat kuitenkin päättää, että 95 ja 96 artiklassa säädetyistä lypsylehmäpalkkioista ja lisätuista johtuvat määrät on sisällytettävä osittain tai kokonaan maatilan tulotukijärjestelmään vuodesta 2005 alkaen. Tämän kohdan nojalla vahvistetut oikeudet muuttuvat vastaavasti.

Kyseisiä tukia koskevien oikeuksien vahvistamiseksi käytettävä määrä on yhtä suuri kuin 95 ja 96 artiklan mukaisesti myönnettävät määrät laskettuna sen vuoden maaliskuun 31 päivän tilakohtaisen maidon viitemäärän perusteella, jona kyseiset tuet otettiin kokonaan tai osittain maatilan tulotukijärjestelmän piiriin.

Poiketen siitä, mitä asetuksen 71 a artiklan 1 kohdassa säädetään, 48, 49 ja 50 artiklaa sovelletaan soveltuvin osin.

71 j artikla

Kesannointioikeudet

1. Viljelijät saavat osan tukioikeuksistaan kesannointioikeuksien muodossa.

2. Kesannointioikeuksien määrä on vahvistettava kertomalla maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisenä soveltamisvuonna ilmoitettu 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viljelijän tukikelpoinen maa sovellettavalla kesannointivelvoiteprosentilla.

Kesannointivelvoiteprosentti on laskettava kertomalla pakollisen kesannoinnin 10 prosentin perusvelvoite kyseisellä alueella sovellettavalla suhteella, joka saadaan kun jaetaan 101 artiklan kolmannessa alakohdassa tarkoitettu alueellinen perusala / tarkoitetut alueelliset perusalat 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tukikelpoisella maalla.

3. Kesannointioikeuksien arvo on 71 f artiklan 1 kohdan mukaisesti vahvistettu tukioikeuksien alueellinen arvo.

4. Edellä 1—3 kohdan säännöksiä ei sovelleta viljelijöihin, joiden ilmoittama 54 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu hehtaarimäärä on alhaisempi kuin hehtaarimäärä, joka tarvitaan 92 viljatonnia vastaavan määrän tuottamiseen liitteessä IX määritellyllä tavalla liitteessä XI b tarkoitetun, siinä uudessa jäsenvaltiossa, jossa tila sijaitsee, sovellettavan viitesadon perusteella; kyseinen hehtaarimäärä jaetaan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla suhteella.

71 k artikla

Tukioikeuksien edellytykset

1. Poiketen siitä, mitä 46 artiklan 1 kohdassa säädetään, tämän luvun mukaisesti vahvistetut oikeudet voi siirtää ainoastaan samalla alueella tai sellaisten alueiden kesken, joilla hehtaarikohtaiset oikeudet ovat samat.

2. Uudet jäsenvaltiot voivat myös päättää maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäistä soveltamisvuotta edeltävän vuoden 1 päivään elokuuta mennessä yhteisön oikeuden yleisperiaatetta noudattaen, että tässä luvussa vahvistettuja tukioikeuksia voidaan muuttaa asteittain etukäteen vahvistettujen menettelyjen ja objektiivisten kriteerien mukaisesti.

71 l artikla

Vapaaehtoinen täytäntöönpano

1. Tämän asetuksen 5 luvun 2, 3 ja 4 jaksoa sovelletaan uusiin jäsenvaltioihin tässä artiklassa vahvistettuja edellytyksiä noudattaen. Mainittua 4 jaksoa ei kuitenkaan sovelleta uusiin jäsenvaltioihin, jotka

▼M1

soveltavat 143 b artiklassa tarkoitettua yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää.

2. Tämän asetuksen 5 luvun 2 ja 3 jaksossa olevia viittauksia 41 artiklaan erityisesti kansallisen enimmäismäärän (kansallisten enimmäismäärien) osalta on pidettävä viittauksina 71 c artiklaan.

3. Edellä 64 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun kertomuksen on sisällettävä tässä luvussa vahvistetut vaihtoehdot.

▼B

IV OSASTO

MUUT TUKIJÄRJESTELMÄT

1 LUKU

DURUMVEHNÄN ERITYINEN LAATUPALKKIO

72 artikla

Soveltamisala

Tukea myönnetään CN-koodiin 1001 10 00 kuuluvan durumvehnän tuottajille tässä luvussa säädetyin edellytyksin.

73 artikla

Määrä ja tukikelpoisuus

1. Tuen määrä on 40 euroa hehtaaria kohden.

2. Tuen myöntämisen edellytyksenä on, että käytetään tietty määrä tuotantoalueella korkealaatuisiksi suurimoiden ja pastavalmisteiden tuotannossa tunnustettujen lajikkeiden varmennettuja siemeniä.

74 artikla

Pinta-alat

▼M1

1. Tukea myönnetään kansallisille perusaloille liitteessä X luetelluilla perinteisillä tuotantoalueilla.

Perusalat ovat seuraavat:

Kreikka	617 000 ha
Espanja	594 000 ha
Ranska	208 000 ha
Italia	1 646 000 ha
Kypros	6 183 ha
Unkari	2 500 ha
Itävalta	7 000 ha
Portugali	118 000 ha

▼B

2. Jäsenvaltio voi jakaa perusalansa osa-aloihin määrittelemiensä puolueettomien perusteiden mukaisesti.

75 artikla

Pinta-alan ylitys

1. Jos pinta-ala, jolle tukea haetaan, ylittää perusalan, viljelijäkohtaista alaa, jolle tukea haetaan, vähennetään samassa suhteessa kyseisenä vuonna.

2. Jos jäsenvaltio jakaa perusalansa osa-aloihin, 1 kohdan mukaista vähennystä sovelletaan ainoastaan niiden osa-alueiden viljelijöihin, joilla raja on ylitetty. Kyseinen vähennys tehdään, kun asianomaisessa

▼B

jäsenvaltiossa ne osa-alueiden alat, joilla rajoja ei ole ylitetty, on jaettu uudelleen osa-alueille, joilla kyseiset rajat on ylitetty.

2 LUKU

VALKUAISKASVIPALKKIO

76 artikla

Soveltamisala

Tukea myönnetään valkuaiskasvien tuottajille tässä luvussa säädetyin edellytyksin.

Valkuaiskasveilla tarkoitetaan:

— CN-koodiin 0713 10 kuuluvia herneitä,

— CN-koodiin 0713 50 kuuluvia härkäpapuja,

— CN-koodiin ex 1209 29 50 kuuluvia makeita lupiineja.

77 artikla

Määrä ja tukikelpoisuus

Tuki on 55,57 euroa hehtaarilta valkuaiskasveja, joiden sato on korjattu maitotuleentumisasteen saavuttamisen jälkeen.

Kasvit, jotka on kasvatettu täysimääräisesti kylvetyillä ja paikallisten vaatimusten mukaisesti viljellyillä aloilla mutta jotka eivät saavuta maitotuleentumisastetta asianomaisen jäsenvaltion tunnustamien poikkeuksellisten sääolojen vuoksi, ovat kuitenkin tukikelpoisia edellyttäen, että kyseisiä aloja ei käytetä mihinkään muuhun tarkoitukseen ennen kyseistä kasvuvaihetta.

78 artikla

Pinta-ala

▼M1

1. Käyttöön otetaan 1 600 000 hehtaarin taattu enimmäispinta-ala, josta tukea voidaan maksaa.

▼B

2. Jos pinta-ala, jolle tukea haetaan, ylittää taatun enimmäispinta-alan, viljelijäkohtaista alaa, jolle tukea haetaan, vähennetään suhteessa kyseisenä vuonna 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

3 LUKU

RIISIN LAJIKOHTAINEN TUKI

79 artikla

Soveltamisala

Tukea myönnetään CN-koodiin 1006 10 kuuluvan riisin tuottajille tässä luvussa vahvistetuin edellytyksin.

80 artikla

Määrä ja tukikelpoisuus

1. Hehtaarikohtainen tuki myönnetään riisille kylvetylle viljelyalalle, jonka satoa ei korjata ainakaan ennen kukinnan alkua tavanomaisissa kasvuoloissa.

Kasvit, jotka on kasvatettu täysimääräisesti kylvetyillä ja paikallisten vaatimusten mukaisesti viljellyillä aloilla mutta jotka eivät saavuta kukinta-astetta asianomaisen jäsenvaltion tunnustamien poikkeuksellisten sääolojen vuoksi, ovat kuitenkin tukikelpoisia edellyttäen, että kyseisiä aloja ei käytetä mihinkään muuhun tarkoitukseen ennen kyseistä kasvuvaihetta.

▼M1

2. Tuki on seuraavanlainen, ja se perustuu asianomaisten jäsenvaltioiden satoihin:

	Markkinointivuosi 2004/2005 ja jos sovelletaan 71 artiklaa (euroa/ha)	Markkinointivuosi 2005/2006 ja seuraavat (euroa/ha)
Kreikka	1 323,96	561,00
Espanja	1 123,95	476,25
Ranska:		
— Manner-Ranska	971,73	411,75
— Ranskan Guyana	1 329,27	563,25
Italia	1 069,08	453,00
Unkari	548,70	232,50
Portugali	1 070,85	453,75

81 artikla

Alat

Vahvistetaan jokaiselle tuottajajäsenvaltiolle kansallinen perusala. Ranskalle vahvistetaan kuitenkin kaksi perusalaa. Perusalat ovat seuraavat:

Kreikka	20 333 ha
Espanja	104 973 ha
Ranska:	
— Manner-Ranska	19 050 ha
— Ranskan Guyana	4 190 ha
Italia	219 588 ha
Unkari	3 222 ha
Portugali	24 667 ha

Jäsenvaltio voi jakaa perusalansa tai alansa osaperusaloihin määrittelemiensä objektiivisten perusteiden mukaisesti.

▼B

82 artikla

Pinta-alojen ylitys

1. Jos jossakin jäsenvaltiossa ala, jolla jonakin tiettynä vuonna viljellään riisiä, ylittää 81 artiklassa tarkoitetun perusalan, tuottajakohtaista alaa, jolle tukea haetaan, vähennetään samassa suhteessa kyseisenä vuonna.

2. Jos jäsenvaltio jakaa perusalansa osa-aloihin, 1 kohdan mukaista vähennystä sovelletaan ainoastaan niiden osa-alueiden viljelijöihin, joilla raja on ylittynyt. Kyseinen vähennys tehdään, kun asianomaisessa jäsenvaltiossa ne osa-alueiden alat, joilla rajat eivät ole ylittyneet, on jaettu uudelleen osa-alueille, joilla kyseiset rajat ovat ylittyneet.

4 LUKU

PÄHKINÖIDEN PINTA-ALATUKI

83 artikla

Yhteisön tuki

1. Pähkinöiden tuottajille myönnetään yhteisön tukea tässä luvussa säädetyin edellytyksin.

▼B

Pähkinöillä tarkoitetaan:

— CN-koodeihin 0802 11 ja 0802 12 kuuluvia manteleita,

— CN-koodeihin 0802 21 ja 0802 22 kuuluvia hasselpähkinöitä ja filbertspähkinöitä,

— CN-koodeihin 0802 31 ja 0802 32 kuuluvia saksanpähkinöitä,

— CN-koodiin 0802 50 kuuluvia pistaasipähkinöitä,

— CN-koodiin 1212 10 10 kuuluvaa johanneksenleipää.

2. Jäsenvaltiot voivat eriyttää tuen tuotteiden mukaan tai lisäämällä tai vähentämällä jäljempänä 84 artiklan 3 kohdassa vahvistettuja taattuja kansallisia aloja (jäljempänä 'taattu kansallinen ala'). Tiettynä vuonna myönnetyn tuen määrä ei kuitenkaan saa olla missään jäsenvaltiossa 84 artiklan 1 kohdassa mainittua enimmäismäärää suurempi.

▼M1

84 artikla

Alat

1. Jäsenvaltio myöntää yhteisön tukea sen enimmäismäärän puitteissa, joka lasketaan kertomalla sille 3 kohdassa vahvistetun taatun kansallisen alan hehtaarien määrä keskimääräisen tuen määrällä, joka on 120,75 euroa.

▼M2

2. Käyttöön otetaan 815 600 hehtaarin taattu enimmäispinta-ala.

▼M1

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu taattu enimmäispinta-ala jaetaan taattuihin kansallisiin aloihin seuraavasti:

Taatut kansalliset alat

Belgia	100 ha
Saksa	1 500 ha
Kreikka	41 100 ha
Espanja	568 200 ha
Ranska	17 300 ha
Italia	130 100 ha
Kypros	5 100 ha
Luxemburg	100 ha
Unkari	2 900 ha
Alankomaat	100 ha
Itävalta	100 ha
Puola	►M2 4 200 ◄ ha
Portugali	41 300 ha
Slovenia	300 ha
Slovakia	3 100 ha
Yhdistynyt kuningaskunta	100 ha

4. Jäsenvaltio voi jakaa taatun kansallisen alansa osa-aloihin puolueettomin perustein erityisesti alueellisella tasolla tai suhteessa tuotantoon.

▼B

85 artikla

Osa-alojen ylitys

Jos jäsenvaltio jakaa taatun kansallisen alansa osa-aloihin ja yksi tai useampi osa-ala ylittyy, viljelijäkohtaista alaa, jolle yhteisön tukea

▼B

haetaan, vähennetään samassa suhteessa kyseisenä vuonna niiden osa-alueiden viljelijöiltä, joissa raja on ylitetty. Kyseinen vähennys tehdään, kun asianomaisessa jäsenvaltiossa ne osa-alueiden alat, joilla rajoja ei ole ylitetty, on jaettu uudelleen osa-alueille, joilla kyseiset rajat on ylitetty.

86 artikla

Tukikelpoisuusedellytykset

1. Yhteisön tuen maksaminen edellyttää erityisesti vähimmäispalstakoon ja puutiheyden noudattamista.

2. Hedelmä- ja vihannesalan yhteisestä markkinajärjestelystä 18 päivänä toukokuuta 1972 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1035/72 ([1]) 14 artiklan b alakohdassa tarkoitettuihin parannussuunnitelmiin kuuluvat alat voivat saada tämän järjestelmän mukaista tukea sitä vuotta, jona parannussuunnitelman voimassaolo päättyy, seuraavan vuoden 1 päivästä tammikuuta.

3. Jäsenvaltiot voivat asettaa yhteisön tuen myöntämisen edellytykseksi sen, että viljelijä kuuluu asetuksen (EY) N:o 2200/96 11 tai 14 artiklan mukaisesti hyväksyttyyn tuottajaorganisaatioon.

4. Sovellettaessa 3 kohdan säännöstä jäsenvaltiot voivat päättää maksaa 1 kohdassa tarkoitetun tuen tuottajaorganisaatiolle sen jäsenten puolesta. Tuottajaorganisaation saaman tuen määrä on maksettava organisaation jäsenille. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin valtuuttaa tuottajaorganisaation vähentämään yhteisön myöntämästä tuen määrästä enintään kahden prosentin korvauksena jäsenilleen toimittamista palveluista.

87 artikla

Kansallinen tuki

1. Jäsenvaltiot voivat myöntää yhteisön tuen lisäksi kansallista tukea enintään 120,75 euroa hehtaaria kohden vuosittain.

2. Tätä kansallista tukea voidaan myöntää ainoastaan yhteisön tukea saaville aloille.

3. Jäsenvaltiot voivat asettaa kansallisen tuen myöntämisen edellytykseksi sen, että viljelijä kuuluu asetuksen (EY) N:o 2200/96 11 tai 14 artiklan mukaisesti hyväksyttyyn tuottajaorganisaatioon.

5 LUKU

ENERGIAKASVIEN TUKI

88 artikla

Tuki

Energiakasveille kylvetyille aloille myönnetään tukea 45 euroa hehtaaria kohden tässä luvussa säädetyin edellytyksin.

Energiakasveilla tarkoitetaan viljelykasveja, joita toimitetaan pääasiassa seuraavien energiatuotteiden tuotantoon:

— liikenteen biopolttoaineiden ja muiden uusiutuvien polttoaineiden käytön edistämisestä 8 päivänä toukokuuta 2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/30/EY ([2]) 2 artiklan 2 kohdassa mainitut biopolttoaineiksi katsottavat tuotteet

— biomassasta tuotettu sähkö- ja lämpöenergia.

([1]) EYVL L 118, 20.5.1972, s. 1, asetus kumottu asetuksella (EY) N:o 2200/96.
([2]) EUVL L 123, 17.5.2003, s. 42.

▼B

89 artikla

Pinta-alat

1. Käyttöön otetaan 1 500 000 hehtaarin taattu enimmäispinta-ala, josta tukea voidaan maksaa.

2. Jos pinta-ala, jolle tukea haetaan, ylittää taatun enimmäispinta-alan, viljelijäkohtaista alaa, jolle tukea haetaan, vähennetään suhteessa kyseisenä vuonna 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

▼M1

90 artikla

Tukikelpoisuusedellytykset

Tukea myönnetään ainoastaan aloille, joiden tuotannosta on tehty viljelijän ja jalostusteollisuuden välinen sopimus, paitsi jos viljelijä toteuttaa jalostuksen itse tilallaan.

Aloja, joihin on sovellettu energiaviljelyjärjestelmää, ei voida laskea asetuksen (EY) N:o 1251/1999 6 artiklan 1 kohdassa ja tämän asetuksen 54 artiklan 2 kohdassa, 63 artiklan 2 kohdassa, 71 j artiklassa ja 107 artiklan 1 kohdassa esitetyn kesannointivelvoitteen mukaiseksi kesannoksi.

▼B

91 artikla

Energiakasvien luettelon uudelleentarkastelu

Tuotteita voidaan lisätä 88 artiklaan tai poistaa siitä 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

92 artikla

Energiakasvijärjestelmän uudelleentarkastelu

Komissio esittää 31 päivään joulukuuta 2006 mennessä neuvostolle kertomuksen järjestelmän toteuttamisesta. Tarvittaessa kertomukseen liitetään aiheelliset ehdotukset ja huomioon otetaan biopolttoaineita koskevan EU:n aloitteen täytäntöönpano.

6 LUKU

TÄRKKELYSPERUNAN TUKI

93 artikla

Tuki

Käyttöön otetaan tuki perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettujen perunoiden tuottajille. Tukea sovelletaan siihen perunamäärään, joka tarvitaan yhden tärkkelystonnin valmistukseen. Se on:

— 110,54 euroa markkinointivuonna 2004/2005, ja jos sovelletaan 71 artiklaa

— 66,32 euroa markkinointivuonna 2005/2006 ja sitä seuraavina vuosina

Tukea mukautetaan perunoiden tärkkelyspitoisuuden mukaan.

▼M1

94 artikla

Edellytykset

Tuki maksetaan ainoastaan niistä perunamääristä, joita koskee perunantuottajan ja tärkkelyksenvalmistajan välinen viljelysopimus tällaiselle yritykselle myönnetyn kiintiön, sellaisena kuin siihen viitataan asetuksen (EY) N:o 1868/94 2 artiklan 2 tai 4 kohdassa, rajoissa.

▼B

LUKU 7

LYPSYLEHMÄPALKKIOT JA LISÄTUET

95 artikla

Lypsylehmäpalkkiot

1. Vuosien 2004-2007 välisenä aikana maidontuottajat voivat saada lypsylehmäpalkkion. Se myönnetään kalenterivuosittain tilakohtaisesti ja tilan käytössä olevana tonneina ilmaistuna maidon tilakohtaisena viitemääränä.

2. Tilan käytössä 31 päivänä maaliskuuta kyseisenä kalenterivuonna oleva tonneina ilmaistu maidon tilakohtainen viitemäärä kerrotaan seuraavilla luvuilla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 kohdan säännösten sekä 4 kohdan soveltamisesta johtuvien vähennysten soveltamista:

— 8,15 euroa/t kalenterivuonna 2004,

— 16,31 euroa/t kalenterivuonna 2005,

— 24,49 euroa/t kalenterivuosina 2006 ja 2007, ja

▼C1

sitä seuraavina kalenterivuosina, jos sovelletaan 70 artiklaa.

▼B

3. Niiden tuottajakohtaisten viitemäärien, jotka on tilapäisesti siirretty maito- ja maitotuotealan lisämaksusta 28 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3950/92 ([1]) 16 artiklan tai maito- ja maitotuotealan maksun vahvistamisesta 29 päivänä syyskuuta 2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1788/2003 ([2])29 päivänä syyskuuta 2003 artiklan mukaisesti 31 päivänä maaliskuuta kyseisenä kalenterivuonna, katsotaan olevan sen tilan, jolle viitemäärät on siirretty, käytössä tuona kalenterivuonna.

4. Edellä olevan 2 kohdan soveltamiseksi, jos kaikkien tilakohtaisten viitemäärien summa 31 päivänä maaliskuuta kyseisenä kalenterivuonna ylittää jossakin jäsenvaltiossa asetuksen (ETY) N:o 3950/92 liitteessä I vahvistetun kyseisen jäsenvaltion markkinointivuoden 1999/2000 12 kuukauden ajanjakson vastaavien kokonaismäärien summan, kyseisen jäsenvaltion on puolueettomin perustein toteutettava tarvittavat toimenpiteet alueellaan olevien tilakohtaisten palkkiokelpoisten viitemäärien kokonaismäärän pienentämiseksi vastaavasti kyseisen kalenterivuoden osalta.

96 artikla

Lisätuet

1. Vuosien 2004-2007 välisenä aikana jäsenvaltioiden on maksettava vuosittain alueensa tuottajille lisätukea, jonka yhteismäärä koostuu 2 kohdassa vahvistetuista yhteismääristä. Tällaiset tuet maksetaan puolueettomin perustein tavalla, jolla varmistetaan tuottajien tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristymistä. Näitä tukia ei lisäksi saa sitoa markkinahintojen vaihteluun.

([1]) EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 572/2003 (EYVL L 82, 29.3.2003, s. 20).

([2]) Ks. tämän virallisen lehden sivu 123.

▼B

Lisäpalkkioita myönnetään ainoastaan 95 artiklan 2 kohdassa vahvistetun palkkion lisämääränä.

2. Lisätuet - yhteismäärät miljoonina euroina:

	2004	2005	2006 ja 2007 (1)
Belgia	12,12	24,30	36,45
Tanska	16,31	32,70	49,05
Saksa	101,99	204,53	306,79
Kreikka	2,31	4,63	6,94
Espanja	20,38	40,86	61,29
Ranska	88,70	177,89	266,84
Irlanti	19,20	38,50	57,76
Italia	36,34	72,89	109,33
Luxemburg	0,98	1,97	2,96
Alankomaat	40,53	81,29	121,93
Itävalta	10,06	20,18	30,27
Portugali	6,85	13,74	20,62
Suomi	8,81	17,66	26,49
Ruotsi	12,09	24,24	36,37
Yhdistynyt kuningaskunta	53,40	107,09	160,64

(1) Ja sitä seuraavina kalenterivuosina, jos sovelletaan 70 artiklaa.

97 artikla

Määritelmät

Tässä luvussa sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1788/2003 5 artiklassa säädettyjä 'tuottajan' määritelmiä.

8 LUKU

PELTOKASVIEN ERITYINEN ALUETUKI

98 artikla

Tuki

Jos sovelletaan 70 artiklaa, viljan, öljykasvien, pellavansiemenien sekä kuiduntuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun tuottajille Suomessa ja Ruotsissa 62. leveyspiirin pohjoispuolella ja joillakin lähialueilla, joilla vallitsee vastaavat sääolosuhteet, jotka tekevät maatalouden harjoittamisen erityisen vaikeaksi, myönnetään 24 euron erityistukea kerrottuna sadoilla, jotka on määritelty kyseistä aluetta koskevassa alue-jakosuunnitelmassa, sen enimmäismäärän puitteissa, jonka komissio on vahvistanut 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja joka vastaa 41 artiklassa tarkoitettuun enimmäismäärään kuuluvaa kyseisen tuen osaa.

Kun haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, viljelijäkohtaista tukea on vähennettävä samassa suhteessa kyseisenä vuonna.

9 LUKU

SIEMENTUET

99 artikla

Tuki

1. Jos sovelletaan 70 artiklaa, jäsenvaltioiden on myönnettävä vuosittain liitteessä XI vahvistetut tuotantotuet liitteessä XI luetellun yhden tai useamman lajin perussiemenille tai varmennetuille siemenille.

▼B

2. Jos samalle varmentamista varten hyväksytylle alalle haetaan sekä siementukea että tilatuen mukaista tukea, siemenille liitteen XI 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja lajeja lukuun ottamatta myönnettävän tuen määrästä on vähennettävä, kuitenkin enintään nollatasolle, kyseiselle alalle tiettynä vuonna myönnettävä tilatuen määrä.

▼M1

3. Haetun tuen määrä ei saa ylittää sitä enimmäismäärää, jonka komissio on vahvistanut 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja joka vastaa 41 artiklassa tarkoitettuun kansalliseen enimmäismäärään kuuluvaa asianomaisia lajeja koskevien siementukien osaa. Uusien jäsenvaltioiden osalta tämän enimmäismäärän on kuitenkin vastattava liitteessä XI a mainittuja määriä.

Jos haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, viljelijäkohtaista tukea vähennetään kyseisenä vuonna suhteessa ylityksen määrään.

▼B

4. Tämän artiklan perusteella Cannabis sativa L:n lajikkeille maksettava tuki määritellään 144 artiklan 2 kohdassa mainitun menettelyn mukaisesti.

10 LUKU

PELTOKASVIEN PINTA-ALATUKI

100 artikla

Soveltamisala ja määritelmät

1. Jos sovelletaan 66 artiklaa, jäsenvaltioiden on myönnettävä tässä luvussa esitettyjen edellytysten mukaisesti asianomaisen jäsenvaltion kyseisen artiklan mukaisesti valitsemaa tukea peltokasvien viljelijöille, ellei toisin ole säädetty.

2. Tässä luvussa:

— markkinointivuosi alkaa 1 päivästä heinäkuuta ja päättyy 30 päivänä kesäkuuta

— ’peltokasveilla’ tarkoitetaan liitteessä IX lueteltuja kasveja.

3. Jäsenvaltioissa, joissa maissi ei ole perinteinen viljelykasvi, voi säilörehunurmi olla pinta-alatukikelpoista peltokasveihin sovellettavien edellytysten mukaisesti.

101 artikla

Perusalat

Pinta-alatuki vahvistetaan hehtaaria kohti ja eriytetään alueittain.

Pinta-alatukea myönnetään alalle, joka on varattu peltokasvien viljelyyn tai joka kesannoidaan tämän asetuksen 107 artiklan mukaisesti ja joka ei ylitä alueellisen perusalan tai alueellisten perusalojen kokonaishehtaarimäärää, joka on vahvistettu komission asetuksen (EY) N:o 2316/1999 ([1]) liitteessä VI, ottaen huomioon asetuksen (EY) N:o 1017/94 soveltamisen.

▼M1

Komissio vahvistaa kuitenkin uusien jäsenvaltioiden alueellisen perusalan tai alueelliset perusalat 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen ja liitteessä XI b lueteltujen kansallisten perusalojen rajoissa.

([1]) Komission asetus (EY) N:o 2316/1999, annettu 22 päivänä lokakuuta 1999, tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1251/1999 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä (EYVL L 280, 30.10.1999, s. 43), asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1035/2003 (EUVL L 150, 18.6.2003, s. 24).

▼B

Alueella tarkoitetaan tässä yhteydessä kyseisen jäsenvaltion valinnan mukaan jäsenvaltiota taikka jäsenvaltiossa olevaa aluetta. Sovellettaessa tämän asetuksen 66 artiklaa asetuksen (EY) N:o 2316/1999 liitteessä VI vahvistettua alaa tai vahvistettuja aloja vähennetään kyseisellä alueella 53 artiklan ja tämän asetuksen 63 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistettuja kesannointioikeuksia vastaavalla hehtaarimäärällä.

102 artikla

Perusalojen ja enimmäismäärän ylittyminen

1. Kun niiden yksittäisten viljelyalojen summa, joille haetaan tukea peltokasvien tukijärjestelmän nojalla, mukaan lukien mainitussa järjestelmässä säädetty kesannoiminen sovellettaessa 71 artiklaa, ylittää perusalan, tuottajakohtaista tukikelpoista alaa vähennetään samassa suhteessa kaikkien tämän luvun nojalla kyseisellä alueella saman markkinointivuoden aikana myönnettävien tukien osalta.

2. Haettujen tukien summa ei voi ylittää komission 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistamaa enimmäismäärää. Kun haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, viljelijäkohtaista tukea vähennetään samassa suhteessa kyseisen markkinointivuoden aikana.

3. Sovellettaessa 71 artiklaa myös alat, joille ei haeta tukea tämän luvun nojalla, mutta joita käytetään tuen hakemisen perusteena 12 luvun nojalla, otetaan huomioon laskettaessa niitä aloja, joille tukea on haettu.

4. Jos jäsenvaltio oikeuttaa nurmisäilörehun saamaan peltokasvien pinta-alatukea, on määriteltävä erillinen perusala. Jos peltokasvien tai nurmisäilörehun perusalaa ei tiettynä markkinointivuotena saavuteta, puuttuvat hehtaarit osoitetaan vastaavalle perusalalle samana markkinointivuotena.

5. Jos jäsenvaltio on päättänyt vahvistaa yhden tai useamman kansallisen perusalan, se voi jakaa kunkin kansallisen perusalan osaperusaloihin määrittelemiensä objektiivisten perusteiden mukaisesti.

Tätä kohtaa sovellettaessa ”Secano”- ja ”Regadío”-perusaloja pidetään kansallisina perusaloina.

Jos kansallinen perusala ylittyy, kyseinen jäsenvaltio voi objektiivisia perusteita noudattaen keskittää 1 kohdan mukaisesti sovellettavat toimenpiteet kokonaan tai osittain niille osaperusaloille, joilla ylitys on todettu.

Jäsenvaltioiden, jotka ovat päättäneet soveltaa tämän kohdan mukaisia mahdollisuuksia, on ilmoitettava valinnoistaan ja niiden yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä viljelijöille ja komissiolle 15 päivään syyskuuta mennessä.

103 artikla

Aluejakosuunnitelma

Sovelletaan jäsenvaltioiden asetuksen (EY) N:o 1251/1999 3 artiklan mukaisesti vahvistamaa aluejakosuunnitelmaa.

▼M1

Vaihtoehtoisesti niiden uusien jäsenvaltioiden osalta, jotka vuonna 2004 soveltavat 143 b artiklassa tarkoitettua yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää ja valitsevat 66 artiklan soveltamisen, aluejakosuunnitelma laaditaan puolueettomia perusteita noudattaen yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän viimeisen soveltamisvuoden 1 päivään elokuuta mennessä. Kun tämä on tehty, yhdistettyjen alueellisten perusalojen ja alueiden viitesadon painotetun keskiarvon on noudatettava liitteessä XI b lueteltuja kansallisten perusalojen ja viitesatojen rajoja.

▼B

Jäsenvaltio, jota asia koskee, voi komission pyynnöstä tai kyseisen jäsenvaltion omasta aloitteesta tarkistaa aluejakosuunnitelmaa objektiivisia perusteita noudattaen.

▼B

104 artikla

Perusmäärät

1. Pinta-alatuki lasketaan kertomalla perusmäärä tonnilta aluejakosuunnitelmassa määritellyllä kyseisen alueen viljan keskisadolla.

2. Edellä 1 kohdassa mainittu laskelma tehdään viljan keskisadon perusteella. Jos kuitenkin maissia käsitellään erikseen, maissisatoa käytetään laskentaperusteena maissille ja muiden viljojen kuin maissin satoa viljoille, öljykasveille, pellavansiemenille sekä kuiduntuotantoon tarkoitetulle pellavalle ja hampulle.

3. Perusmääräksi peltokasveille ja sovellettaessa 71 artiklaa myös kesannolle vahvistetaan 63,00 euroa/t markkinointivuodesta 2005/2006 alkaen.

▼M1

105 artikla

Durumvehnän lisäkorvaus

1. Pinta-alatukeen myönnetään lisäkorvaus, jonka suuruus on

— 291 euroa hehtaarilta markkinointivuonna 2005/2006,

— 285 euroa hehtaarilta markkinointivuodesta 2006/2007 alkaen,

durumvehnän viljelyyn varatulle viljelyalalle liitteessä X luetelluilla perinteisillä tuotantoalueilla seuraavien määrien rajoissa:

Kreikka	617 000 ha
Espanja	594 000 ha
Ranska	208 000 ha
Italia	1 646 000 ha
Kypros	6 183 ha
Unkari	2 500 ha
Itävalta	7 000 ha
Portugali	118 000 ha.

2. Jos niiden viljelyalojen yhteismäärä, jolle pinta-alatuen lisäkorvausta haetaan, on tietyn markkinointivuoden aikana edellä tarkoitettua ylärajaa suurempi, viljelijäkohtaista viljelyalaa, josta lisäkorvausta voidaan maksaa, vähennetään suhteessa siihen.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin 1 kohdassa jäsenvaltioittain vahvistettuja rajoituksia noudattaen jakaa mainitussa kohdassa ilmoitetut viljelyalat liitteessä X määriteltyjen tuotantoalueiden kesken tai, niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka muodostavat yhteisön 30 päivänä huhtikuuta 2004, tarvittaessa aluejakosuunnitelman mukaisten tuotantoalueiden kesken vuosien 1993—1997 durumvehnätuotannon määrän mukaisesti. Jos näin tehdään ja jos niiden viljelyalojen summa, joiden osalta pinta-alatuen lisäkorvausta haetaan tietyllä tuotantoalueella, tietyn markkinointivuoden aikana ylittää vastaavan alueellisen ylärajan, kyseisen tuotantoalueen viljelijäkohtaista viljelyalaa, jonka osalta lisäkorvausta voidaan maksaa, vähennetään samassa suhteessa. Tämä vähennys tehdään, kun jäsenvaltion sisällä on toteutettu alojen siirto niiltä alueilta, jotka eivät ole saavuttaneet alueellista ylärajaansa, alueille, joilla tämä yläraja on ylitetty.

3. Alueille, joilla durumvehnän tuotanto on vakiintunutta ja jotka ovat muita kuin liitteessä X tarkoitettuja alueita, myönnetään markkinointivuodelle 2005/2006 erityistukea 46 euroa hehtaarilta seuraavien hehtaarimäärien rajoissa:

Saksa	10 000 ha
Espanja	4 000 ha
Ranska	50 000 ha

▼M1

Italia	4 000 ha
Unkari	4 305 ha
Slovakia	4 717 ha
Yhdistynyt kuningas-kunta	5 000 ha.

▼B

106 artikla

Pellava ja hamppu

Kuiduntuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun osalta pinta-alatukea maksetaan olosuhteiden mukaan ainoastaan, kun sopimus tai sitoumus on tehty asetuksen (EY) N:o 1673/2000 2 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

Kuiduntuotantoon tarkoitetun hampun osalta pinta-alatukea maksetaan 52 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisesti.

107 artikla

Kesannointi

1. Sovellettaessa 71 artiklaa pinta-alatukea hakevat viljelijät ovat velvollisia kesannoimaan osan tilansa viljelyalasta korvausta vastaan.

2. Kunkin pinta-alatukea hakevan viljelijän kesantovelvoite vahvistetaan osuutena tämän peltokasveille varatusta viljelyalasta, josta on tehty hakemus ja joka on kesannoitu tämän luvun mukaisesti.

Kesantovelvoite vahvistetaan 10 prosentiksi markkinointivuosille 2005/2006 ja 2006/2007.

3. Kesannoitua alaa voidaan käyttää:

— sellaisten tuotteiden raaka-aineiden tuottamiseen yhteisössä, joita ei ole suoraan tarkoitettu ihmis- tai eläinravinnoksi, edellyttäen, että sovelletaan tehokkaita valvontajärjestelmiä;

— rehupalkokasvien viljelyyn tiloilla noudattaen asetuksessa (ETY) N:o 2092/91 säädettyjä velvoitteita koko kyseisen tuotannon osalta.

Jäsenvaltioille annetaan lupa maksaa kansallista tukea enintään 50 prosenttia kustannuksista, jotka liittyvät siihen, että kesannoiduille alueille perustetaan biomassan tuottamiseen tarkoitettujen monivuotisten kasvien viljelmiä.

4. Sellaisten sivutuotteiden määrä, jotka on tarkoitettu ihmisten tai eläinten ravinnoksi ja jotka todennäköisesti syntyvät sen seurauksena, että öljysiemeniä viljellään kesannoidulla alalla 3 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaisesti, otetaan huomioon ►C1 56 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun miljoonan tonnin rajan osalta. ◄

5. Jos kastellulle ja kastelemattomalle maalle on vahvistettu eri satotasot, kesantokorvaukseen sovelletaan kastelemattomalle maalle vahvistettuja tasoja.

6. Viljelijöille voidaan myöntää kesantokorvausta vapaaehtoisesti kesannoidulta velvoitteen ylittävältä osalta. Jäsenvaltioiden on sallittava viljelijöiden kesannoida vähintään kymmenen prosenttia hakemuksen kohteena olevasta peltokasveille varatusta viljelyalasta ja tämän artiklan mukaisesti kesannoidusta alasta. Jäsenvaltio voi vahvistaa suurempia prosenttimääriä erityistilanteiden perusteella ja viljelymaan riittävän käytön turvaamiseksi.

Sovellettaessa 66 artiklaa tätä kohtaa sovelletaan niiden yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti, jotka komissio antaa 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

7. Kesantovelvoite ei koske viljelijöitä, jotka hakevat korvausta viljelyalalta, jonka tuotanto ei ylitä 92 viljatonnin tuottamiseen tarvittavaa viljelyalaa kyseiselle alueelle vahvistetun keskisadon mukaan laskettuna. Näihin viljelijöihin sovelletaan 6 kohtaa.

▼B

8. Alueet, jotka:

— on kesannoitu maatalousympäristöön liittyvistä syistä (neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/99 22-24 artikla) ja joita ei ole otettu maanviljely- eikä muuhun tuottavaan käyttöön kuin tämän asetuksen mukaisesti kesannoidun maan osalta on hyväksyttyä, tai

— on metsitetty metsitykseen liittyvistä syistä (asetuksen (EY) N:o 1257/99 31 artikla),

28 päivän kesäkuuta 1995 jälkeen tehdyn hakemuksen seurauksena, voidaan lukea 1 kohdassa mainittujen kesannointivaatimusten mukaisesti kesannoituihin alueisiin, asianomaisen jäsenvaltion asettamaan tilakohtaiseen rajaan asti, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta 108 artiklan soveltamista. Tällaisia rajoja asetetaan vain sikäli kuin se on välttämätöntä, jotta tätä järjestelmää varten käytettävissä olevista määrärahoista ei keskitettäisi suhteetonta osuutta pieneen määrään maatiloja.

Näille alueille ei kuitenkaan myönnetä tämän asetuksen 104 artiklassa määriteltyä pinta-alatukea ja asetuksen (EY) N:o 1257/99 24 artiklan 1 kohdan tai 31 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan perusteella myönnettävä tuki rajoitetaan korkeintaan yhtä suureksi määräksi kuin tämän asetuksen 104 artiklassa määritelty pinta-alatuki kesannoidulle alueelle.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tässä kohdassa tarkoitettua järjestelmää uusiin hakijoihin alueella, jossa on jatkuvasti vaarana, että alueellinen perusala ylitetään merkittävästi.

9. Kesannoitujen alueiden on oltava pinta-alaltaan vähintään 0,1 hehtaaria ja leveydeltään 10 metriä. Perustelluista ympäristösyistä jäsenvaltiot voivat hyväksyä leveydeltään vähintään 5 metrin ja pinta-alaltaan 0,05 hehtaarin suuruisia alueita.

▼M1

108 artikla

Tukikelpoiset alueet

Tukihakemuksia ei voida esittää sellaisista alueista, jotka olivat vuoden 2003 pinta-alatukihakemusten määräpäivänä monivuotisena laitumena, monivuotisina viljelminä, metsänä tai muussa kuin maatalouskäytössä.

Uusien jäsenvaltioiden osalta tukihakemuksia ei voida esittää sellaisista alueista, jotka olivat 30 päivänä kesäkuuta 2003 monivuotisena laitumena, monivuotisina viljelminä, metsänä tai muussa kuin maatalouskäytössä.

Jäsenvaltiot voivat poiketa 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti määritettävin edellytyksin tämän artiklan ensimmäisen tai toisen kohdan säännöksistä edellyttäen, että ne toteutettavat toimenpiteet sen välttämiseksi, että soveltaminen johtaisi tukikelpoisen kokonaisviljelyalan merkittävään lisäykseen.

▼B

109 artikla

Kylvö ja hakemus

Saadakseen pinta-alatukea viljelijän on suoritettava kylvöt viimeistään kyseistä sadonkorjuuta edeltävänä 31 päivänä toukokuuta ja jätettävä hakemus viimeistään 15 päivänä toukokuuta.

110 artikla

Täytäntöönpanosäännöt

Tämän luvun soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti ja erityisesti säännöt, jotka koskevat:

— perusalojen vahvistamista ja hallinnointia,

— tuotantoa koskevien aluejakosuunnitelmien laatimista,

▼B

— nurmisäilörehua,

— pinta-alatuen myöntämistä,

— tukikelpoisen alan vähimmäiskokoa; näissä säännöissä on erityisesti otettava huomioon valvonnan asettamat vaatimukset ja kyseisessä järjestelmässä tavoiteltu teho,

— durumvehnän osalta myönnettävän pinta-alatuen lisäkorvauksen saamisen määrittelemistä ja erityistuen saamisen edellytyksiä sekä erityisesti huomioon otettavien alueiden määrittämistä,

— kesannointia ja erityisesti 107 artiklan 3 kohtaa; näillä edellytyksillä määritellään rehupalkokasvit, joita voidaan viljellä kesannoiduilla aloilla, ja kyseisen kohdan ensimmäisen kohdan ensimmäisen luetelmakohdan osalta näihin edellytyksiin saattaa kuulua kasvien kasvattaminen ilman korvausta,

Komissio voi samaa menettelyä noudattaen:

— joko säätää, että tuen myöntäminen edellyttää

i) tiettyjen siementen käyttöä,

ii) durumvehnän sekä kuidun tuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun osalta varmennettujen siementen käyttöä,

iii) öljykasvien, durumvehnän, pellavansiementen sekä kuidun tuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun osalta tiettyjen lajikkeiden käyttöä,

— tai antaa jäsenvaltioille mahdollisuuden asettaa kyseiset edellytykset tuen myöntämisen edellytykseksi,

— sallia 109 artiklassa tarkoitettujen määräaikojen muuttamisen tietyillä alueilla, joilla poikkeuksellisten ilmasto-olojen vuoksi ei voida soveltaa tavanomaisia määräaikoja.

▼M2

10 d LUKU

HUMALAN PINTA-ALATUKI

110 n artikla

Soveltamisala

CN-koodiin 1210 kuuluvan humalan tuottajille myönnetään tukea tässä luvussa vahvistetuin edellytyksin.

110 o artikla

Tukikelpoisuus

Tukikelpoisia ovat alat,

— jotka sijaitsevat neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1784/77 ([1]) 6 artiklan 2 kohdan nojalla julkaisemilla humalantuotantoalueilla,

— joille on kylvetty humalaa, ja

— jotka tosiasiallisesti korjataan.

([1]) EYVL L 200, 8.8.1977, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna vuoden 2003 liittymisasiakirjalla.

▼B

11 LUKU

LAMMAS- JA VUOHIPALKKIOT

111 artikla

Soveltamisala

Jos sovelletaan 67 artiklaa ja ellei toisin ole säädetty, jäsenvaltioiden on myönnettävä vuosittain palkkioita tai lisäkorvauksia viljelijöille, jotka kasvattavat lampaita ja vuohia tässä luvussa säädetyin edellytyksin.

112 artikla

Määritelmät

Tässä luvussa tarkoitetaan:

a) ”uuhella” naaraspuolisia lampaansukuisia eläimiä, jotka ovat karitsoineet vähintään kerran tai ovat vähintään yhden vuoden ikäisiä;

b) ”kutulla” naaraspuolisia vuohensukuisia eläimiä, jotka ovat vohlineet vähintään kerran tai ovat vähintään yhden vuoden ikäisiä.

113 artikla

Uuhi- ja vuohipalkkio

1. Viljelijä, joka pitää tilallaan uuhia, voi hakemuksesta saada palkkion uuhien pitämisestä (uuhipalkkio).

2. Viljelijä, joka pitää tilallaan kuttuja, voi hakemuksesta saada palkkion kuttujen pitämisestä (vuohipalkkio). Tämä palkkio myönnetään viljelijöille, jotka toimivat tietyillä alueilla, joilla tuotanto täyttää seuraavat kaksi perustetta:

a) vuohia kasvatetaan ensisijaisesti vuohenlihan tuotantoon,

b) lampaiden ja vuohien kasvatusmenetelmät ovat samanlaiset.

Tällaisten alueiden luettelo vahvistetaan 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

3. Uuhi- ja vuohipalkkio myönnetään vuosittaisena maksuna viljelijäkohtaisten enimmäismäärien rajoissa tukikelpoista eläintä, kalenterivuotta ja viljelijää kohti. Asianomainen jäsenvaltio päättää niiden eläinten vähimmäismäärästä, joista palkkiota voi hakea. Tämän vähimmäismäärän on oltava vähintään 10 ja enintään 50 eläintä.

4. Palkkion määrä uuhta kohti on 21 euroa. Lampaanmaitoa tai lampaanmaitopohjaisia tuotteita kaupan pitävien viljelijöiden osalta palkkio uuhta kohti on kuitenkin 16,8 euroa.

5. Palkkion määrä kuttua kohti on 16,8 euroa.

114 artikla

Lisäpalkkio

1. Viljelijöille maksetaan lisäpalkkio niillä alueilla, joilla lampaan- ja vuohenkasvatus on perinteinen elinkeino tai joilla se edistää merkittävästi maaseudun taloutta. Jäsenvaltiot määrittelevät nämä alueet. Lisäpalkkio myönnetään kuitenkin ainoastaan niille viljelijöille, joiden tilan maatalousmaasta vähintään 50 prosenttia sijaitsee asetuksen (EY) N:o 1257/1999 mukaisesti määritellyillä epäsuotuisilla alueilla.

2. Lisäpalkkio myönnetään myös viljelijöille, joiden eläimet siirtyvät vuodenaikojen mukaisesti laitumelta toiselle edellyttäen, että:

a) vähintään 90 prosenttia eläimistä, joista palkkiota haetaan, laiduntaa vähintään 90 peräkkäistä päivää 1 kohdan mukaisesti määritellyllä tukikelpoisella alueella, ja

b) tilan keskuspaikka on tarkkaan määritellyllä maantieteellisellä alueella, jonka osalta jäsenvaltio on todennut, että vuodenaikojen mukainen siirtyminen laitumelta toiselle kuuluu perinteiseen

▼B

lampaan- ja/tai vuohenkasvatukseen ja että eläinten siirtyminen on tarpeen siirtolaidunkautisen rehun riittämättömän määrän vuoksi.

3. Tämän lisäpalkkion suuruudeksi vahvistetaan 7 euroa uuhta ja kuttua kohti. Lisäpalkkio myönnetään samoin edellytyksin kuin uuhi- ja vuohipalkkion osalta on säädetty.

115 artikla

Yleiset säännökset

1. Palkkiot maksetaan tuensaajina oleville viljelijöille niiden uuhien ja/tai naaraspuolisten vuohien määrän perusteella, jotka pidetään viljelijän tilalla 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen määritettävän vähimmäisajan.

2. Sen jälkeen kun lampaiden ja vuohien tunnistamista ja rekisteröintiä koskevista uusista säännöistä annettavaa asetusta on alettu soveltaa, eläimen on oltava tunnistettu ja rekisteröity näiden sääntöjen mukaisesti, jotta siitä voidaan myöntää palkkio.

116 artikla

Viljelijäkohtaiset enimmäismäärät

1. Edellä 113 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu viljelijäkohtainen enimmäismäärä 1 päivänä tammikuuta 2005 on sama kuin viljelijällä 31 päivänä joulukuuta 2004 asiaa koskevien yhteisön sääntöjen mukaisesti olleiden palkkio-oikeuksien määrä.

▼M1

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että palkkio-oikeuksien määrä ei niiden alueella ylitä 4 kohdassa vahvistettuja kansallisia enimmäismääriä ja että 118 artiklassa tarkoitetut kansalliset varannot voidaan ylläpitää.

Lukuun ottamatta tapauksia, joihin sovelletaan 143 b artiklaa, uusien jäsenvaltioiden on jaettava tuottajakohtaiset enimmäismäärät tuottajille ja perustettava kullekin näistä uusista jäsenvaltioista 4 kohdan mukaisesti varatusta palkkio-oikeuksien kokonaismäärästä kansalliset varannot vuoden kuluessa liittymispäivästä.

Asetuksen 143 b artiklan mukaisen yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän soveltamiskauden jälkeen ja sovellettaessa 67 artiklaa toisessa alakohdassa tarkoitettu tuottajakohtaisten enimmäismäärien jakaminen tuottajille ja kansallisten varantojen perustaminen on tehtävä maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden loppuun mennessä.

▼B

3. Edellä 2 kohdan mukaisesti toteutetun toimenpiteen perusteella peruutetut palkkio-oikeudet on poistettava.

▼M1

4. Sovelletaan seuraavia enimmäismääriä:

Jäsenvaltio	Oikeudet (x 1 000)
Belgia	70
Tšekin tasavalta	66,733
Tanska	104
Saksa	2 432
Viro	48
Kreikka	11 023
Espanja	19 580
Ranska	7 842
Irlanti	4 956
Italia	9 575
Kypros	472,401
Latvia	18,437

▼M1

Jäsenvaltio	Oikeudet (x 1 000)
Liettua	17,304
Luxemburg	4
Unkari	1 146
Malta	8,485
Alankomaat	930
Itävalta	206
Puola	335,88
Portugali (*)	2 690
Slovenia	84,909
Slovakia	305,756
Suomi	80
Ruotsi	180
Yhdistynyt kuningaskunta	19 492
Yhteensä	81 667,905

(*) Mukautetaan asetuksen (EY) N:o 1017/94 voimassaolon päättyessä.

▼B

117 artikla

Palkkio-oikeuden siirtäminen

1. Jos viljelijä myy tai muulla tavoin luovuttaa tilansa, hän voi siirtää kaikki palkkio-oikeutensa henkilölle, joka jatkaa tilan pitämistä.

2. Viljelijä voi siirtää oikeutensa kokonaan tai osittain muille viljelijöille myös tilaansa luovuttamatta.

Jos palkkio-oikeuksia siirretään ilman tilan luovutusta, osa siirretyistä oikeuksista, enintään 15 prosenttia, on palautettava maksutta tapahtuvaa uudelleen jakamista varten korvauksetta sen jäsenvaltion kansalliseen varantoon, jonka alueella tila sijaitsee.

Jäsenvaltiot voivat hankkia palkkio-oikeuksia viljelijöiltä, jotka vapaaehtoisesti luopuvat oikeuksistaan kokonaan tai osittain. Tällöin viljelijöille voidaan suorittaa tällaisten oikeuksien hankinnasta maksu joko kansallisista talousarvioista tai 119 artiklan 2 kohdan viidennen luetelmakohdan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään ja asianmukaisesti perustelluissa olosuhteissa jäsenvaltiot voivat säätää, että oikeudet siirretään kansallisen varannon kautta, jos tila myydään tai luovutetaan muulla tavoin.

3. Jäsenvaltiot voivat toteuttaa tarvittavat toimenpiteet estääkseen palkkio-oikeuksien siirtämisen pois sellaisilta herkiltä vyöhykkeiltä tai alueilta, joilla lampaankasvatus on erityisen tärkeää paikalliselle elinkeinoelämälle.

4. Jäsenvaltiot voivat sallia palkkio-oikeuksien sellaisen osan väliaikaiset siirrot, jota oikeuksia hallussaan pitävä viljelijä ei aio käyttää, ennen päivää, jonka ne vahvistavat.

118 artikla

Kansallinen varanto

1. Jäsenvaltioiden on ylläpidettävä kansallista palkkio-oikeuksien varantoa.

2. Edellä 117 artiklan 2 kohdan tai muiden yhteisön säännösten mukaisesti palautetut palkkio-oikeudet on lisättävä kansalliseen varantoon.

▼B

3. Jäsenvaltiot voivat myöntää viljelijälle palkkio-oikeuksia kansallisten varantojensa rajoissa. Palkkio-oikeuksia myöntäessään jäsenvaltiot asettavat etusijalle erityisesti uudet tai nuoret karjankasvattajat tai muut ensisijaisessa asemassa olevat viljelijät.

119 artikla

Lisätuet

1. Jos 71 artiklaa sovelletaan, jäsenvaltiot maksavat vuosittain lisätukia tämän artiklan 3 kohdassa vahvistettujen kokonaismäärien mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat päättää kasvattaa tämän artiklan 3 kohdassa vahvistettuja kokonaismääriä pienentämällä 113 artiklassa tarkoitettujen tukien määriä. Näiden määrien pienentäminen, jota voidaan soveltaa aluekohtaisesti, ei saa ylittää yhtä euroa.

Tuet maksetaan vuosittain objektiivisin perustein, joihin kuuluvat erityisesti asianomaiset tuotantorakenteet ja -olosuhteet, ja siten, että varmistetaan tuottajien yhtäläinen kohtelu ja ehkäistään markkina- ja kilpailuvääristymät. Näitä tukia ei saa sitoa markkinahintojen vaihteluun. Ne voidaan suorittaa aluekohtaisesti.

2. Tukea voidaan antaa muun muassa seuraaviin tarkoituksiin:

— sellaisille viljelijöille maksettavat tuet, jotka harjoittavat paikallisen elinkeinoelämän tai ympäristönsuojelun kannalta tärkeitä ja erityisesti laatua korostavia tuotantotyyppejä,

— edellä 113 artiklassa säädetyn palkkion määrän kasvattaminen. Lisämäärien edellytykseksi voidaan asettaa eläintiheyttä koskevia vaatimuksia, jotka jäsenvaltiot määrittelevät paikallisten olosuhteiden mukaisesti,

— viljelijöiden tilojen uudelleenjärjestelyihin tai tuottajajärjestöjen kehittämiseen tarkoitettu tuki,

— viljelijöille maksettava pinta-alatuki, joka myönnetään sellaista rehualahehtaaria kohti, joka on viljelijän käytettävissä kyseisenä kalenterivuonna ja jonka osalta ei samana vuonna haeta tukea tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmän, kuivattujen rehujen tukijärjestelmän eikä muiden pysyvien kasvien tai puutarhakasvien yhteisön tukijärjestelmän perusteella,

— sellaisille viljelijöille tarkoitettu tuki, jotka luopuvat oikeuksistaan vapaaehtoisesti 117 artiklan 2 kohdan mukaisesti,

— lampaan- ja vuohenlihan jalostamisen ja kaupan pitämisen parantamiseen sekä järkiperäistämiseen tarkoitettu tuki.

▼M1

3. Sovelletaan seuraavia kokonaismääriä:

(tuhatta euroa)

Belgia	64
Tšekin tasavalta	71
Tanska	79
Saksa	1 793
Viro	51
Kreikka	8 767
Espanja	18 827
Ranska	7 083
Irlanti	4 875

▼M1

(tuhatta euroa)

Italia	6 920
Kypros	441
Latvia	19
Liettua	18
Luxemburg	4
Unkari	1 212
Malta	9
Alankomaat	743
Itävalta	185
Puola	355
Portugali	2 275
Slovenia	86
Slovakia	323
Suomi	61
Ruotsi	162
Yhdistynyt kuningaskunta	20 162

4. Uusissa jäsenvaltioissa kokonaismääriä sovelletaan 143 a artiklassa vahvistetun tukien lisäystä koskevan aikataulun mukaisesti.

▼B

120 artikla

Enimmäismäärät

Kaikkien haettujen palkkioiden ja lisätukien kokonaismäärä ei saa ylittää enimmäismäärää, jonka komissio vahvistaa 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Kun haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, tuottajakohtaista tukea vähennetään samassa suhteessa kyseisen markkinointivuoden aikana.

12 LUKU

NAUDANLIHATUET

121 artikla

Soveltamisala

Jos sovelletaan 68 artiklaa ja ellei toisin ole säädetty, jäsenvaltion on myönnettävä tässä luvussa asetetuin edellytyksin tukea tai tukia, jotka asianomainen jäsenvaltio on valinnut kyseisen artiklan mukaisesti.

122 artikla

Määritelmät

Tässä luvussa tarkoitetaan:

a) ”alueella” asianomaisen jäsenvaltion valinnan mukaan joko jäsenvaltiota tai sen osaa;

▼B

b) ”sonnilla” kuohitsematonta urospuolista nautaeläintä;

c) ”härällä” kuohittua urospuolista nautaeläintä;

d) ”emolehmällä” lihakarjarotuun kuuluvaa lehmää tai tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä saatua lehmää, joka kuuluu samaan karjaan lihantuotantotarkoituksessa pidettävien vasikoiden kanssa,

e) ”hieholla” vähintään kahdeksan kuukauden ikäistä poikimatonta naaraspuolista nautaeläintä.

123 artikla

Erityispalkkio

1. Viljelijä, joka pitää tilallaan urospuolisia nautaeläimiä, voi hakemuksesta saada erityispalkkiota. Palkkio myönnetään alueellisten enimmäismäärien rajoissa enintään 90:stä kuhunkin 2 kohdassa tarkoitettuun ikäryhmään kuuluvasta eläimestä kalenterivuotta ja tilaa kohden.

2. Erityispalkkio voidaan myöntää enintään:

a) yhden kerran kunkin vähintään yhdeksän kuukauden ikäisen sonnin elinaikana; tai

b) kaksi kertaa kunkin härän elinaikana:

— ensimmäisen kerran, kun eläin on yhdeksän kuukauden ikäinen,

— toisen kerran sen jälkeen, kun eläin on tullut 21 kuukauden ikään.

3. Erityispalkkion saamiseksi:

a) viljelijän on erikseen määriteltävän ajan täytynyt pitää lihotuksessa kutakin hakemuksen kohteena olevaa eläintä.

b) jokaisella eläimellä on oltava teurastukseen tai vientiin asti nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän käyttöönottamisesta sekä naudanlihan ja naudanlihatuotteiden pakollisesta merkitsemisestä 17 päivänä heinäkuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1760/2000 ([1]) 6 artiklassa tarkoitettu passi, joka sisältää kaikki asianomaiset tiedot eläimen palkkiotilanteesta, tai jos passia ei ole, vastaava hallinnollinen asiakirja.

4. Jos hakemuksen kohteena olevien, erityispalkkion myöntämisen edellytykset täyttävien, vähintään yhdeksän kuukauden ikäisten sonnien ja 9-20 kuukauden ikäisten härkien kokonaismäärä jollakin alueella ylittää 8 kohdassa tarkoitetun alueellisen enimmäismäärän, kaikkien 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti palkkiokelpoisten eläinten määrää viljelijää kohden vähennetään kyseisenä kalenterivuonna suhteessa ylityksen määrään.

Tässä artiklassa ’alueellisella enimmäismäärällä’ tarkoitetaan erityispalkkioon oikeutettujen eläinten lukumäärää yhdellä alueella yhden kalenterivuoden aikana.

5. Edellä 1 ja 4 kohdasta poiketen jäsenvaltiot voivat:

— muuttaa 90 eläimen tilakohtaista päälukua ja ikäryhmää koskevaa rajoitusta tai luopua siitä maaseudun kehittämispolitiikan mukaisin objektiivisin perustein ja ainoastaan sillä ehdolla, että niissä otetaan huomioon ympäristö- ja työllisyysnäkökohdat,

— käyttäessään tätä valtaa, päättää soveltaa 4 kohtaa siten, että saavutetaan sovellettavan alueellisen enimmäismäärän noudattamiseen vaadittu vähennystaso ilman, että kyseisiä vähennyksiä sovelletaan pientuottajiin, jotka eivät ole jättäneet erityispalkkiohakemuksia kyseiseltä vuodelta enemmästä kuin kyseisen jäsenvaltion määrittämästä vähimmäiseläinmäärästä.

6. Jäsenvaltiot voivat päättää erityispalkkion myöntämisestä nautaeläinten teurastuksen yhteydessä. Tässä tapauksessa 2 kohdan a

([1]) EYVL L 204, 11.8.2000, s. 1.

▼B

alakohdassa tarkoitettu ikävaatimus korvataan sonnien osalta 185 kilogramman vähimmäisteuraspainolla.

Palkkio on maksettava tai siirrettävä viljelijöille.

Yhdistyneellä kuningaskunnalla on oikeus soveltaa erityispalkkion myöntämiseen Pohjois-Irlannissa erilaista järjestelmää kuin muilla alueillaan.

7. Erityispalkkion määräksi vahvistetaan:

a) 210 euroa palkkiokelpoista sonnia kohti:

b) 150 euroa palkkiokelpoista härkää ja ikäryhmää kohti:

▼M1

8. Sovelletaan seuraavia alueellisia enimmäismääriä:

Belgia	235 149
Tšekin tasavalta	244 349
Tanska	277 110
Saksa	1 782 700
Viro	18 800
Kreikka	143 134
Espanja	713 999 (*)
Ranska	1 754 732 (**)
Irlanti	1 077 458
Italia	598 746
Kypros	12 000
Latvia	70 200
Liettua	150 000
Luxemburg	18 962
Unkari	94 620
Malta	3 201
Alankomaat	157 932
Itävalta	373 400
Puola	926 000
Portugali	175 075 (***) (****)
Slovenia	92 276
Slovakia	78 348
Suomi	250 000
Ruotsi	250 000
Yhdistynyt kuningaskunta	1 419 811 (*****)

(*) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1454/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(**) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1452/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(***) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1453/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(****) Mukautetaan asetuksen (EY) N:o 1017/94 voimassaolon päättyessä.

(*****) Tätä enimmäismäärää korotetaan tilapäisesti 100 000:lla 1 519 811:een, kunnes alle kuuden kuukauden ikäisiä eläviä eläimiä saa viedä maasta.

▼B

124 artikla

Kausiporrastuspalkkio

1. Sovellettaessa 71 artiklaa jäsenvaltiossa, jossa teurastetaan härkiä:

a) tiettynä vuonna yli 60 prosenttia urospuolisten nautaeläinten vuotuisista teurastuksista, ja

▼B

b) 1 päivästä syyskuuta 30 päivään marraskuuta yli 35 prosenttia vuosittain teurastettujen kuohittujen urospuolisten nautaeläinten kokonaismäärästä,

viljelijät voivat hakemuksesta saada erityispalkkion lisäpalkkiota (kausiporrastuspalkkiota). Jos molemmat edellä mainitut kynnykset kuitenkin saavutetaan joko Irlannissa tai Pohjois-Irlannissa, palkkiota sovelletaan sekä Irlantiin että Pohjois-Irlantiin.

Kun tätä artiklaa sovelletaan Yhdistyneessä kuningaskunnassa, Pohjois-Irlantia pidetään erillisenä kokonaisuutena.

2. Palkkion määräksi vahvistetaan:

— 72,45 euroa vuoden 15 ensimmäisen viikon aikana teurastettua eläintä kohden

— 54,34 euroa vuoden 16:nnella ja 17:nnellä viikolla teurastettua eläintä kohden

— 36,23 euroa vuoden 18:nnella-21:llä viikolla teurastettua eläintä kohden, ja

— 18,11 euroa vuoden 22:lla ja 23:nnella viikolla teurastettua eläintä kohden.

3. Jos 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua määrää ei saavuteta ja ottaen huomioon mainitun kohdan toiseksi viimeinen virke, jäsenvaltiot joiden viljelijät ovat aiemmin saaneet kausiporrastuspalkkiota, voivat päättää myöntää tämän palkkion siten, että sen määrä on 60 prosenttia 2 kohdassa vahvistetuista määristä.

Tässä tapauksessa asianomainen jäsenvaltio:

a) voi päättää, että tukea myönnetään ainoastaan kahdelta tai kolmelta ensimmäiseksi mainitulta kaudelta

b) varmistaa, että toimenpide ei aiheuta taloudellisia muutoksia kyseisen varainhoitovuoden osalta, vähentämällä vastaavasti:

— kyseisessä jäsenvaltiossa härkien erityispalkkiota toisen ikäryhmän osalta, ja/tai

— 2 jakson mukaisesti maksettua lisätukea, ja ilmoitettava komissiolle vähennyksestä.

Tämän toimenpiteen soveltamiseksi Irlantia ja Pohjois-Irlantia pidetään 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua määrää laskettaessa ja siitä seuraavaa palkkio-oikeutta määritettäessä yhtenä alueena.

4. Sen määrittelemiseksi, onko tässä artiklassa tarkoitetut prosenttimäärät ylitetty, otetaan huomioon teurastukset, jotka on tehty toiseksi viimeisenä palkkiokelpoisen eläimen teurastusvuotta edeltävänä vuonna.

125 artikla

Emolehmäpalkkio

1. Viljelijä, joka pitää tilallaan emolehmiä, voi hakemuksesta saada palkkion emolehmäkarjan pitämisestä (emolehmäpalkkio). Palkkio myönnetään viljelijäkohtaisten enimmäismäärien rajoissa vuotta ja viljelijää kohden.

2. Emolehmäpalkkio myönnetään viljelijälle, joka:

a) ei toimita tilaltaan maitoa tai maitotuotteita hakemuksen jättöpäivää seuraavien kahdentoista kuukauden aikana.

Maidon tai maitotuotteiden luovuttaminen tilalta suoraan kuluttajalle ei kuitenkaan estä palkkion myöntämistä,

b) joka toimittaa maitoa tai maitotuotteita ja jonka asetuksen (ETY) N:o 3950/92 4 artiklassa tarkoitettu tuottajakohtainen viitemäärä on enintään 120 000 kilogrammaa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin objektiivisin perustein, jotka ne määrittelevät, päättää muuttaa tätä määrällistä rajoitusta tai luopua siitä,

▼B

jos kyseinen viljelijä pitää emolehmiä vähintään 60 prosenttia ja hiehoja enintään 40 prosenttia palkkiohakemuksessa olevasta määrästä yhtäjaksoisesti vähintään hakemuksen jättöpäivää seuraavien kuuden kuukauden ajan.

Se, ovatko lehmät emolehmäkarjaa vai lypsykarjaa, todetaan tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan mukaisten palkkiokelpoisten eläinten määrän laskemiseksi erityisesti edunsaajan tuottajakohtaisesta viitemäärästä, joka määritellään 95 artiklan 2 kohdassa, sekä keskimääräisestä maitotuotoksesta.

3. Tuottajakohtaista palkkio-oikeutta rajoitetaan 126 artiklassa määritellyillä viljelijäkohtaisilla enimmäismäärillä.

4. Palkkion määräksi palkkiokelpoista eläintä kohden vahvistetaan 200 euroa.

5. Sovellettaessa 68 artiklan a alakohdan i alakohtaa jäsenvaltiot voivat myöntää ylimääräisen kansallisen emolehmäpalkkion, joka on enintään 50 euroa eläintä kohden, edellyttäen, että asianomaisen jäsenvaltion karjankasvattajien kesken ei aiheudu syrjintää.

Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/1999 ([1]) 3 ja 6 artiklassa määritetyllä alueella sijaitsevien tilojen osalta tämän lisäpalkkion ensimmäiset 24,15 euroa eläintä kohden rahoitetaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta.

Jäsenvaltion koko alueella sijaitsevien tilojen osalta rahoitetaan lisäpalkkio kokonaisuudessaan EMOTR:n tukiosastosta, jos emolehmien osuus asianomaisen jäsenvaltion nautakarjassa on suuri, vähintään 30 prosenttia lehmien kokonaismäärästä, ja jos vähintään 30 prosenttia teurastetuista urospuolisista nautaeläimistä kuuluu lihakkuusluokkiin S ja E. Näiden prosenttilukujen ylittäminen määräytyy sitä vuotta edeltävien kahden vuoden keskiarvosta, jonka osalta palkkio myönnetään.

6. Tässä artiklassa otetaan huomioon ainoastaan hiehot, jotka kuuluvat lihakarjarotuun tai jotka ovat syntyneet tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä ja jotka kuuluvat samaan karjaan lihantuotantotarkoituksessa pidettävien vasikoiden kanssa.

126 artikla

Emolehmien viljelijäkohtainen enimmäismäärä

▼M1

1. Kullekin emolehmien kasvattajalle myönnetään tukea asetuksen (EY) N:o 1254/1999 7 artiklan tai 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti vahvistettujen tuottajakohtaisten enimmäismäärien rajoissa.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että palkkio-oikeuksien määrä ei niiden alueella ylitä 5 kohdassa vahvistettuja kansallisia enimmäismääriä ja että 128 artiklassa tarkoitetut kansalliset varannot voidaan ylläpitää.

Lukuun ottamatta tapauksia, joihin sovelletaan 143 b artiklaa, uusien jäsenvaltioiden on jaettava tuottajakohtaiset enimmäismäärät tuottajille ja perustettava kansalliset varannot kullekin näistä jäsenvaltioista 5 kohdan mukaisesti varatusta palkkio-oikeuksien kokonaismäärästä vuoden kuluessa liittymispäivästä.

Asetuksen 143 b artiklan mukaisen yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän soveltamiskauden jälkeen ja sovellettaessa 68 artiklan 2 kohdan a alakohdan i alakohtaa toisessa alakohdassa tarkoitettu tuottajakohtaisten enimmäismäärien jakaminen tuottajille ja kansallisten varantojen perustaminen on tehtävä maatilan tulotukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden loppuun mennessä.

([1]) EYVL L 161, 26.6.1999, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1105/2003 (EUVL L 158, 27.6.2003, s. 3).

▼B

3. Jos tämä 2 kohdassa tarkoitettu tarkistus edellyttää viljelijäkohtaisten enimmäismäärien alennusta, se on tehtävä ilman korvauksia ja siitä on päätettävä objektiivisin perustein, joissa otetaan huomioon erityisesti:

— missä määrin viljelijät ovat käyttäneet viljelijäkohtaisia enimmäismääriään vuotta 2000 edeltävien kolmen viitevuoden aikana,

— investointi- tai laajaperäistämisohjelman täytäntöönpano naudanlihaalalla,

— erityiset luonnonolot tai seuraamukset, joiden vuoksi palkkiota ei ole maksettu tai sitä on alennettu vähintään yhden viitevuoden aikana,

— muut poikkeukselliset olosuhteet, joiden vuoksi vähintään yhden viitevuoden aikana maksetut tuet eivät vastaa edellisten vuosien todellista tilannetta.

4. Edellä olevan 2 kohdan mukaisesti toteutetun toimenpiteen perusteella pidätetyt palkkio-oikeudet on poistettava.

▼M1

5. Sovelletaan seuraavia kansallisia enimmäismääriä:

Belgia	394 253
Tšekin tasavalta (*)	90 300
Tanska	112 932
Saksa	639 535
Viro (*)	13 416
Kreikka	138 005
Espanja (**)	1 441 539
Ranska (***)	3 779 866
Irlanti	1 102 620
Italia	621 611
Kypros (*)	500
Latvia (*)	19 368
Liettua (*)	47 232
Luxemburg	18 537
Unkari (*)	117 000
Malta (*)	454
Alankomaat	63 236
Itävalta	375 000
Puola (*)	325 581
Portugali (****) (*****)	416 539
Slovenia (*)	86 384
Slovakia (*)	28 080
Suomi	55 000
Ruotsi	155 000
Yhdistynyt kuningaskunta	1 699 511

(*) Sovelletaan liittymispäivästä alkaen.

(**) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1454/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(***) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1452/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(****) Rajoittamatta asetuksessa (EY) N:o 1453/2001 vahvistettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

(*****) Korotetaan asetuksen (EY) N:o 1017/94 voimassaolon päättyessä palkkioilla, jotka johtuvat kyseisen asetuksen soveltamisesta vuosina 2003 ja 2004.

▼B

127 artikla

Emolehmäpalkkio-oikeuksien siirtäminen

1. Jos viljelijä myy tai muulla tavoin luovuttaa tilansa, hän voi siirtää kaikki emolehmäpalkkio-oikeutensa henkilölle, joka jatkaa tilan pitämistä. Viljelijä voi myös siirtää oikeutensa kokonaan tai osittain muille viljelijöille myös tilaansa luovuttamatta.

Jos palkkio-oikeuksia siirretään ilman tilan siirtoa, osa siirretyistä oikeuksista, enintään 15 prosenttia, palautetaan ilman korvausta sen jäsenvaltion kansalliseen varantoon, jonka alueella tila sijaitsee, jaettavaksi ilmaiseksi.

2. Jäsenvaltioiden:

a) on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen estämiseksi, että palkkio-oikeuksia siirrettäisiin pois herkiltä vyöhykkeiltä tai alueilta, joilla naudanlihantuotannon merkitys paikalliselle talouselämälle on erityisen suuri;

b) on mahdollista säätää, että oikeudet voi siirtää ilman tilan luovutusta suoraan viljelijältä toiselle tai kansallisen varannon kautta.

3. Jäsenvaltiot voivat sallia ennen erikseen vahvistettavaa päivämäärää sellaisen palkkio-oikeuksien osan väliaikaisen siirtämisen, jota oikeuksia hallussaan pitävä viljelijä ei aio käyttää.

128 artikla

Emolehmäpalkkio-oikeuksien kansallinen varanto

1. Jokaisen jäsenvaltion on ylläpidettävä kansallista varantoa emolehmäpalkkio-oikeuksia varten.

2. Kansalliseen varantoon liitetään 127 artiklan 1 kohdan tai muiden yhteisön säännösten mukaisesti palautetut palkkio-oikeudet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 126 artiklan 4 kohdan säännösten soveltamista.

3. Jäsenvaltioiden on käytettävä kansallisia varantojaan niiden rajoissa palkkio-oikeuksien myöntämiseen erityisesti uusille tai nuorille viljelijöille tai muille ensisijaisessa asemassa oleville viljelijöille.

129 artikla

Hiehot

1. Edellä 125 artiklan 3 kohdasta poiketen jäsenvaltiot, joissa enemmän kuin 60 prosenttia emolehmistä ja hiehoista pidetään vuoristoalueilla neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999 18 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä, voivat päättää hallinnoida palkkiota siten, että erotetaan toisistaan hiehoista ja toisaalta emolehmistä myönnettävä emolehmäpalkkio asianomaisen jäsenvaltion vahvistaman erillisen kansallisen enimmäismäärän rajoissa.

Tällainen erillinen kansallinen enimmäismäärä ei saa ylittää 40 prosenttia 126 artiklan 5 kohdassa mainitusta asianomaisen jäsenvaltion kansallisesta enimmäismäärästä. Kyseistä kansallista enimmäismäärää vähennetään erillisen kansallisen enimmäismäärän verran. Mikäli tämän kohdan mukaista valtaa käyttävässä jäsenvaltiossa hakemuksen kohteena olevien, emolehmäpalkkion myöntämisen edellytykset täyttävien hiehojen kokonaismäärä ylittää erillisen kansallisen enimmäismäärän, palkkiokelpoisten hiehojen määrää viljelijää kohden vähennetään kyseisenä vuonna suhteessa ylityksen määrään.

2. Tässä artiklassa tarkoitetaan ainoastaan hiehoja, jotka kuuluvat lihakarjarotuun tai jotka ovat syntyneet tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä.

▼B

130 artikla

Teurastuspalkkio

1. Viljelijä, joka pitää tilallaan nautaeläimiä, voi hakemuksesta saada teurastuspalkkion. Se myönnetään palkkiokelpoisten eläinten teurastuksesta tai niiden viennistä kolmanteen maahan ja erikseen vahvistettavien kansallisten enimmäismäärien rajoissa.

Teurastuspalkkiokelpoisia ovat:

a) vähintään kahdeksan kuukauden ikäiset sonnit, härät, lehmät ja hiehot,

b) yli kuukauden ja alle kahdeksan kuukauden ikäiset vasikat, joiden teurastuspaino on enintään 185 kg,

edellyttäen, että ne ovat olleet viljelijällä määrätyn ajan.

2. Palkkion määräksi vahvistetaan:

a) 80 euroa 1 kohdan a alakohdassa mainittujen palkkiokelpoisten eläinten osalta,

b) 50 euroa 1 kohdan b alakohdassa mainittujen palkkiokelpoisten eläinten osalta.

3. Edellä 1 kohdassa mainitut kansalliset enimmäismäärät vahvistetaan jäsenvaltiokohtaisesti ja erikseen kummallekin a ja b alakohdassa mainitulle eläinryhmälle. Kunkin enimmäismäärän on vastattava asianomaisessa jäsenvaltiossa vuonna 1995 teurastettujen kummankin ryhmän eläinten määrää, johon lisätään kolmansiin maihin vietyjen eläinten määrä Eurostatin tietojen tai komission hyväksymien muiden kyseistä vuotta koskevien julkaistujen virallisten tilastotietojen mukaisesti.

▼M1

Uusien jäsenvaltioiden osalta kansalliset enimmäismäärät esitetään seuraavassa taulukossa.

	Sonnit, härät, lehmät ja hiehot	1—8 kuukauden ikäiset vasikat, joiden teurastuspaino on enintään 185 kilogrammaa
Tšekin tasavalta	483 382	27 380
Viro	107 813	30 000
Kypros	21 000	—
Latvia	124 320	53 280
Liettua	367 484	244 200
Unkari	141 559	94 439
Malta	6 002	17
Puola	1 815 430	839 518
Slovenia	161 137	35 852
Slovakia	204 062	62 841

▼B

4. Jos asianomaisessa jäsenvaltiossa sellaisten eläinten kokonaismäärä, joista on tehty hakemus jommankumman 1 kohdan a tai b alakohdassa mainitun eläinryhmän osalta ja jotka täyttävät teurastuspalkkion myöntämisen edellytykset, ylittää kyseiselle ryhmälle vahvistetun kansallisen enimmäismäärän, kaikkien kyseiseen ryhmään kuuluvien palkkiokelpoisten eläinten määrää viljelijää kohden vähennetään kyseisenä vuonna samassa suhteessa.

131 artikla

Eläintiheys

1. Sovellettaessa 71 artiklaa niiden eläinten kokonaismäärä, joista voidaan myöntää erityispalkkio ja emolehmäpalkkio, rajoitetaan soveltamalla kullakin tilalla eläintiheyttä, joka on kaksi nautayksikköä

▼B

hehtaaria ja kalenterivuotta kohden. Eläintiheys on 1,8 nautayksikköä 1 päivästä tammikuuta 2003 alkaen. Eläintiheys ilmaistaan nautayksikköinä (NY) suhteessa kyseisellä tilalla pidettävien eläinten ruokintaan käytettävään rehualaan. Eläintiheyden vaatimusta ei kuitenkaan sovelleta viljelijään, jonka tilalla pidettävien ja eläintiheyden määrittämisessä huomioon otettavien eläinten määrä on enintään 15 NY.

2. Tilan eläintiheyden määrittämisessä on otettava huomioon:

a) urospuoliset nautaeläimet, emolehmät ja hiehot sekä lampaat ja/tai vuohet, joiden osalta palkkiohakemukset on jätetty, sekä lypsylehmät, jotka ovat tarpeen viljelijälle määrätyn maidon kokonaisviitemäärän tuottamiseksi. Näin saatu eläinmäärä muunnetaan nautayksiköiksi käyttäen seuraavaa muuntotaulukkoa:

Yli 24 kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet ja hiehot sekä emolehmät ja lypsylehmät	1,0 NY
6-24 kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet ja hiehot	0,6 NY
Lampaat	0,15 NY
Vuohet	0,15 NY

b) rehuala, jolla tarkoitetaan alaa, joka on koko kalenterivuoden nautakarjan-, lampaiden- ja/tai vuohienkasvatuksen käytössä. Rehualaan ei lasketa mukaan:

— rakennuksia, metsiä, lammikoita, teitä

— yhteisön tukijärjestelmään kuuluvaan muuhun tuotantoon tai pysyvien kasvien tai puutarhakasvien tuotantoon käytettäviä viljelyaloja, lukuun ottamatta pysyviä laitumia, joille pinta-alatukea myönnetään 136 artiklan tai tapauksen mukaan 96 artiklan mukaisesti

— aloja, jotka kuuluvat tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmään, kuivattujen rehujen tukijärjestelmään tai kansalliseen tai yhteisön kesannointijärjestelmään.

Rehualaan kuuluvat sekakäyttöalat ja sekaviljelyalat.

132 artikla

Laajaperäistämispalkkio

1. Sovellettaessa 71 artiklaa viljelijät, jotka saavat erityispalkkiota ja/tai emolehmäpalkkiota, voivat saada laajaperäistämispalkkion.

2. Laajaperäistämispalkkion suuruus on 100 euroa myönnettyä erityispalkkiota ja emolehmäpalkkiota kohden, jos kyseisenä kalenterivuonna tilan eläintiheys on enintään 1,4 NY hehtaaria kohden.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin päättää myöntää laajaperäistämispalkkiona 40 euroa, kun eläintiheys on 1,4 NY tai suurempi hehtaaria kohden, mutta pienempi kuin 1,8 NY, sekä 80 euroa, kun eläintiheys on pienempi kuin 1,4 NY hehtaaria kohden.

3. Sovellettaessa 2 kohtaa:

a) otetaan 131 artiklan 2 kohdan a alakohdasta poiketen tilan eläintiheyden määrittelyssä huomioon tilalla kyseisenä kalenterivuonna olevat urospuoliset nautaeläimet, lehmät ja hiehot sekä ne lampaat ja/tai vuohet, joista palkkiohakemuksia on jätetty kyseisenä kalenterivuotena. Eläinten lukumäärä muutetaan nautayksiköiksi 131 artiklan 2 kohdan a alakohdassa olevan muuntotaulukon avulla,

b) Liitteessä IX määriteltyjen peltokasvien tuotantoon käytettyjä alueita ei voi pitää ”rehualana”, tämän kuitenkaan rajoittamatta 131 artiklan 2 kohdan b alakohdan kolmannen luetelmakohdan soveltamista

▼B

c) eläintiheyden laskemisessa huomioon otettavaan rehualaan kuuluu vähintään 50 prosenttia laidunmaata.

Jäsenvaltiot määrittelevät ”laidunmaan”. Määritelmän on sisällettävä ainakin peruste, jonka mukaan laidunmaan on oltava ruohoaluetta, joka paikallisen maanviljelyskäytännön mukaan on tarkoitettu laiduntaville nautaeläimille ja/tai lampaille. Se ei saa kuitenkaan sulkea pois samana vuonna tapahtuvaa laidunmaan sekakäyttöä (laidun, heinä, nurmisäilörehu).

4. Viljelijät, jotka ovat jäsenvaltioissa, joissa yli 50 prosenttia maidontuotannosta tapahtuu asetuksen (EY) N:o 1257/1999 18 artiklassa tarkoitetuilla vuoristoalueilla, ja joiden tilat sijaitsevat tällaisilla alueilla, voivat saada tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettua laajaperäistämispalkkiota kyseisillä alueilla pidettävien lypsylehmien osalta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta mainitussa kohdassa esitettyjen eläintiheyttä koskevien vaatimusten soveltamista.

5. Asetuksen 144 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen komissio tarkistaa tarvittaessa tämän artiklan 2 kohdassa vahvistetun määrän ottaen erityisesti huomioon lisäpalkkiokelpoisten eläinten määrän edellisenä kalenterivuonna.

133 artikla

Lisätuet

1. Sovellettaessa 71 artiklaa jäsenvaltioiden on maksettava vuosittain alueensa viljelijöille lisätukea, jonka yleinen määrä koostuu tämän artiklan 3 kohdassa vahvistetuista yleisistä määristä. Tämä tuki on myönnettävä objektiivisin perustein, joihin on sisällyttävä erityisesti asian kannalta merkitykselliset tuotantorakenteet ja -edellytykset, sekä siten, että varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristymät. Lisätukea ei saa liittää markkinahintojen vaihteluun.

2. Lisätuki voi olla eläinkohtaista ja/tai pinta-alaperusteista tukea.

▼M1

3. Sovelletaan seuraavia kokonaismääriä:

(milj. euroa)

Belgia	39,4
Tšekin tasavalta	8,776017
Tanska	11,8
Saksa	88,4
Viro	1,13451
Kreikka	3,8
Espanja	33,1
Ranska	93,4
Irlanti	31,4
Italia	65,6
Kypros	0,308945
Latvia	1,33068
Liettua	4,942267
Luxemburg	3,4
Unkari	2,936076
Malta	0,0637
Alankomaat	25,3
Itävalta	12,0
Puola	27,3
Portugali	6,2
Slovenia	2,964780

▼M1

(milj. euroa)

Slovakia	4,500535
Suomi	6,2
Ruotsi	9,2
Yhdistynyt kuningaskunta	63,8

▼B

134 artikla

Eläinkohtainen tuki

1. Eläinkohtaista tukea voidaan myöntää:

a) urospuolisista nautaeläimistä,

b) emolehmistä,

c) lypsylehmistä,

d) hiehoista.

2. Eläinkohtaista tukea voidaan myöntää 130 artiklan mukaisesti teurastuspalkkioyksikköä kohti suoritettavana lisätukena vasikoita lukuun ottamatta. Muussa tapauksessa eläinkohtaisen tuen myöntämisessä on noudatettava:

a) 135 artiklassa vahvistettuja erityisedellytyksiä,

b) erityisiä eläintiheyteen liittyviä vaatimuksia, jotka jäsenvaltioiden on vahvistettava.

3. Erityiset eläintiheyteen liittyvät vaatimukset vahvistetaan:

— 131 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetun rehualan perusteella, lukuun ottamatta kuitenkaan aloja, joista tuki myönnetään 136 artiklan säännösten nojalla,

— ottaen huomioon erityisesti kyseisen tuotantotyypin ympäristövaikutukset, nautaeläintuotantoon käytetyn maan herkkyys ympäristön kannalta ja toimenpiteet, jotka on toteutettu maan ympäristöllisen tilanteen vakauttamiseksi tai parantamiseksi.

135 artikla

Eläinkohtaisen tuen edellytykset

1. Eläinkohtaisia tukia saa yhden kalenterivuoden aikana myöntää urospuolisista nautaeläimistä enintään sellaisesta jäsenvaltion eläinten lukumäärästä, joka on:

— samansuuruinen kuin kyseiselle jäsenvaltiolle 123 artiklan 8 kohdassa vahvistettu alueellinen enimmäismäärä tai

— samansuuruinen kuin se urospuolisten eläinten lukumäärä, josta on myönnetty palkkiota vuonna 1997, tai

— samansuuruinen kuin urospuolisten nautaeläinten teurastusten keskimääräinen lukumäärä vuosina 1997, 1998 ja 1999 kyseisiä vuosia koskevien Eurostatin tilastojen tai muiden näiden vuosien osalta julkaistujen komission hyväksymien virallisten tilastotietojen mukaan tai

▼M1

— uusien jäsenvaltioiden osalta: samansuuruinen kuin 123 artiklan 8 kohdassa esitetty enimmäismäärä tai samansuuruinen kuin vuosina 2001, 2002 ja 2003 teurastettujen urospuolisten nautaeläinten keskimääräinen lukumäärä kyseisten vuosien Eurostat-tilastojen perusteella tai muiden komission hyväksymien, kyseisiä vuosia koskevien julkaistujen tilastojen perusteella.

▼B

Jäsenvaltiot voivat myös säätää urospuolisten nautaeläinten määrän tilakohtaisesta rajoituksesta, jonka jäsenvaltio määrittelee kansallisesti tai alueellisesti.

Tukikelpoisia ovat ainoastaan vähintään kahdeksan kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet. Jos tuki maksetaan teurastuksen yhteydessä, jäsenvaltiot voivat päättää kyseisen edellytyksen korvaamisesta vähimmäisteurastuspainolla, jonka on oltava vähintään 180 kilogrammaa.

2. Edellä 125 artiklan 4 kohdan ja 129 artiklan mukaisia emolehmäpalkkiokelpoisia emolehmiä ja hiehoja koskevia eläinkohtaisia tukia voidaan myöntää ainoastaan emolehmäpalkkioyksikköä kohti suoritettavana lisätukena 125 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

3. Lypsylehmiä koskevia eläinkohtaisia tukia voidaan myöntää ainoastaan tilan käytettävissä olevan tukikelpoisen viitemäärän tonnikohtaisena tukena, joka määritetään 95 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Edellä 134 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ei sovelleta.

4. Muista kuin 2 kohdassa mainituista hiehoista maksettavia eläinkohtaisia tukia voidaan yhdessä jäsenvaltiossa yhtenä kalenterivuonna myöntää enintään sellaisesta määrästä hiehoja, joka on yhtä suuri kuin hiehojen teurastusten keskimääräinen lukumäärä vuosina 1997, 1998 ja 1999 kyseisiä vuosia koskevien Eurostatin tilastojen tai muiden näiden vuosien osalta julkaistujen komission hyväksymien virallisten tilastotietojen mukaan. ►M1 Uusien jäsenvaltioiden osalta viitevuodet ovat 2001, 2002 ja 2003. ◄

136 artikla

Pinta-alatuki

1. Pinta-alatukea myönnetään hehtaaria kohti sellaisesta monivuotisesta laitumesta:

a) joka on viljelijän käytössä kyseisenä kalenterivuonna,

b) jota ei käytetä 134 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen erityisten eläintiheyteen liittyvien vaatimusten noudattamiseksi, ja

c) jonka osalta samana vuonna ei haeta tukea tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmän, kuivattujen rehujen tukijärjestelmän tai muiden monivuotisten pelto- tai puutarhakasvien yhteisön tukijärjestelmän perusteella.

2. Pysyvä laidunala ei saa ylittää asianomaista alueellista perusviljelyalaa alueella, jolla pinta-alatukea voidaan myöntää.

Jäsenvaltioiden on määriteltävä alueelliset perusviljelyalat keskimääräisenä hehtaarimääränä pysyvää laidunta, jota käytettiin nautaeläinten kasvatukseen vuosina 1995, 1996 ja 1997. ►M1 Uusien jäsenvaltioiden osalta viitevuodet ovat 1999, 2000 ja 2001. ◄

3. 96 artiklan mukaiset pinta-alatuet tarvittaessa mukaan lukien tukea saa yhtä hehtaaria kohden myöntää enintään 350 euroa.

▼M1

136 a artikla

Soveltamisedellytykset uusissa jäsenvaltioissa

Uusissa jäsenvaltioissa sovelletaan 133 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja kokonaismääriä ja 136 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua 350 euron suuruista pinta-alatuen enimmäismäärää hehtaaria kohden 143 a artiklassa esitetyn tukien lisäystä koskevan aikataulun mukaisesti.

▼B

137 artikla

Tietojen toimittaminen

Lisätukien myöntämistä koskevien kansallisten järjestelyjen muutoksista on ilmoitettava komissiolle viimeistään kuukauden kuluttua niiden hyväksymisestä.

138 artikla

Yhteiset säännökset

Oikeus tämän luvun mukaisiin suoriin tukiin edellyttää, että eläin merkitään ja rekisteröidään asetuksen (EY) N:o 1760/2000 mukaisesti.

139 artikla

Enimmäismäärät

Kunkin tämän luvun perusteella haetun suoran tuen määrät eivät saa ylittää enimmäismäärää, jonka komissio vahvistaa 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja joka vastaa kunkin kyseisen suoran tuen osuutta 41 artiklassa tarkoitetusta enimmäismäärästä. ►M1 Uusien jäsenvaltioiden osalta komission 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistaman enimmäismäärän on kuitenkin vastattava 71 c artiklassa tarkoitettuun enimmäismäärään kuuluvan kunkin asianomaisen suoran tuen osuutta. ◄

Jos haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, viljelijäkohtaista tukea vähennetään kyseisenä vuonna suhteessa ylityksen määrään.

140 artikla

Neuvoston direktiivin 96/22/EY perusteella kielletyt aineet

1. Jos neuvoston direktiivin 96/22/EY ([1]) perusteella kiellettyjen aineiden jäämiä tai edellä mainitun säädöksen perusteella sallittujen, mutta laittomasti käytettyjen aineiden jäämiä havaitaan neuvoston direktiivin 96/23/EY ([2]) asiaa koskevien säännösten mukaisesti jonkun viljelijän nautakarjaan kuuluvassa eläimessä tai jos kiellettyä ainetta tai tuotetta tai direktiivin 96/22/EY perusteella sallittua, mutta laittomasti hallussa pidettyä ainetta tai tuotetta löydetään kyseisen viljelijän tilalta missä muodossa tahansa, kyseinen tuottaja ei sinä kalenterivuonna, jona havainto tehdään, voi saada tämän luvun säännöksissä tarkoitettuja maksuja.

Rikkomuksen toistuessa ajanjakso, jona tuottaja ei voi saada näitä maksuja, voidaan rikkomuksen vakavuusasteen mukaan pidentää viideksi vuodeksi alkaen siitä vuodesta, jonka kuluessa uusintarikkomus todetaan.

2. Jos eläinten omistaja tai haltija yrittää estää tarkastusten toteuttamisen ja jäämien seuraamista varten perustettujen kansallisten ohjelmien soveltamiseksi suoritettavien näytteiden ottamisen tai direktiivin 96/23/EY mukaisten tutkimusten ja tarkastusten toteuttamisen, sovelletaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja seuraamuksia.

([1]) Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3).

([2]) Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).

▼B

13 LUKU

PALKOVILJOJEN TUKI

141 artikla

Soveltamisala

Mikäli 71 artiklaa sovelletaan, asianomaiset jäsenvaltiot ottavat käyttöön seuraavia palkoviljoja koskevan tuotantotuen:

a) muut kuin kylvämiseen tarkoitetut CN-koodiin ex 0713 40 00 kuuluvat linssit eli kylvövirvilät,

b) muut kuin kylvämiseen tarkoitetut CN-koodiin ex 0713 20 00 kuuluvat kahviherneet,

c) CN-koodiin ex 0713 90 90, Vicia sativa L. ja Vicia ervilla Willd. -lajiin kuuluvat virnat, muut.

142 artikla

Tuki

1. Tukea myönnetään 141 artiklassa tarkoitettujen palkoviljojen tuotannolle markkinointivuosittain. Markkinointivuosi alkaa 1 päivänä heinäkuuta ja päättyy 30 päivänä kesäkuuta.

Tämän järjestelmän mukaista tukea ei myönnetä viljelyaloille, joiden osalta on tehty hehtaaritukihakemus, joka rahoitetaan asetuksen (EY) N:o 1258/1999 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

2. Pinta-alan, joka kylvetään ja jolta sato korjataan, hehtaarituetsi vahvistetaan 181 euroa hehtaarilta, tämän kuitenkaan rajoittamatta 143 artiklan säännösten soveltamista.

▼M1

143 artikla

Enimmäismäärä

Haetun tuen määrä ei saa ylittää enimmäismäärää, jonka komissio vahvistaa 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja joka vastaa liitteessä VI tarkoitetun palkoviljojen pinta-alatuen osuutta 41 artiklassa tarkoitetusta enimmäismäärästä. Uusien jäsenvaltioiden osalta komission 64 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistaman enimmäismäärän on kuitenkin vastattava liitteessä VI tarkoitetun palkoviljojen pinta-alatuen osuutta 71 c artiklassa tarkoitetusta kansallisesta enimmäismäärässä.

Jos haetun tuen kokonaismäärä ylittää vahvistetun enimmäismäärän, viljelijäkohtaista tukea vähennetään kyseisenä vuonna suhteessa ylityksen määrään.

▼B

V OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

144 artikla

Suorien tukien hallintokomitea

1. Komissiota avustaa suorien tukien hallintokomitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 4 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä.

Päätöksen 1999/468/EY 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan yhdeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

▼B

145 artikla

Täytäntöönpanosäännökset

Tämän asetuksen täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Niihin sisältyvät erityisesti:

a) yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat maatilojen neuvontajärjestelmän perustamista;

b) yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat tuen mukauttamisesta saatujen määrien jakamisperusteiden määrittelemistä;

c) yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat tässä asetuksessa säädettyjen tukien myöntämistä, myös tukikelpoisuusedellytysten, haku- ja maksupäivämäärien ja valvontasäännösten osalta, tukioikeuksien tarkastamista ja vahvistamista, myös jäsenvaltioiden välillä tarvittavan tiedonvaihdon osalta, sekä perusalojen tai taattujen enimmäispinta-alojen ylitysten määrittelemistä sekä yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat 11 ja 12 luvun perusteella vahvistettujen käyttämättömien palkkio-oikeuksien peruuttamista ja uudelleenjakoa;

▼M1

d) maatilan tulotukijärjestelmän osalta yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat erityisesti kansallisen varannon perustamista, oikeuksien siirtämistä, monivuotisten viljelykasvien, monivuotisten laidunten, maatalousmaan ja niittyjen määrittelyä, III osaston 5 ja 6 luvussa säädettyjä vaihtoehtoja ja luetteloa viljelykasveista, joiden viljely kesannoidulla maalla sallitaan, sekä yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat päätöksellä 93/355/ETY hyväksytyn GATT-sopimukseen liittyvän Euroopan talousyhteisön ja Amerikan yhdysvaltojen välisen öljysiemeniä koskevan yhteisymmärryspöytäkirjan noudattamista ([1]);

▼B

e) durumvehnän osalta yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat varmennettujen siementen ja tunnustettujen lajikkeiden määriä;

f) energiakasvien osalta yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat järjestelmän soveltamisalaan kuuluvien viljelykasvien määrittelyä, sopimusten vähimmäisvaatimuksia sekä jalostetun määrän ja tilalla jalostamisen valvontaa;

g) kuiduntuotantoon tarkoitetun hampun osalta yksityiskohtaiset säännöt, jotka koskevat erityisiä valvontatoimenpiteitä ja tetrahydrokannabinolipitoisuuden määrittelymenetelmiä, mukaan lukien 52 artiklassa tarkoitetut sopimusjärjestelyt ja sitoumukset;

h) liitteen I muutokset, jotka saattavat olla tarpeen, kun otetaan huomioon 1 artiklassa esitetyt perusteet;

▼M1

i) liitteiden II, VI, VII, IX, X ja XI muutokset, jotka saattavat olla tarpeen ottaen huomioon erityisesti vasta hyväksytty yhteisön lainsäädäntö, ja, siltä osin kuin se koskee liitteitä VIII ja VIII a, siinä tapauksessa, että sovelletaan vastaavasti 62 ja 71 i artiklaa, sekä tapauksen mukaan niiden tietojen perusteella, jotka jäsenvaltiot toimittavat peltokasvitukia vastaavasta viitemäärien osasta sekä varsinaisista enimmäismääristä, joita korotetaan sen mukaan, mikä muodostuu tosiasiallisesti määritetyn alan ja sen alan, jolle peltokasvitukia maksettiin vuosina 2000 ja 2001, väliseksi erotukseksi komission asetuksen (ETY) N:o 3887/92 ([2]) 9 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti perusalojen (tai durumvehnän taatun enimmäispinta-alan) rajoissa ja ottaen huomioon liitteessä VIII esitettyjen laskelmien perustana oleva kansallinen keskisato;

▼B

j) viljelylohkojen tunnistusjärjestelmän perusosat ja niiden määrittely;

([1]) EYVL L 147, 18.6.1993, s. 25.
([2]) EYVL L 327, 12.12.2001, s. 11.

▼B

k) pinta-alatukihakemuksiin mahdollisesti tehtävät muutokset ja vapautus pinta-alatukihakemuksen tekemisvaatimuksesta;

l) tukihakemuksiin sisältyviä vähimmäistietoja koskevat säännöt;

m) hallinnollisia tarkastuksia, paikalla tehtäviä tarkastuksia ja kaukokartoitustarkastuksia koskevat säännöt;

n) säännöt, jotka koskevat tuen vähennyksiä ja tuen ulkopuolelle jättämisiä niissä tapauksissa, joissa 3 artiklassa ja 24 artiklassa tarkoitettuja velvoitteita ei ole noudatettu, mukaan lukien tapaukset, joissa tukea ei vähennetä tai evätä;

o) liitteen V muutokset, jotka saattavat olla tarpeen, kun otetaan huomioon 26 artiklassa esitetyt perusteet;

p) jäsenvaltioiden ja komission väliset tiedonannot;

▼M1

q) hätätapauksessa käytäntöön liittyvien ja erityisongelmien ratkaisemisen kannalta tarvittavat asianmukaisesti perustellut toimenpiteet, erityisesti II osaston 4 luvun ja III osaston 5 ja 6 luvun täytäntöönpanemiseen liittyvät toimenpiteet. Tällaiset toimenpiteet voivat poiketa tämän asetuksen tietyistä osista, mutta ainoastaan siinä määrin ja sellaisen ajanjakson ajan kuin on ehdottomasti tarpeen.

146 artikla

Tietojen antaminen komissiolle

Jäsenvaltioiden on tiedotettava komissiolle yksityiskohtaisesti tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi toteutetuista ja erityisesti 5, 13, 42, 58, 71 d ja 71 e artiklaan liittyvistä toimenpiteistä.

▼B

147 artikla

Asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, N:o 1453/2001 ja N:o 1454/2001 muuttaminen

1) Korvataan asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artikla seuraavasti:

”6 artikla

1. Mikäli yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 70 artiklassa säädettyä poissulkemista sovelletaan, Helleenien tasavalta esittää komissiolle ohjelman Egeanmeren pienten saarten naudanliha-alaan sekä lampaan- ja vuohenkasvatukseen liittyvän perinteisen toiminnan tukemisesta kulutustarpeiden rajoissa.

Jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset laativat ohjelman ja panevat sen täytäntöön.

2. Yhteisö rahoittaa ohjelmaa vuosittaisella enimmäismäärällä, joka vastaa asetuksen (EY) N:o 1254/1999 (**), tämän asetuksen sekä asetuksen (EY) N:o 2529/2001 (***) nojalla Egeanmeren pienille saarille sijoittautuneille tuottajille vuonna 2003 tosiasiassa maksettujen palkkioiden määrää.

Komissio korottaa kyseistä määrää paikallisen tuotannon kehityksen huomioon ottamiseksi. Vuosittainen määrä ei kuitenkaan missään tapauksessa saa ylittää määrää, joka vastaa tämän asetuksen mukaisten naudanlihapalkkioiden vuonna 2003 sovellettavien enimmäismäärien kokonaismäärää kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien perus- ja lisäpalkkioiden sekä tukien summalla, eikä kaikkien niiden palkkio-oikeuksien yhteismäärää, joihin ovat oikeutettuja Egeanmeren pienille saarille 30. kesäkuuta 2003 mennessä sijoittautuneet tuottajat asetuksen (EY) N:o 2529/2001 nojalla sekä kansallisen varannon asiaankuuluvan osuuden mukaisesti, kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien palkkioiden ja tukien summalla.

3. Komissio hyväksyy täytäntöönpanojärjestelyt, hyväksyy ohjelman ja muuttaa sitä sekä vahvistaa tämän artiklan 2 kohdan

▼B

ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun määrän ja korottaa sitä asetuksen (EY) N:o 1782/2003 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Komissio voi samaa menettelyä noudattaen tarkistaa 2 kohdan toisessa alakohdassa asetettua enimmäismäärää.

4. Kreikan viranomaisten on esitettävä vuosittain viimeistään 15 päivänä huhtikuuta kertomus ohjelman täytäntöönpanosta.

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1.
(**) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s.1).
(***) EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.”

2) Korvataan asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artikla seuraavasti:

”9 artikla

1. Mikäli yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 70 artiklassa säädettyä poissulkemista sovelletaan, Ranska esittää komissiolle ohjelmat Ranskan merentakaisten departementtien naudanliha-alaan sekä lampaan- ja vuohenkasvatukseen liittyvän perinteisen toiminnan tukemisesta sekä toimenpiteitä tuotteiden laadun parantamisesta kulutustarpeiden rajoissa.

Jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset laativat ohjelmat ja panevat ne täytäntöön.

2. Yhteisö rahoittaa ohjelmia vuosittaisella enimmäismäärällä, joka vastaa Ranskan merentakaisiin departementteihin sijoittautuneille tuottajille asetuksen (EY) N:o 1254/1999 (**), tämän asetuksen sekä asetuksen (EY) N:o 2529/2001 (***) nojalla vuonna 2003 tosiasiassa maksettujen palkkioiden määrää.

Komissio korottaa kyseistä määrää paikallisen tuotannon kehityksen huomioon ottamiseksi. Vuosittainen määrä ei kuitenkaan missään tapauksessa saa ylittää määrää, joka vastaa asetuksen (EY) N:o 1452/2001 mukaisten naudanlihapalkkioiden vuonna 2003 sovellettavien enimmäismäärien kokonaismäärää kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien perus- ja lisäpalkkioiden sekä tukien summalla, eikä kaikkien niiden palkkio-oikeuksien yhteismäärää, joihin ovat oikeutettuja Ranskan merentakaisiin departementteihin 30. kesäkuuta 2003 mennessä sijoittautuneet tuottajat asetuksen (EY) N:o 2529/2001 nojalla sekä kansallisen varannon asiaankuuluvan osuuden mukaisesti, kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien palkkioiden ja tukien summalla.

3. Komissio hyväksyy täytäntöönpanojärjestelyt, hyväksyy ohjelmat ja muuttaa niitä sekä vahvistaa tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun määrän ja korottaa sitä asetuksen (EY) N:o 1782/2003 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Komissio voi samaa menettelyä noudattaen tarkistaa 2 kohdan toisessa alakohdassa asetettua enimmäismäärää.

4. Ranskan viranomaisten on esitettävä vuosittain viimeistään 15 päivänä huhtikuuta kertomus ohjelmien täytäntöönpanosta.

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1.
(**) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).
(***) EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.”

3) a) Muutetaan asetus (EY) N:o 1453/2001 seuraavasti: Korvataan 13 artikla seuraavasti:

”13 artikla

1. Mikäli yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 70 artiklassa säädettyä poissulkemista sovelletaan, Portugalin tasavalta esittää

▼B

komissiolle ohjelman Madeiran naudanliha-alaan sekä lampaan- ja vuohenkasvatukseen liittyvän perinteisen toiminnan tukemisesta ja toimenpiteitä tuotteiden laadun parantamisesta kulutustarpeiden rajoissa.

Jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset laativat ohjelman ja panevat sen täytäntöön.

2. Yhteisö rahoittaa ohjelmaa vuosittaisella enimmäismäärällä, joka vastaa Madeiralle sijoittautuneille tuottajille asetuksen (EY) N:o 1254/1999 (**), tämän asetuksen ja asetuksen (EY) N:o 2529/2001 (***) nojalla vuonna 2003 tosiasiallisesti maksettujen palkkioiden määrää.

Komissio korottaa kyseistä määrää paikallisen tuotannon kehityksen huomioon ottamiseksi. Vuosittainen määrä ei saa kuitenkaan missään tapauksessa ylittää määrää, joka vastaa tämän asetuksen mukaisten naudanlihapalkkioiden vuonna 2003 sovellettavien enimmäismäärien kokonaismäärää kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien perus- ja lisäpalkkioiden sekä tukien summalla, eikä kaikkien niiden palkkio-oikeuksien yhteismäärää, joihin ovat oikeutettuja Madeiralle 30.6.2003 mennessä sijoittautuneet tuottajat asetuksen (EY) N:o 2529/2001 nojalla sekä kansallisen varannon asiaankuuluvan osuuden mukaisesti, kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien palkkioiden ja tukien summalla.

3. Komissio hyväksyy täytäntöönpanojärjestelyt, hyväksyy ohjelman ja muuttaa sitä sekä vahvistaa tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun määrän ja korottaa sitä asetuksen (EY) N:o 1782/2003 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Komissio voi samaa menettelyä noudattaen tarkistaa 2 kohdan toisessa alakohdassa asetettua enimmäismäärää.

4. Portugalin tasavallan viranomaisten on esitettävä vuosittain viimeistään 15 päivänä huhtikuuta kertomus ohjelman täytäntöönpanosta.

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1.
(**) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).
(***) EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.”

b) Korvataan 22 artiklan 2-5 kohta seuraavasti:

”2. Mikäli asetuksen (EY) N:o 1782/2003 70 artiklassasäädettyä poissulkemista sovelletaan, Portugalin tasavalta esittääkomissiolle ohjelman naudanliha-alaan sekä lampaan- ja vuohenkasvatukseenliittyvän perinteisen toiminnan tukemisesta jatoimenpiteitä tuotteiden laadun parantamisesta.

Jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset laativatohjelman ja panevat sen täytäntöön.

3. Yhteisö rahoittaa ohjelmaa vuosittaisella enimmäismäärällä, joka vastaa Azoreille sijoittautuneille tuottajille asetuksen (EY)N:o 1254/1999, tämän asetuksen ja asetuksen (EY) N:o 2529/2001 nojalla vuonna 2003 tosiasiallisesti maksettujen palkkioidenmäärää.

Komissio korottaa kyseistä määrää paikallisen tuotannon kehityksenhuomioon ottamiseksi. Vuosittainen määrä ei saakuitenkaan missään tapauksessa ylittää määrää, joka vastaatämän asetuksen mukaisten naudanlihapalkkioiden vuonna 2003sovellettavien enimmäismäärien kokonaismäärää kerrottunavuonna 2003 sovellettavien perus- ja lisäpalkkioiden sekä tukiensummalla, eikä kaikkien niiden palkkio-oikeuksien yhteismäärää,joihin ovat oikeutettuja Azoreille 30 päivään kesäkuuta 2003mennessä sijoittautuneet tuottajat asetuksen (EY) N:o 2529/2001nojalla sekä asetuksen (EY) N:o 1254/1999 mukaistenemolehmäpalkkio-oikeuksien nojalla sekä näiden kansallistenvarantojen asiaankuu-

▼B

luvien osuuksien mukaisesti, kerrottunavuonna 2003 sovellettavien palkkioiden ja tukien summalla.

Sovellettaessa asetuksen (EY) N:o 1782/2003 68 artiklan akohdan i alakohtaa Portugalin tasavallan viranomaiset voivatkorottaa Azoreille myönnettävien emolehmäpalkkioiden enimmäismäärääsiirtämällä sinne emolehmäpalkkio-oikeuksiakansallisesta varannosta. Tällaisessa tapauksessa asetuksen (EY)N:o 1782/2003 68 artiklan a kohdan i alakohdan nojalla vahvistetustaenimmäismäärästä on siirrettävä vastaava määrä tämänartiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuun enimmäismäärään.

4. Komissio hyväksyy täytäntöönpanojärjestelyt, hyväksyyohjelman ja muuttaa sitä sekä vahvistaa tämän artiklan 3 kohdanensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun määrän ja korottaa sitäasetuksen (EY) N:o 1782/2003 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuamenettelyä noudattaen. Komissio voi samaa menettelyänoudattaen tarkistaa 2 kohdan toisessa alakohdassa asetettuaenimmäismäärää.

5. Portugalin tasavallan viranomaisten on esitettävä vuosittainviimeistään 15 päivänä huhtikuuta kertomus ohjelmantäytäntöönpanosta.”

c) Kumotaan 22 artiklan 6 kohta.

d) Korvataan 23 artikla seuraavasti:

”23 artikla

Markkinointivuodet 1999/2000-2004/2005 kattavan siirtymäkauden aikana ainoastaan asetuksen (ETY) N:o 3950/92 (*) 9 kohdan c alakohdan määritelmän mukaisten tuottajien, jotka ovat sijoittuneet Azoreille, harjoittavat tuotantoa Azoreilla ja jotka pitävät kaupan viitemääränsä, jota on korotettu kolmannen alakohdan mukaisesti määritetyllä prosenttisosuudella, ylittäviä määriä, katsotaan vaikuttaneen ylitykseen, kun lisämaksu jaetaan edellä mainitun asetuksen 2 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettujen tuottajien kesken.

Lisämaksu peritään määriltä, jotka ylittävät tällä tavoin korotetun viitemäärän sen jälkeen, kun tämän korotuksen rajoissa käyttämättä jääneet määrät on jaettu uudelleen ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuille tuottajille suhteessa kunkin käytössä olevaan viitemäärään.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu prosenttiosuus vastaa markkinointivuosien 1999/2000-2003/2004 osalta 73 000 tonnin määrän ja markkinointivuoden 2004/2005 osalta 61 500 tonnin määrän sekä kullakin tilalla 31 päivänä maaliskuuta 2000 käytettävissä olleiden viitemäärien summan välistä suhdetta. Sitä sovelletaan ainoastaan kunkin tuottajan käytettävissä 31 päivänä maaliskuuta 2000 olleisiin viitemääriin.

(*) EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 572/2003 (EUVL L 82, 29.3.2003, s. 20).”

4) Asetus (EY) N:o 1454/2001 muutetaan seuraavasti:

a) Korvataan 5 artikla seuraavasti:

”5 artikla

1. Mikäli yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 70 artiklassa säädettyä poissulkemista sovelletaan, Espanjan kuningaskunta esittää komissiolle ohjelman Kanariansaarten naudanliha-alaan sekä lampaan- ja vuohenkasvatukseen liittyvän perinteisen toiminnan tukemisesta sekä toimenpiteitä tuotteiden laadun parantamisesta kulutustarpeiden rajoissa.

Jäsenvaltioiden nimittämät toimivaltaiset viranomaiset valmistelevat ohjelman ja panevat sen täytäntöön.

▼B

2. Yhteisö rahoittaa ohjelman vuosittaisella enimmäismäärällä, joka vastaa Kanariansaarille sijoittautuneille tuottajille asetuksen (EY) N:o 1254/1999 (**), tämän asetuksen ja asetuksen (EY) N:o 2529/2001 (***) nojalla vuonna 2003 tosiasiallisesti maksettujen palkkioiden määrää.

Komissio korottaa kyseistä määrää paikallisen tuotannon kehityksen huomioon ottamiseksi. Vuosittainen määrä ei saa kuitenkaan missään tapauksessa ylittää määrää, joka vastaa tämän asetuksen mukaisten naudanlihapalkkioiden vuonna 2003 sovellettavien enimmäismäärien kokonaismäärää kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien perus- ja lisäpalkkioiden sekä tukien summalla, eikä kaikkien niiden palkkio-oikeuksien yhteismäärää, joihin ovat oikeutettuja Kanariansaarille 30.6.2003 mennessä sijoittautuneet tuottajat asetuksen (EY) N:o 2529/2001 nojalla sekä kansallisen varannon asiaankuuluvan osuuden mukaisesti, kerrottuna vuonna 2003 sovellettavien palkkioiden ja tukien summalla.

3. Komissio vahvistaa soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, hyväksyy ohjelman ja muuttaa sitä sekä vahvistaa tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun määrän ja korottaa sitä asetuksen (EY) N:o 1782/2003 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. Komissio voi samaa menettelyä noudattaen tarkistaa 2 kohdan toisessa alakohdassa asetettua enimmäismäärää.

4. Espanjan kuningaskunnan viranomaisten on esitettävä vuosittain viimeistään 15 päivänä huhtikuuta kertomus ohjelmien täytäntöönpanosta.

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1

(**) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 11, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, 16.5.2003, s. 1).

(***) EYVL L 341, 22.12.2001, s. 3.”

b) Asetuksen 6 artikla kumotaan.

148 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1868/94 muuttaminen

Muutetaan asetus (EY) N:o 1868/94 seuraavasti.

1) Lisätään 4 a artikla seuraavasti:

”4a artikla

Perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettujen perunoiden vähimmäishinnaksi vahvistetaan 178,31 euroa tonnilta markkinointivuodesta 2004/2005 alkaen.

Kyseistä hintaa sovelletaan siihen tehtaalle toimitettuun perunamäärään, joka tarvitaan yhden tärkkelystonnin valmistukseen.

Vähimmäishintaa mukautetaan perunoiden tärkkelyspitoisuuden mukaan.”

2) Korvataan 5 artikla seuraavasti:

”5 artikla

Perunatärkkelystä tuottaville yrityksille maksetaan palkkio, jonka suuruus on 22,25 euroa tuotettua tärkkelystonnia kohden, 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua enimmäiskiintiötä vastaavasta perunatärkkelysmäärästä edellyttäen, että ne ovat maksaneet perunantuottajille 4 a artiklassa tarkoitetun vähimmäishinnan koko perunamäärästä, joka tarvitaan kyseistä enimmäiskiintiötä vastaavan tärkkelysmäärän tuottamiseen.”

3) Korvataan 7 artikla seuraavasti:

”7 artikla

Tämän asetuksen säännösten soveltamisalaan ei kuulu perunatärkkelys, jonka valmistajaan ei sovelleta tämän asetuksen 2 artiklan 2

▼B

kohtaa ja joka ostaa perunoita, joista tuottajat eivät saa yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 93 artiklassa säädettyä tukea.

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1.”

149 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1251/1999 muutokset

Asetusta (EY) N:o 1251/1999 muutetaan seuraavasti:

1) 4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen luetelmakohta korvataan seuraavasti:

”valkuaiskasveille:

— 63,00 euroa/t markkinointivuodesta 2004/2005 alkaen”.

2) 4 artiklan 4 kohdassa 19 euroa/t korvataan määrällä 24 euroa/t.

3) 5 artiklassa:

a) ensimmäinen kohta korvataan seuraavasti:

”Pinta-alatukeen myönnetään lisäkorvaus, jonka suuruus on 313 euroa hehtaarilta markkinointivuodelta 2004/2005, durumvehnän viljelyyn varatulle viljelyalalle liitteessä II luetelluilla perinteisillä tuotantovyöhykkeillä liitteessä III vahvistettujen määrien rajoissa.”

b) neljäs kohta korvataan seuraavasti:

”Alueille, joilla durumvehnän tuotanto on vakiintunutta ja jotka ovat muita kuin liitteessä II tarkoitettuja alueita, myönnetään erityistukea 93 euroa hehtaarilta markkinointivuodelta 2004/2005 liitteessä IV mainittuja hehtaarimääriä noudattaen.”

150 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1254/1999 muutokset

Asetus (EY) N:o 1254/1999 muutetaan seuraavasti:

1) 10 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa luku 20 prosenttia korvataan 40 prosentilla.

2) Liitteessä I erityispalkkiota koskevassa taulukossa Itävaltaa koskeva luku korvataan luvulla ”373 400”.

3) Liitteessä II emolehmäpalkkiota koskevassa taulukossa Itävaltaa ja Portugalia koskevat luvut korvataan luvuilla ”375 000” ja ”416 539”.

151 artikla

Asetuksen (EY) N:o 1673/2000 muuttaminen

Muutetaan asetus (EY) N:o 1673/2000 seuraavasti:

1) Muutetaan 1 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 2 kohdan a alakohta seuraavalla:

”a) ’viljelijällä’ yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä annetun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 (*) 2 artiklan a alakohdassa määriteltyä viljelijää

(*) EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1.”

b) Korvataan 3 kohdassa ilmaisu ”asetuksessa (EY) N:o 1251/1999” ilmaisulla ”asetuksen (EY) N:o 1782/2003 52 artiklassa”.

2) Korvataan 5 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä ja toisessa luetelmakohdassa oleva ilmaisu ”asetuksen (EY) N:o 1251/1999 5 a artiklassa” ilmaisulla ”asetuksen (EY) N:o 1782/2003 52 artiklassa”.

▼M2

151 a artikla

Muutokset asetukseen (EY) N:o 546/2002

Muutetaan asetusta (EY) N:o 546/2002 seuraavasti:

1) Korvataan 1 ja 2 artiklassa ja liitteessä I ilmaus ”satovuosille 2002, 2003 ja 2004” ilmauksella ”satovuosille 2002, 2003, 2004 ja 2005”.

2) Korvataan liitteessä II olevan toisen taulukon otsikko seuraavasti:

”Takuukynnykset satovuosina 2003, 2004 ja 2005”.

151 b artikla

Muutokset asetukseen (ETY) N:o 2075/92

Lisätään 13 artiklan 1 kohtaan seuraava luetelmakohta:

”— 3 prosenttia satovuoden 2005 palkkiosta”.

▼B

152 artikla

Muiden asetusten muutokset

Poistetaan seuraavat säännökset:

a) asetuksen (ETY) N:o 2358/1971 3 artikla,

b) asetuksen (EY) N:o 1254/1999 3-25 artikla,

c) asetuksen (EY) N:o 2529/2001 3-11 artikla,

▼M2

e) asetuksen (ETY) N:o 1696/71 ([1]) 12 ja 13 artikla. Niitä sovelletaan kuitenkin edelleen vuoden 2004 satoa ja vuoden 2005 satoa koskeviin suorien tukien hakemuksiin, jos jäsenvaltio päättää soveltaa tilatukijärjestelmää tämän asetuksen 71 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa tarkoitetun humalaa koskevan siirtymäkauden jälkeen.

▼B

153 artikla

Kumoamiset

1. Kumotaan asetus (ETY) N:o 3508/92. Sitä sovelletaan kuitenkin edelleen suoria tukia koskeviin hakemuksiin vuotta 2005 edeltävien kalenterivuosien osalta.

2. Asetus (EY) N:o 1017/94 kumotaan 1 päivästä tammikuuta 2005 alkaen.

3. Asetus (EY) N:o 1577/96 ja asetus (EY) N:o 1251/1999 kumotaan. Niitä sovelletaan kuitenkin edelleen markkinointivuoteen 2004/2005.

4. Asetus (EY) N:o 1259/1999 kumotaan 1 päivästä toukokuuta 2004. Asetuksen (EY) N:o 1259/1999 2 a ja 11 artiklaa sekä kyseisten artiklojen soveltamiseksi asetuksen liitettä sovelletaan kuitenkin edelleen 31 päivään joulukuuta 2005. Lisäksi sovelletaan edelleen kyseisen asetuksen 3, 4 ja 5 artiklaa sekä kyseisten artiklojen soveltamiseksi myös asetuksen (EY) N:o 1259/1999 liitettä 31 päivään joulukuuta 2004.

▼M2

4 b. Kumotaan asetus (EY) N:o 1098/98. Sitä sovelletaan kuitenkin edelleen 31 päivään joulukuuta 2005.

([1]) EYVL L 175, 4.8.1971, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2320/2003 (EUVL L 345, 31.12.2003, s. 18).

▼B

5. Viittauksia kumottuihin asetuksiin pidetään viittauksina tähän asetukseen.

154 artikla

Yksinkertaistetun järjestelmän siirtymäsäännöt

Jos jäsenvaltio soveltaa asetuksen (EY) N:o 1259/1999 2 a artiklassa tarkoitettua yksinkertaistettua järjestelmää, sovelletaan seuraavia säännöksiä:

a) Vuosi 2003 on viimeinen vuosi, jona osallistujat voivat esittää uusia hakemuksia.

b) Osallistujat saavat yksinkertaistetun järjestelmän mukaisen määrän vuoteen 2005 saakka.

c) Tämän asetuksen II osaston 1 ja 2 lukua ei sovelleta yksinkertaistetussa järjestelmässä myönnettyihin määriin järjestelmään osallistumisaikana.

d) Yksinkertaistettuun järjestelmään osallistuvat viljelijät eivät voi hakea tilatukea niin kauan kun he osallistuvat yksinkertaistettuun järjestelmään. Jos viljelijä esittää hakemuksen tilatukijärjestelmään osallistumisesta, yksinkertaistetussa järjestelmässä myönnetty määrä sisällytetään tämän asetuksen 37 artiklassa tarkoitettuun viitemäärään. Se lasketaan ja sitä mukautetaan tämän asetuksen III osaston 2 luvun mukaisesti.

▼M1

154 a artikla

Uusia jäsenvaltioita koskevat siirtymätoimenpiteet

1. Jos siirtymätoimenpiteet ovat tarpeen helpottamaan uusien jäsenvaltioiden siirtymistä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmästä maatilan tulotukijärjestelmään ja muihin III ja IV osastossa tarkoitettuihin tukijärjestelmiin, tällaiset toimenpiteet on hyväksyttävä 144 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut toimenpiteet voidaan hyväksyä 1 päivänä toukokuuta 2004 alkavana ja 30 päivänä kesäkuuta 2009 päättyvänä ajanjaksona, eikä niitä sovelleta tämän päivämäärän jälkeen. Neuvosto voi määräenemmistöllä komission ehdotuksesta jatkaa tätä ajanjaksoa.

▼B

155 artikla

Muut siirtymäkauden säännöt

►C1 Lisätoimenpiteitä, joita tarvitaan helpottamaan siirtymistä 152 ja 153 artiklassa tarkoitetuilla asetuksilla säädetyistä järjestelyistä tässä asetuksessa vahvistettuihin järjestelyihin, erityisesti niistä, jotka liittyvät asetuksen (EY) N:o 1259/1999 4 ja 5 artiklan ja liitteen sekä asetuksen (EY) N:o 1251/1999 6 artiklan soveltamiseen, sekä asetuksessa (ETY) N:o 1035/72 säädettyihin parannussuunnitelmiin liittyvistä säännöksistä niihin, joita tarkoitetaan tämän asetuksen 83–87 artiklassa, voidaan hyväksyä tämän asetuksen 144 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen. ◄ Edellä 152 ja 153 artiklassa tarkoitettuja asetuksia ja artikloja sovelletaan edelleen vahvistettaessa liitteessä VII tarkoitettuja viitemääriä.

156 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

1. Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

2. Sitä sovelletaan voimaantulopäivästä seuraavin poikkeuksin:

a) II osaston 4 ja 5 lukuja sovelletaan kalenterivuoden 2005 ja sitä seuraavien vuosien osalta tehtäviin tukihakemuksiin. 28 artiklan 2

▼B

kohtaa sovelletaan kuitenkin IV osaston 1-7 luvun mukaisiin tukihakemuksiin 1 päivästä tammikuuta 2004.

b) IV osaston 1, 2, 3 ja 6 lukua sekä 149 artiklaa sovelletaan markkinointivuodesta 2004/2005 alkaen.

c) IV osaston 4, 5 ja 7 lukua sekä 150 artiklaa sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2004.

d) II osaston 1 lukua, 20 artiklaa, III osastoa, IV osaston 8, 10, 11, 12 ja 13 lukua sekä 147 artiklaa sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2005 lukuun ottamatta 147 artiklan 3 kohdan d alakohtaa, jota sovelletaan 1 päivästä huhtikuuta 2003.

e) IV osaston 9 lukua sovelletaan markkinointivuodesta 2005/2006.

f) 151 ja 152 artiklaa sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2005 lukuun ottamatta 152 artiklan a kohtaa, jota sovelletaan markkinointivuodesta 2005/2006.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

▼B

LIITE I

▼C1

Luettelo 1 artiklassa tarkoitetuista suorista tuista

▼B

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Tilatuki	Tämän asetuksen III osasto	Tuotantomäärästä riippumattomat tuet (ks. Liite VI) (*)
Durumvehnä	Tämän asetuksen IV osaston 1 luku	Pinta-alatuki (laatupalkkio)
Valkuaiskasvit	Tämän asetuksen IV osaston 2 luku	Pinta-alatuki
Riisi	Tämän asetuksen IV osaston 3 luku	Pinta-alatuki
Pähkinät	Tämän asetuksen IV osaston 4 luku	Pinta-alatuki
Energiakasvit	Tämän asetuksen IV osaston 5 luku	Pinta-alatuki
Tärkkelysperuna	Tämän asetuksen IV osaston 6 luku	Tuotantotuki
Maito ja maitotuotteet	Tämän asetuksen IV osaston 7 luku	Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet
Peltokasvit Suomessa ja Ruotsin tietyillä alueilla	Tämän asetuksen IV osaston 8 luku (**) (*****)	Peltokasvien erityinen aluetuki
Siemenet	Tämän asetuksen IV osaston 9 luku (**) (*****)	Tuotantotuki
Peltokasvit	Tämän asetuksen IV osaston 10 luku (***) (*****)	Pinta-alatuki, myös kesannointituet, nurmisäilörehutuet, lisätuet (**), durumvehnän lisätuki ja erityistuki
Lampaat ja vuohet	Tämän asetuksen IV osaston 11 luku (***) (*****)	Uuhista ja naaraspuolisista vuohista maksettava palkkio, lisäpalkkio ja tietyt lisätuet
Naudanliha	Tämän asetuksen IV osaston 12 luku (*****)	Erityispalkkio (***), kausiporrastuspalkkio, emolehmäpalkkio (myös hiehoista maksettava emolehmäpalkkio sekä kansallinen täydentävä emolehmäpalkkio osarahoitustapauksissa) (***), teurastuspalkkio (***), laajaperäistämispalkkio, lisätuet
Palkoviljat	Tämän asetuksen IV osaston 13 luku (*****)	Pinta-alatuki
Erityiset viljelymuodot ja laatutuotanto	Tämän asetuksen 69 artikla (****)	
Kuivattu rehu	Tämän asetuksen 71 artiklan 2 kohdan toinen alakohta (*****)	
Pienviljelijöiden tukijärjestelmä	2 a artikla Asetus (EY) N:o 1259/1999	Siirtymäkauden pinta-alatuki alle1 250 euroa saaville viljelijöille
Oliiviöljy	5 artiklan 1 kohta	Tuotantotuki
Silkkiäistoukat	Asetus 1 artikla Asetus (ETY) N:o 845/72	Kasvatukseen kannustava tuki
Banaanit	12 artikla Asetus (ETY) N:o 404/93	Tuotantotuki
Kuivatut viinirypäleet	7 artiklan 1 kohta Asetus (EY) N:o 2201/96	Pinta-alatuki
Tupakka	3 artikla Asetus (ETY) N:o 2075/92	Tuotantotuki

▼B

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
▼M2		
Humala	Tämän asetuksen IV osaston 10 d luku (***) (*****)	Pinta-alatuki
▼B		
POSEIDOM	9 artikla (**) (*****), 12 artiklan 2 kohta ja 16 artikla Asetus (EY) N:o 1452/2001	Alat: naudanliha; sokeri; vihreä vanilja
POSEIMA	13 (**) (*****), 16 ja 17 artikla, 28 artiklan 1 kohta, 21 artikla, 22 artiklan 2-4 (**) (*****) ja 7 kohta, 27 ja 29 artikla sekä 30 artiklan 1, 2 ja 4 kohta Asetus (EY) N:o 1453/2001	Alat: naudanliha; maito; perunat; sokeri; paju; ananas, tupakka, siemenperunat, sikuri ja tee
POSEICAN	5 (**) (*****), 9 ja 14 artikla Asetus (EY) N:o 1454/2001	Alat: naudanliha, lampaan ja vuohenliha; perunat
Egeansaaret	6 (**) (*****), 8, 11 ja 12 artikla Asetus (ETY) N:o 2019/93	Alat: naudanliha; perunat; oliivit; hunaja

(*) Alkaen 1 päivästä tammikuuta 2005 tai myöhemmin, kun sovelletaan 71 artiklaa. Vuoden 2004 osalta tai myöhemmin sovellettaessa 71 artiklaa liitteessä VI luetellut suorat tuet sisältyvät liitteeseen I lukuun ottamatta kuivattua rehua.

(**) Kun sovelletaan 70 artiklaa.

►M2 (***) Sovellettaessa 66, 67, 68 tai 68 a artiklaa. ◄

(****) Kun sovelletaan 69 artiklaa.

(*****) Kun sovelletaan 71 artiklaa.

▼B

LIITE II

12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kansalliset enimmäismäärät

(miljoonaa euroa)

Jäsenvaltio	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Belgia	4,7	6,2	7,7	7,7	7,7	7,7	7,7	7,7
Tanska	7,7	10,3	12,9	12,9	12,9	12,9	12,9	12,9
Saksa	40,4	54,6	68,3	68,3	68,3	68,3	68,3	68,3
Kreikka	40,4	53,9	67,4	67,4	67,4	67,4	67,4	67,4
Espanja	55,1	74,3	92,9	92,9	92,9	92,9	92,9	92,9
Ranska	51,4	68,7	85,9	85,9	85,9	85,9	85,9	85,9
Irlanti	15,3	20,4	25,5	25,5	25,5	25,5	25,5	25,5
Italia	62,3	83,7	104,6	104,6	104,6	104,6	104,6	104,6
Luxemburg	0,2	0,3	0,4	0,4	0,4	0,4	0,4	0,4
Alankomaat	6,8	9,2	11,5	11,5	11,5	11,5	11,5	11,5
Itävalta	12,4	17,1	21,3	21,3	21,3	21,3	21,3	21,3
Portugali	11,3	15,4	19,2	19,2	19,2	19,2	19,2	19,2
Suomi	8,0	10,8	13,6	13,6	13,6	13,6	13,6	13,6
Ruotsi	6,6	8,8	11,0	11,0	11,0	11,0	11,0	11,0
Yhdistynyt kuningaskunta	17,7	23,6	29,5	29,5	29,5	29,5	29,5	29,5

▼B

LIITE III

3 ja 4 artiklassa tarkoitetut lakisääteiset hoitovaatimukset

A. Sovelletaan 1.1.2005 alkaen

Ympäristö

1.	Luonnonvaraisten lintujen suojelusta 2 päivänä huhtikuuta 1979 annettu neuvoston direktiivi 79/409/ETY (EYVL L 103, 25.4.1979, s. 1)	3, 4 (1, 2, 4), 5, 7 ja 8 artikla
2.	Pohjaveden suojelemisesta tiettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamalta pilaantumiselta 17 päivänä joulukuuta 1979 annettu neuvoston direktiivi 80/68/ETY (EYVL L 20, 26.1.1980, s. 43)	4 ja 5 artikla
3.	Ympäristön, erityisesti maaperän, suojelusta käytettäessä puhdistamolietettä maanviljelyssä 12 päivänä kesäkuuta 1986 annettu neuvoston direktiivi 86/278/ETY (EYVL L 181, 4.7.1986, s. 6)	3 artikla
4.	Vesien suojelemisesta maataloudesta peräisin olevien nitraattien aiheuttamalta pilaantumiselta 12 päivänä joulukuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/676/ETY (EYVL L 375, 31.12.1991, s. 1)	4 ja 5 artikla
5.	Luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21 päivänä toukokuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/43/ETY (EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7)	6, 13, 15, ja 22 (b) artikla

Kansanterveys ja eläinten terveys

Eläinten tunnistus ja rekisteröinti

6.	Eläinten tunnistamisesta ja rekisteröinnistä 27 päivänä marraskuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/102/ETY (EYVL L 355, 5.12.1992, s. 32)	3, 4 ja 5 artikla
7.	Yksityiskohtaisista säännöistä neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97 täytäntöönpanemiseksi korvamerkkien, tilarekisterien ja passien osalta nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän puitteissa 29 päivänä joulukuuta 1997 annettu komission asetus (EY) N:o 2629/97 (EYVL L 354, 30.12.1997, s. 19)	6 ja 8 artikla
8.	Nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän käyttöönottamisesta sekä naudanlihan ja naudanlihatuotteiden pakollisesta merkitsemisestä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97 kumoamisesta 17 päivänä heinäkuuta 2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1760/2000 (EYVL L 204, 11.8.2000, s. 1)	4 ja 7 artikla

B. Sovelletaan 1.1.2006 alkaen

Kansanterveys sekä eläinten ja kasvien terveys

9.	Kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisesta 15 päivänä heinäkuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/414/ETY (EYVL L 230, 19.8.1991, s. 1)	3 artikla
10.	Tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY ja 88/299/ETY kumoamisesta annettu neuvoston direktiivi 96/22/EY (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3)	3, 4, 5 ja 7 artikla
11.	Elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28 päivänä tammikuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 178/2002 (EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1)	14, 15, 17(1), 18, 19 ja 20 artikla
12.	Tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevista säännöistä 22 päivänä toukokuuta 2001 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001 (EYVL L 147, 31.5.2001, s. 1)	7, 11, 12, 13 ja 15 artikla

▼B

Taudeista ilmoittaminen

13.	Yhteisön toimenpiteistä suu- ja sorkkataudin torjumiseksi 18 päivänä marraskuuta 1985 annettu neuvoston direktiivi 85/511/ETY (EYVL L 315, 26.11.1985, s. 11)	3 artikla
14.	Yhteisön yleisistä toimenpiteistä tiettyjen eläintautien torjumiseksi sekä swine vesicular -tautiin liittyvistä erityistoimenpiteistä 17 päivänä joulukuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/119/ETY (EYVL L 62, 15.3.1993, s. 69)	3 artikla
15.	Lampaan bluetongue-taudin torjunta- ja hävittämistoimenpiteitä koskevista erityissäännöksistä 20 päivänä marraskuuta 2000 annettu neuvoston direktiivi 2000/75/EY (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 74)	3 artikla

C. Sovelletaan 1.1.2007 alkaen

Eläinten hyvinvointi

16.	Vasikoiden suojelun vähimmäisvaatimuksista 19 päivänä marraskuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/629/ETY (EYVL L 340, 11.12.1991, s. 28)	3 artikla ja 4 artikla
17.	Sikojen suojelun vähimmäisvaatimuksista 19 päivänä marraskuuta 1991 annettu neuvoston direktiivi 91/630/ETY (EYVL L 340, 11.12.1991, s. 33)	3 ja 4 (1) artikla
18.	Tuotantoeläinten suojelusta 20 päivänä heinäkuuta 1998 annettu neuvoston direktiivi 98/58/EY (EYVL L 221, 8.8.1998, s. 23)	4 artikla

▼B

LIITE IV

5 artiklassa tarkoitettu hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimus

Huomioitavat seikat	Standardit
Maaperän eroosio: Maaperän suojeleminen asianmukaisin toimenpitein	— Vähimmäiskasvipeite — Maanhoidon vähimmäistaso kulloisenkin paikan olosuhteiden mukaan — Penkereiden säilyttäminen
Maaperän orgaaninen aines: Maaperän orgaanisen aineksen määrän säilyttäminen tarkoituksenmukaisten käytäntöjen avulla	— Vuoroviljelyä koskevat standardit tarvittaessa — Sängellä olevien peltojen hoito
Maaperän rakenne: Maaperän rakenteen säilyttäminen tarkoituksenmukaisin toimenpitein	— Koneiden tarkoituksenmukainen käyttö
Ylläpidon vähimmäistaso: Ylläpidon vähimmäistason varmistaminen ja elinympäristöjen tilan heikentymisen välttäminen	— Vähimmäiseläintiheys tai/ja tarkoituksenmukaiset järjestelmät — Pysyvän laitumen suojelu — Maaston ominaispiirteiden säilyttäminen — Haitallisen kasvillisuuden leviämisen välttäminen maatalousmaalla

▼B

LIITE V

26 artiklassa tarkoitetut yhteensopivat tukijärjestelmät

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Kuivatut viinirypäleet	7 artiklan 1 kohta Asetus (EY) N:o 2201/96	Pinta-alatuki
Tupakka	3 artikla Asetus (ETY) N:o 2075/92	Tuotantotuki
Humala	12 artikla Asetus (ETY) N:o 1696/71 Asetus (EY) N:o 1098/98	Pinta-alatuki Tuki väliaikaisesta kesannoinnista ja raivauksesta
Maatalouden ympäristöohjelma	II osaston VI luku (22-24 artikla) ja 55 artiklan 3 kohta Asetus (EY) N:o 1257/1999	Pinta-alatuki
Metsätalous	31 artikla ja 55 artiklan 3 kohta Asetus (EY) N:o 1257/1999	Pinta-alatuki
Epäsuotuisat alueet ja alueet, joilla on ympäristöön liittyviä rajoitteita	II osaston V luku (13-21 artikla) ja 55 artiklan 3 kohta Asetus (EY) N:o 1257/1999	Pinta-alatuki
Oliiviöljy	5 artiklan 1 kohta Asetus N:o 136/66/ETY	Tuotantotuki
Puuvilla	8 artikla Asetus (EY) N:o 1554/95	Tuotantotuki
Kuivattu rehu	10 ja 11 artikla Asetus (EY) N:o 603/95	Tuotantotuki
Jalostettavat sitrushedelmät	1 artikla Asetus (EY) N:o 2202/96	Tuotantotuki
Jalostettavat tomaatit	2 artikla Asetus (EY) N:o 2201/96	Tuotantotuki
Viini	11-15 artikla Asetus (EY) N:o 1493/1999	Rakenneuudistustuki

▼B

LIITE VI

Luettelo 33 artiklassa tarkoitettuun tilatukeen liittyvistä suorista tuista

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Peltokasvit	2, 4 ja 5 artikla Asetus (EY) N:o 1251/1999	Pinta-alatuki, myös kesannointituet, nurmisäilörehutuet, lisätuet (1), durumvehnän lisätuki ja erityistuki
Perunatärkkelys	8 artiklan 2 kohta Asetus (ETY) N:o 1766/92	Perunatärkkelyksen tuotantoon tarkoitettujen perunoiden viljelijöille tarkoitettu tuki
Palkoviljat	1 artikla Asetus (EY) N:o 1577/96	Pinta-alatuki
Riisi	6 artikla Asetus (EY) N:o 3072/95	Pinta-alatuki
Siemenet (1)	3 artikla Asetus (ETY) N:o 2358/71	Tuotantotuki
Naudanliha	4, 5, 6, 10, 11, 13 ja 14 artikla Asetus (EY) N:o 1254/1999	Erityispalkkio, kausiporrastuspalkkio, emolehmäpalkkio (myös hiehoista maksettava emolehmäpalkkio sekä kansallinen täydentävä emolehmäpalkkio osarahoitustapauksissa), teurastuspalkkio, laajaperäistämispalkkio, lisätuet
Maito ja maitotuotteet	Tämän asetuksen IV osaston 7 luku	Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet (2)
Lampaat ja vuohet	5 artikla Asetus (EY) N:o 2467/98, Asetuksen (ETY) N:o 1323/90, 1 artikla, 4 ja 5 artikla, 11 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan ensimmäinen, toinen ja neljäs luetelmakohta Asetus (EY) N:o 2529/2001	Uuhista ja naaraspuolisista vuohista maksettava palkkio, lisäpalkkio ja tiettyjä lisätukia
Poseidom (1)	9 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta Asetus (EY) N:o 1452/200113	Alat: naudanliha
Poseima (1)	artiklan 2 ja 3 kohta, 22 artiklan 2 ja 3 kohta Asetus (EY) N:o 1453/2001	Alat: naudanliha
Poseican (1)	5 artiklan 2 ja 3 kohta, 6 artiklan 1 ja 2 kohta Asetus (EY) N:o 1454/2001	Alat: naudanliha; lampaan- ja vuohenliha
Egeansaaret (1)	6 artiklan 2 ja 3 kohta Asetus (ETY) N:o 2019/93	Alat: naudanliha
Kuivattu rehu	3 artikla Asetus (EY) N:o 603/95	Jalostetuista tuotteista maksettu tuki (tämän asetuksen liitteessä VII olevan D kohdan mukaisesti sovellettuna)
▼M2		
Humala	Asetuksen (ETY) N:o 1696/71 12 artikla	Pinta-alatuki
	Asetuksen (EY) N:o 1098/98 2 artikla	Väliaikaisesta kesannoinnista myönnettävä tuki

▼B

(1) Paitsi silloin kun sovelletaan 70 artiklaa.

(2) Vuodesta 2007 alkaen paitsi silloin kun sovelletaan 62 artiklaa.

▼B

LIITE VII

37 artiklassa tarkoitetun viitemäärän laskeminen

A. **Pinta-alatuet**

1. Jos tuottaja on saanut pinta-alatukia, kahden desimaalin tarkkuudella ilmaistu hehtaarimäärä, josta viljelijälle on myönnetty tukea kunakin viitekauden vuotena, kerrotaan seuraavilla luvuilla:

1.1 Viljan, myös durumvehnän, öljykasvien, valkuaiskasvien, pellavansiemenen, kuiduntuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun, nurmisäilörehun ja kesannon osalta:

— 63 euroa/t kerrottuna asetuksen (EY) N:o 1251/1999 4 artiklan 2 kohdassa säädetyllä sadolla, joka on määritelty asianomaiselle alueelle kalenterivuonna 2002 sovellettavassa aluejakosuunnitelmassa.

Tämän kohdan soveltaminen ei rajoita jäsenvaltioiden asetuksen (EY) N:o 1251/1999 6 artiklan 6 kohdan mukaisesti säätämien säännösten soveltamista.

Poiketen siitä, mitä 38 artiklassa säädetään, pellavan ja hampun osalta keskiarvo lasketaan niiden hehtaarimäärien perusteella, joista tukea myönnettiin kalenterivuosina 2001 ja 2002.

1.2 Riisin osalta:

— 102 euroa/t kerrottuna seuraavilla keskisadoilla:

Jäsenvaltiot	Sato (t/ha)
Espanja	6,35
Ranska	
— Manner-Ranska	5,49
— Ranskan Guyana	7,51
Kreikka	7,48
Italia	6,04
Portugali	6,05

1.3 Palkoviljan osalta:

— linssit ja kahviherneet 181 euroa/ha,

— virnat 175,02 euroa/ha vuonna 2000, 176,60 euroa/ha vuonna 2001 ja 150,52 euroa/ha vuonna 2002.

2. Jos tuottaja on saanut durumvehnän lisätukea tai erityistukea, kahden desimaalin tarkkuudella ilmaistu hehtaarimäärä, josta tällainen tuki on myönnetty kunakin viitekauden vuotena, kerrotaan seuraavilla luvuilla:

Asetuksen (EY) N:o 1251/1999 liitteessä II ja asetuksen (EY) N:o 2316/1999 liitteessä IV luetelluilla alueilla:

— 291 euroa/ha tilatukijärjestelmässä kalenterivuonna 2005,

— 285 euroa/ha tilatukijärjestelmässä kalenterivuonna 2006 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

Asetuksen (EY) N:o 2316/1999 liitteessä V luetelluilla alueilla:

— 46 euroa/ha tilatukijärjestelmässä kalenterivuonna 2005.

3. Edellä olevien kohtien soveltamiseksi ’hehtaarimäärällä’ tarkoitetaan sitä määritettyä hehtaarimäärää, joka vastaa kutakin tämän asetuksen liitteessä VI lueteltua erilaista pinta-alatukityyppiä, joiden osalta kaikki tuen myöntämissäännöissä asetetut edellytykset on täytetty, kun huomioon otetaan asetuksen (EY) N:o 1251/1999 2 artiklan 4 kohdan ja 5 artiklan soveltaminen. Poiketen siitä, mitä neuvoston asetuksen (EY) N:o 3072/95 6 artiklan 5 kohdassa säädetään, jos jossakin jäsenvaltiossa riisille viitekaudella osoitetut alat ylittävät kyseisen ajanjakson taatun enimmäispinta-alan, hehtaarikohtaista määrää vähennetään suhteellisesti.

▼B

B. **Perunatärkkelyksen tuki**

Jos tuottaja on saanut perunatärkkelystukea, määrä lasketaan kertomalla tonnimäärä, josta tällaista tukea on maksettu kunakin viitekauden vuotena, 44,22 eurolla perunatärkkelystonnia kohden. Jäsenvaltioiden on laskettava tilatuen laskemiseen sisällytettävä hehtaarimäärä suhteessa tuotettuun perunatärkkelystonnimäärään, josta asetuksen (ETY) N:o 1766/92 8 artiklan 2 kohdassa säädettyä tukea on myönnetty kunakin viitekauden vuotena, ja sen perusalan rajoissa, jonka komissio vahvistaa viitekaudella viljelysopimukseen kuuluvan ja jäsenvaltion ilmoittaman hehtaarimäärän perusteella.

C. **Eläinpalkkiot ja lisät**

Jos tuottaja on saanut eläinpalkkioita ja/tai lisiä, määrä lasketaan kertomalla määrätty eläinmäärä, josta tällaista tukea on myönnetty kunakin viitekauden vuotena, kalenterivuoden 2002 eläinkohtaisilla määrillä, jotka on vahvistettu liitteessä VI tarkoitetuilla vastaavilla artikloilla, kun huomioon otetaan asetuksen (EY) N:o 1254/1999 4 artiklan 4 kohdan, 7 artiklan 2 kohdan ja 10 artiklan 1 kohdan tai asetuksen (EY) N:o 2529/2001 8 artiklan 3 kohdan soveltaminen.

Asetuksen (EY) N:o 2529/2001 11 artiklan 2 kohdan ensimmäisen, toisen ja neljännen luetelmakohdan perusteella myönnettävien lammas- ja vuohipalkkioiden lisätukien osalta keskimääräiset määrät on laskettava 38 artiklasta poiketen niiden eläinten lukumäärän perusteella, joiden osalta tukea on myönnetty kalenterivuonna 2002.

Asetuksen (EY) N:o 1254/1999 4 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisia tukia ei kuitenkaan oteta huomioon.

Kun sovelletaan komission asetuksen (EY) N:o 2342/1999 32 artiklan 11 ja 12 kohtaa sekä komission asetuksen (EY) N:o 1458/2001 4 artiklaa ja poiketen siitä, mitä 38 artiklassa säädetään, sellaisten viitemäärää laskettaessa huomioon otettavien eläinten lukumäärä, joista myönnettiin tukea sinä vuonna, jona tällaisia toimenpiteitä sovellettiin, ei saa ylittää sellaisten eläinten keskimääräistä lukumäärää, joista tukea myönnettiin sinä vuonna tai niinä vuosina, joina tällaisia toimenpiteitä ei sovellettu.

D. **Kuivattu rehu**

Jos tuottaja on toimittanut rehua asetuksen (EY) N:o 603/95 9 artiklan c alakohdassa tarkoitetun sopimuksen tai saman asetuksen 10 artiklassa tarkoitetun pinta-alailmoituksen mukaisesti, jäsenvaltioiden on laskettava viitemäärään sisällytettävä määrä suhteessa tuotettuun tonnimäärään kuivattua rehua, josta tämän asetuksen 3 artiklassa säädettyä tukea on myönnetty viitekauden kunakin vuotena, ja seuraavien miljoonina euroina ilmaistujen enimmäismäärien rajoissa:

Jäsenvaltio	Asetuksen (EY) N:o 603/95 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuiksi tuotteiksi jalostetun rehun enimmäismäärät; (dehydratoitu rehu)	Asetuksen (EY) N:o 603/95 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuiksi tuotteiksi jalostetun rehun enimmäismäärät; (aurinkokuivattu rehu)	Enimmäismäärä
Belgian ja Luxemburgin talousliitto	0,049		0,049
Tanska	5,424		5,424
Saksa	11,888		11,888
Kreikka	1,101		1,101
Espanja	42,124	1,951	44,075
Ranska	41,155	0,069	41,224
Irlanti	0,166		0,166
Italia	17,999	1,586	19,585
Alankomaat	6,804		6,804
Itävalta	0,070		0,070
Portugali	0,102	0,020	0,122
Suomi	0,019		0,019
Ruotsi	0,232		0,232
Yhdistynyt kuningaskunta	1,950		1,950

▼B

Jäsenvaltioiden on laskettava viitemäärien laskemiseen sisällytettävä hehtaarimäärä suhteessa tuotettuun tonnimäärään kuivattua rehua, josta asetuksen (EY) N:o 603/95 3 artiklassa säädettyä tukea on myönnetty kunakin viitekauden vuotena, ja sen perusalan rajoissa, jonka komissio vahvistaa viitekaudella viljelysopimukseen tai pinta-alailmoitukseen kuuluvan ja jäsenvaltion ilmoittaman hehtaarimäärän perusteella.

E. **Alueelliset tuet**

Asianomaisilla alueilla viitemäärän laskemisessa otetaan huomioon seuraavat määrät:

— 24 euroa/t kerrottuna sadoilla, joita on käytetty viljan, öljykasvien, pellavansiemenen ja kuiduntuotantoon tarkoitetun pellavan ja hampun pinta-alatukien laskemisessa asetuksen (EY) N:o 1251/1999 4 artiklan 4 kohdassa osoitetuilla alueilla;

— asetuksen (EY) N:o 1452/2001 9 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa, asetuksen (EY) N:o 1453/2001 13 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä 22 artiklan 2 ja 3 kohdassa ja asetuksen (EY) N:o 1454/2001 5 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetty eläinkohtainen määrä kerrottuna eläinmäärällä, josta tällainen tuki on myönnetty vuonna 2002;

— asetuksen (ETY) N:o 2019/93 6 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetty eläinkohtainen määrä kerrottuna eläinmäärällä, josta tällainen tuki on myönnetty vuonna 2002.

F. **Siementuet**

Jos tuottaja on saanut siementen tuotantotukea, määrä lasketaan kertomalla tonnimäärä, josta tällaista tukea on maksettu kunakin viitekauden vuotena, asetuksen (ETY) N:o 2358/71 3 artiklan mukaisesti vahvistetulla tonnimäärällä. Jäsenvaltioiden on laskettava tilatuen laskemiseen sisällytettävä hehtaarimäärä suhteessa varmentamista varten hyväksyttyyn alaan, josta asetuksen (ETY) N:o 2358/71 3 artiklassa säädettyä tukea on myönnetty kunakin viitekauden vuotena, ja sen perusalan rajoissa, jonka komissio vahvistaa komissiolle asetuksen (ETY) N:o 3083/73 mukaisesti ilmoitetun varmentamista varten hyväksytyn pinta-alan perusteella. Kokonaispinta-alaan ei saa kuulua riisin (*Oryza sativa* L.), speltti-vehnän (*Triticum spelta* L.) ja öljy- ja kuitupellavan (*Linum usitatissimum* L.) ja hampun (*Cannabis sativa* L.) varmentamista varten hyväksytty pinta-ala, josta on jo tehty peltokasveja koskeva ilmoitus.

▼M2

J. **Humala**

Jos viljelijä on saanut humalan pinta-alatukea tai väliaikaisesta kesannoinnista myönnettävää tukea, jäsenvaltioiden on laskettava viitemäärään sisällytettävät määrät kertomalla kahden desimaalin tarkkuudella niiden hehtaarien lukumäärä, joille on myönnetty tukea kunakin viitekauden vuotena, 480 eurolla hehtaaria kohden.

▼**M2**

LIITE VIII

41 artiklassa tarkoitetut kansalliset enimmäismäärät

Jäsenvaltio	2005	2006	2007, 2008 ja 2009	2010 ja sitä seuraavat vuodet
Belgia	411	413	530	530
Tanska	838	838	996	996
Saksa	4 489	4 503	5 492	5 496
Kreikka	837	1 700	1 722	1 760
Espanja	3 244	4 031	4 229	4 241
Ranska	7 199	7 231	8 091	8 099
Irlanti	1 136	1 136	1 322	1 322
Italia	2 539	3 112	3 464	3 497
Luxemburg	27	27	37	37
Alankomaat	386	386	779	779
Itävalta	613	614	712	712
Portugali	452	493	559	561
Suomi	467	467	552	552
Ruotsi	612	612	729	729
Yhdistynyt kuningas-kunta	3 351	3 351	3 869	3 869

▼M2

LIITE VIII A

71 c artiklassa tarkoitetut kansalliset enimmäismäärät

Enimmäismäärät on laskettu ottaen huomioon 143 a artiklassa esitetty tukien lisäystä koskeva aikataulu, eikä niitä sen vuoksi edellytetä alennettavan.

(miljoonaa euroa)

Kalenteri-vuosi	Tšekki	Viro	Kypros	Latvia	Liettua	Unkari	Malta	Puola	Slove-nia	Slova-kia
2005	228,8	23,4	8,9	33,9	92,0	350,8	0,67	724,6	35,8	97,7
2006	266,7	27,3	12,5	39,6	107,3	420,2	0,83	881,7	41,9	115,4
2007	343,6	40,4	16,3	55,6	146,9	508,3	1,64	1 140,8	56,1	146,6
2008	429,2	50,5	20,4	69,5	183,6	634,9	2,05	1 425,9	70,1	183,2
2009	514,9	60,5	24,5	83,4	220,3	761,6	2,46	1 711,0	84,1	219,7
2010	600,5	70,6	28,6	97,3	257,0	888,2	2,87	1 996,1	98,1	256,2
2011	686,2	80,7	32,7	111,2	293,7	1 014,9	3,28	2 281,1	112,1	292,8
2012	771,8	90,8	36,8	125,1	330,4	1 141,5	3,69	2 566,2	126,1	329,3
seuraavat vuodet	857,5	100,9	40,9	139,0	367,1	1 268,2	4,10	2 851,3	140,2	365,9

▼B

LIITE IX

Luettelo artiklassa 66 tarkoitetuista peltokasveista

CN-koodi	Kuvaus
I VILJAT	
1001 10 00	Durumvehnä
1001 90	Muu vehnä ja vehnää sisältävä seosvilja, muu kuin durumvehnä
1002 00 00	Ruis
1003 00	Ohra
1004 00 00	Kaura
1005	Maissi
1007 00	Durra
1008	Tattari, hirssi ja kanariansiemenet; muu vilja
0709 90 60	Sokerimaissi
II ÖLJYSIEMENET	
1201 00	Soijapavut
ex 1205 00	Rapsin- ja rypsinsiemenet
ex 1206 00 10	Auringonkukansiemenet
III VALKUAIS-KASVIT	
0713 10	Herneet
0713 50	Härkäpavut
ex 1209 29 50	Makeat lupiinit
IV PELLAVA	
ex 1204 00	Pellavansiemenet (*Linum usitatissimum* L.)
ex 5301 10 00	Kuidun tuotantoon tarkoitettu raaka tai liotettu pellava (*Linum usitatissimum* L.)
V HAMPPU	
ex 5302 10 00	Kuidun tuotantoon tarkoitettu raaka tai liotettu HAMPPU (*Cannabis sativa* L.)

▼B

LIITE X

74 artiklassa tarkoitetut durumvehnän perinteiset tuotantoalueet

KREIKKA

Seuraavien alueiden prefektuurit (”Nomoi”)

Keski-Kreikka

Peloponnesos

Jooniansaaret

Thessalia

Makedonia

Egeansaaret

Traakia.

ESPANJA

Maakunnat

Almeria

Badajoz

Burgos

Cadiz

Cordoba

Granada

Huelva

Jaen

Málaga

Navarra

Salamanca

Seville

Toledo

Zamora

Zaragoza.

ITÄVALTA

Pannonia:

1. *Gebiete der Bezirksbauernkammern*

2046 Tullnerfeld-Klosterneuburg

2054 Baden

2062 Bruck/Leitha-Schwechat

2089 Baden

2101 Gänserndorf

2241 Hollabrunn

2275 Tullnerfeld-Klosterneuburg

2305 Korneuburg

2321 Laa/Thaya

2330 Krems/Donau

2364 Gänserndorf

2399 Mistelbach

▼B

2402 Mödling

2470 Mistelbach

2500 Hollabrunn

2518 Hollabrunn

2551 Bruck/Leitha-Schwechat

2577 Korneuburg

2585 Tullnerfeld-Klosterneuburg

2623 Wr. Neustadt

2631 Mistelbach

2658 Gänserndorf

2. *Gebiete der Bezirksreferate*

3018 Neusiedl/See

3026 Eisenstadt

3034 Mattersburg

3042 Oberpullendorf

3. *Gebiete der Landwirtschaftskammer*

1007 Wien.

RANSKA

Alueet

Midi-Pyrénées

Provence-Alpes-Côte d'Azur

Languedoc-Roussillon

Departementit (*)

Ardèche

Drôme.

ITALIA

Alueet

Abruzzo

Basilicata

Calabria

Campania

Latium

Marches

Molise

Umbria

Apulia

Sardinia

Sicily

Tuscany.

(*) Kukin näistä departementeista voidaan liittää johonkin yllä mainituista alueista.

▼B

PORTUGALI

Alueet

Santarem

Lisbon

Setubal

Portalegre

Evora

Beja

Faro.

▼M1

KYPROS

UNKARI

Alueet

Dél Dunamenti síkság

Dél-Dunántúl

Közép-Alföld

Mezőföld

Berettyo-Kőrös-Maros vidéke

Györi medence

Hajdúság.

▼B

LIITE XI

Luettelo 98 artiklassa tarkoitetuista siemenlajeista

(Euroa/100 kg)

CN-koodi	Kuvaus	Tuen määrä
	1. CERES	
1001 90 10	*Triticum spelta* L.	14,37
1006 10 10	*Oryza sativa* L. (1)	
	— Pitkäjyväiset lajikkeet, joiden jyvien pituus on yli 6,0 millimetriä ja joiden pituuden ja leveyden välinen suhdeluku on vähintään 3	17,27
	— Muut lajikkeet, joiden jyvien pituus on yli tai alle 6,0 millimetriä tai 6,0 millimetriä ja joiden pituuden ja leveyden välinen suhdeluku on pienempi kuin 3	14,85
	2. OLEAGINEAE	
ex 1204 00 10	*Linum usitatissimum* L. (kuitupellava)	28,38
ex 1204 00 10	*Linum usitatissimum L.* (öljypellava)	22,46
ex 1207 99 10	*Cannabis sativa L.* (2) (lajikkeet, joiden tetrahydrokannabinolipitoisuus on enintään 0,2 prosenttia)	20,53
	3. GRAMINEAE	
ex 1209 29 10	*Agrostis canina* L.	75,95
ex 1209 29 10	*Agrostis gigantea* Roth.	75,95
ex 1209 29 10	*Agrostis stolonifera* L.	75,95
ex 1209 29 10	*Agrostis capillaris* L.	75,95
ex 1209 29 80	*Arrhenatherum elatius* (L.) P. Beauv. ex J.S. and K.B. Prest.	67,14
ex 1209 29 10	*Dactylis glomerata* L.	52,77
ex 1209 23 80	*Festuca arundinacea* Schreb.	58,93
ex 1209 23 80	*Festuca ovina* L.	43,59
1209 23 11	*Festuca pratensis* Huds.	43,59
1209 23 15	*Festuca rubra* L.	36,83
ex 1209 29 80	*Festulolium*	32,36
1209 25 10	*Lolium multiflorum* Lam.	21,13
1209 25 90	*Lolium perenne* L.	30,99
ex 1209 29 80	*Lolium x boucheanum* Kunth	21,13
ex 1209 29 80	*Phleum Bertolinii* (DC)	50,96
1209 26 00	*Phleum pratense* L.	83,56
ex 1209 29 80	*Poa nemoralis* L.	38,88
1209 24 00	*Poa pratensis* L.	38,52
ex 1209 29 10	*Poa palustris* ja *Poa trivialis* L.	38,88
	4. LEGUMINOSAE	
ex 1209 29 80	*Hedysarum coronarium* L.	36,47
ex 1209 29 80	*Medicago lupulina* L.	31,88
ex 1209 21 00	*Medicago sativa* L. (ekotyypit)	22,10
ex 1209 21 00	*Medicago sativa* L. (lajikkeet)	36,59
ex 1209 29 80	*Onobrichis viciifolia* Scop.	20,04
ex 0713 10 10	*Pisum sativum* L. (partim) (rehuherne)	0
ex 1209 22 80	*Trifolium alexandrinum* L.	45,76
ex 1209 22 80	*Trifolium hybridum* L.	45,89

▼B

(Euroa/100 kg)

CN-koodi	Kuvaus	Tuen määrä
ex 1209 22 80	*Trifolium incarnatum* L.	45,76
1209 22 10	*Trifolium pratense* L.	53,49
ex 1209 22 80	*Trifolium repens* L.	75,11
ex 1209 22 80	*Trifolium repens* L. var. *giganteum*	70,76
ex 1209 22 80	*Trifolium resupinatum* L.	45,76
ex 0713 50 10	*Vicia faba* L. (partim) (härkäpapu)	0
ex 1209 29 10	*Vicia sativa* L.	30,67
ex 1209 29 10	*Vicia villosa* Roth.	24,03

([1]) Jyvien mittaus suoritetaan kokonaan hiotulla riisillä seuraavan menetelmän mukaan:
i) otetaan edustava näyte erästä,
ii) lajitellaan näyte siten, että mittaus voi tapahtua kokonaisista jyvistä, mukaan lukien surkastuneet jyvät,
iii) suoritetaan kaksi mittausta, joissa molemmissa 100 jyvää, ja lasketaan keskiarvo,
iv) määritetään tulos millimetreinä yhden desimaalin tarkkuudella pyöristettynä.

([2]) Tietyn lajikkeen tetrahydrokannabinolipitoisuus (THC) määritetään analysoimalla vakiopainoiseksi saatettu näyte. THC:n painoa on verrattava näytteen painoon. Jotta tukea voitaisiin myöntää, ko. suhde saa olla enintään 0,2 %. Edellä tarkoitettu näyte koostuu kukinta-ajan lopussa satunnaisesti valittujen kasvien, joista on poistettu varret ja siemenet, edustavan määrän ylimmästä kolmanneksesta.

▼M1

LIITE XI A

Tämän asetuksen 99 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut siementukien enimmäismäärät uusissa jäsenvaltioissa

(miljoonaa euroa)

Kalenterivuosi	Tšekin tasavalta	Viro	Kypros	Latvia	Liettua	Unkari	Malta	Puola	Slovenia	Slovakia
2005	0,87	0,04	0,03	0,10	0,10	0,78	0,03	0,56	0,08	0,04
2006	1,02	0,04	0,03	0,12	0,12	0,90	0,03	0,65	0,10	0,04
2007	1,17	0,05	0,04	0,14	0,14	1,03	0,04	0,74	0,11	0,05
2008	1,46	0,06	0,05	0,17	0,17	1,29	0,05	0,93	0,14	0,06
2009	1,75	0,07	0,06	0,21	0,21	1,55	0,06	1,11	0,17	0,07
2010	2,04	0,08	0,07	0,24	0,24	1,81	0,07	1,30	0,19	0,08
2011	2,33	0,10	0,08	0,28	0,28	2,07	0,08	1,48	0,22	0,09
2012	2,62	0,11	0,09	0,31	0,31	2,33	0,09	1,67	0,25	0,11
seuraavat vuodet	2,91	0,12	0,10	0,35	0,35	2,59	0,10	1,85	0,28	0,12

▼**M1**

LIITE XI B

Tämän asetuksen 101 ja 103 artiklassa tarkoitetut kansalliset peltokasvien perusalat ja viitesadot uusissa jäsenvaltioissa

	Perusala (hehtaaria)	Viitesadot (t/ha)
Tšekin tasavalta	2 253 598	4,20
Viro	362 827	2,40
Kypros	79 004	2,30
Latvia	443 580	2,50
Liettua	1 146 633	2,70
Unkari	3 487 792	4,73
Malta	4 565	2,02
Puola	9 454 671	3,00
Slovenia	125 171	5,27
Slovakia	1 003 453	4,06